

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ДА УМРЕШ В ИТАЛЪАР

Част 2 от „Франсис Сандоу“

Превод от английски: Валерия Тодорова, 1998

chitanka.info

ГЛАВА 1

В нощта, избрана още преди месеци, Малакар Майлс мина под лампата, която беше повредил през деня, и прекоси улица номер седем.

И трите луни на Бланчен още не бяха изгрели. Небето бе леко заоблачено, а няколкото видими звезди — малки и мъждукащи.

Майлс огледа улицата, вдиша глътка от пречистващия дробовите газ и тръгна. Беше облечен в черна дреха с джобове, закопчана отпред със статично поле. Докато пресичаше, провери дали има лесен достъп до страничните джобове. Тъй като беше боядисал цялото си тяло в черно преди три дни, бе почти невидим, както се движеше в сенките.

На върха на сградата срещу улица номер седем седеше Шинд, топка козина с размери шестдесет сантиметра, неподвижна и немигаща.

Преди да тръгне към служебен вход четири, Майлс намери трите ключови точки върху стената от дурилид и дезактивира алармените им системи, без да прекъсне веригата. Отварянето на вратата на вход четири му отне малко повече време, но след още петнадесет минути вече бе в сградата. Мракът беше пълен.

Майлс си сложи ръкавици, запали специалното си фенерче и тръгна. Минаваше по пътеките между еднакви контейнери с машини. През последните месеци бе тренирал разглобяването и сглобяването на съответните части на точно този тип машини.

— *Един пазач човек лишава пред сградата.*

— *Благодаря, Шинд.*

След известно време:

— *Завива по улицата, по която вие минахте.*

— *Кажу ми, ако направи нещо необичайно.*

— *Той просто върви, осветява с фенерче тъмните места.*

— *Кажу ми, ако спре на някое от местата, където аз спирах, преди да вляза.*

— *Отмина първото.*

— *Добре.*

— *Отмина второто.*

— *Чудесно.*

Малакар отвори един контейнер и извади елемент с размерите на два юмрука.

— *Спря до входа. Проверява вратата.*

Майлс започна да инсталира подобен на вид елемент, който беше донесъл със себе си, и спираше само за да видиша от аерозола.

— *Сега се отдалечава.*

— *Хубаво.*

Приключил с инсталирането, той постави на място капака на контейнера.

— *Съобщи ми, когато изчезне от погледа ти.*

— *Добре.*

Той се върна до служебен вход четири.

— *Отиде си.*

Тогава Малакар Майлс излезе, като спираше само на ключовите места, за да отстрани всички следи от посещението си.

След три преки застана на едно кръстовище и се огледа във всички посоки. Внезапен червен блясък в небето сигнализира за пристигането на още един транспортен кораб. Не можеше да продължи повече.

Бланчен не бе обикновен свят. Докато Майлс оставаше в границите на комплекса от дванадесет на дванадесет пресечки и не задействаше случайно алармата на някоя от дурилидовите сгради без прозорци, опасността да бъде открит беше сравнително малка. Но във всеки комплекс имаше няколко живи пазачи, а освен това патрули от работи охраняваха по-голямата зона. Затова той се придържаше към сенките. Доколкото можеше, избягваше светлините на сградите, светлини, които насочваха ниските нощни полети и служеха за ориентир на пазачите.

Тъй като не забеляза нищо на кръстовището, влезе отново в комплекса и потърси мястото на срещата.

— *Отдясно на Вас. Една пряка встрани и две пред вас. Механична кола. Завива. Върви надясно.*

— *Благодаря.*

Тръгна надясно и взе да брои наум завоите, които прави.

— *Колата вече отмина.*

— *Добре.*

За да се скрие от един пазач, той се върна една пряка назад, зави, за да отиде на предишното си място, и продължи още три пресечки. Замръзна, когато чу шум на прелитаща кола.

— *Къде е?*

— *Не мърдайте. Не могат да ви видят.*

— *Какво е това?*

— *Малък скимър. Идва бързо от север. Намали. Сега виси над улицата, където вие действвахте.*

— *О, Господи!*

— *Спуска се.*

Малакар погледна часовника на лявата си китка и потисна един стон. Опипа през дрехата издутините на различните оръжия, които носеше.

— *Кацна.*

Той чакаше.

След известно време:

— *Двама мъже излязоха от колата. Изглежда, са единствените пътници. Един пазач идва да ги посрещне.*

— *Откъде дойде? Нали не от сградата?*

— *Не. От отсрещната улица. Сякаш ги очакваше. Сега говорят. Сега пазачът свива рамене.*

Малакар усети биенето на сърцето си и опита да контролира дишането си, за да не поема прекалено много от необичайния въздух на Бланчен. Вдиша още от аерозола. Тръгна, когато два транспортни кораба прорязаха небето един след друг — единият на югоизток, другият на запад.

— *Двамата мъже влизат в колата си.*

— *Ами пазачът?*

— *Той просто стои — гледа.*

Преброи двадесет и три удара на сърцето си.

— *Сега колата започва да се издига много бавно. Сега се носи към фасадата на сградата.*

Макар нощта да бе хладна, Малакар усети, че високото му тъмно чело се изпотява. Изтри потта с показалеца си.

— *Висят неподвижно. Сега правят нещо. Не мога да преценя какво. Твърде тъмно е... Това е! Светлина. Поправиха лампата, която*

вие повредихте. Сега отново се вдигат. Пазачът им маха. Потеглят обратно в посоката, от която дойдоха.

Едрото тяло на Малакар се тресеше. Той се смееше.

После тръгна бавно обратно към мястото на срещата. Място, което бе избрал внимателно, тъй като Бланчен не бе обикновен свят.

Освен пазачите и алармите имаше и мрежа за въздушно следене на различни височини. Предишната вечер неговият кораб ефикасно ги бе блокирал на спускане и вероятно бе направил същото и на излитане. Той погледна часовника си и вдъхна още от прочистващия дробовите аерозол. Не си бе направил труда да се настрои към въздуха на Бланчен, както правеха пазачите, работниците и техниците, които живееха тук.

По-малко от четиридесет минути...

На Бланчен нямаше океани, езера, реки и потоци. Не беше останала нито следа от местния живот — само атмосфера, която свидетелстваше, че някога нещо е живяло тук. По едно време бяха възнамерявали да преобразуват планетата така, че да стане удобна за живот. Но проектът бе отхвърлен по две причини: големите разходи и едно алтернативно предложение за използването ѝ. Група производители и превозвачи заявиха, че сухият климат и атмосфера предоставят идеални условия за използване на цялата планета като склад. Те предложиха на откривателите участие в начинанието и искаха да се заемат с разработването на планетата и с осигуряването на работници. Условиата бяха приемливи, затова проектът бе реализиран.

Сега Бланчен изглеждаше като ананас от дурилід с милиони очи. Хиляди междузвездни товарни кораби постоянно кръжаха около нея, а между тях и стотиците хиляди докове за приземяване сновяха транспортните кораби, товарещи и разтоварващи. Трите луни на Бланчен служеха за диспечерски центрове и места за почивка. Наземните екипи, базирани в централите, се движеха между доковете и складовете, товареха и разтоварваха. В зависимост от продукцията на даден отрасъл и от търсенето на световните потребители, някой док, зона или комплекс можеше да бъде зает постоянно, от време на време или съвсем рядко. Наземните екипи се местеха заедно с пренасочването на дейността. Заплатите на персонала бяха добри, условията на живот — сравними с тези на армията в мирно време. Складът беше полезен за планетата, на която се намираще. Но макар че

заемането на складова площ означаваше разходи и следователно продължителното складиране водеше до загуби, междузвездният транспорт струваше още по-скъпо.

Поради това стоки, за които нямаше голямо търсене, можеха да останат на склад години, дори векове. Сградата, която Малакар посети, беше стояла необезпокоявана почти два земни месеца. Майлс знаеше това и не очакваше да срещне големи трудности. Обаче предвижданата сделка, за която бе научил, бе осъществена по-рано от очакваното.

Заради претовареността на диспечерските центрове и заради системата за наблюдение и използване, програмирана в неговия малък личен кораб „Персей“, Малакар не смяташе, че поема прекалено голям риск, като напуска ДАЙНСО и навлиза в територията на Обединените лиги, идвайки на Бланчен. Ако го намерят и го убият, щеше да се окаже, че е сгрешил. Ако го разкрият и го пленят или ако той се предаде, няма да имат друг избор, освен да го изпратят у дома. Но вероятно първо ще го разпитват под въздействието на наркотици, ще разберат какво е направил и ще го предотвратят.

Но ако не го открият навреме...

Той тихо се разсмя.

... птицата щеше да нападне още веднъж и да унищожи още един мъничък червей.

Според часовника оставаха още петнадесет — двадесет минути.

— *Къде си, Шинд?*

— *Над вас, пазя.*

— *Ще бъде чудесно, Шинд.*

— *Така изглежда, ако стане, както ми го описахте.*

Три транспортни кораба проблеснаха над тях в посока изток. Малакар ги проследи с очи, докато не изчезнаха от погледа му.

— *Уморен сте, командоре — каза Шинд, спомняйки си старите формалности.*

— *Нервно изтощение. Това е всичко, лейтенант. Ами ти?*

— *И аз се изнервих малко. Основната ми грижа, разбира се, е брат ми...*

— *Той е в безопасност.*

— *Знам. Но той няма да си спомни нашите уверения. Ще се почувства самотен, после ще се изплаши.*

— *Нищо лошо няма да му се случи, а ние скоро ще сме при него.*

Отговор не дойде, така че Малакар вдъхна от газа и продължи да чака.

Насред дрямката си (колко ли дълга?) изведнъж чу:

— *Идва! Сега! Идва!*

Усмихнат, той се протегна и погледна нагоре, макар да знаеше, че все още не може да види това, което очите на Шинд вече бяха открили.

Корабът се спусна като паяк и увисна като зловеща коледна играчка. За момент застина над Шинд, докато той се качи. След миг се сниши още и пусна висящата стълба. Майлс я хвана, увисна на нея и беше вкаран в корема на „Персей“, минавайки покрай маската на Медуза с усмивката на Мона Лиза, която сам бе нарисувал там. Птицата жадуваше да убие змия, но щеше да се задоволи и с червей.

Малакар плю през люка миг преди той да се затвори, и улучи покрива на сградата под себе си.

* * *

На път към Италбар Хайдел фон Хаймак гледаше как спътниците му умират. В началото бяха деветима — всичките доброволци, тръгнали да го придружават през джунглата на Клийч до планинското градче Италбар, където имаха нужда от него — Италбар, на хиляда мили от космодрума. Той беше наел въздушна кола, за да стигне до там. Принуден да кацне, беше разказал своята история на селяните край река Барт, които го бяха открили да върви на запад. От деветимата, придружавали го въпреки протестите му, бяха останали петима. Сега един от петимата се обливаше в пот, а друг периодично кашляше.

Хайдел прокара ръка през пясъчножълтата си брада и продължи да крачи с черните си ботуши през растителността, покриваща това, което би трябвало да представлява път. Потеше се и ризата бе залепнала за гърба му. Беше ги предупредил, че е опасно да го съпровождат, спомняше си той. Беше ги предупредил.

Те бяха чували за него, бяха чували, че е свят човек, бяха чували, че е тръгнал на спасителна мисия.

— Последното е вярно — беше им казал той, — но на небето няма да получите повече точки заради мен.

Те се бяха засмели. Не, той ще има нужда някой да го защитава от животните и да му показва пътя.

— Глупости! Посочете ми вярната посока и ще стигна до там — беше им казал. — С мен ще сте в по-голяма опасност, отколкото ако сте сами в джунглата.

Но те отново се бяха засмели и бяха отказали да му посочат пътя, освен ако не им позволи да го придружат.

— Можете да умрете, ако дойдете с мен! — беше протестираше той.

Те бяха непреклонни.

Той бе въздъхнал.

Добре тогава. Посочете ми място, където мога да остана сам и необезпокояван един ден. Това ще бъде загуба на ценно време, време, което сега не би трябвало да губя. Но трябва да ви защита, след като искате да ми помогнете.

Те бяха направили това, бяха танцували един около друг и се бяха радвали, че ще участват в голямото приключение. Хайдел фон Хаймак, зеленоокият светец от звездите, очевидно щеше да се моли, за да осигури тяхната безопасност и успеха на пътешествието.

Два или три дена пеша, бяха му казали. И той се бе опитал да ускори пречистването, за да тръгне по-скоро. Едно дете лежеше на смъртно легло в Италбар и той измерваше времето с неговото дишане.

Синята господарка му бе казала да почака, но той беше мислил за това дишане и за туптенето на голямото сърце, което някога е било мъничко. Потегли след петнадесет часа и това се оказа грешка.

Треската на двама от спътниците му остана неоткрита поради умората и голямата жегата в гората. Те издъхнаха следобеда на втория ден. Той не бе в състояние да установи коя от многото възможни болести ги бе покосила. Дори не се бе помъчил. След като човек е вече мъртъв, причината за смъртта му според него бе чисто теоретичен въпрос. Освен това желанието му да бърза беше толкова голямо, че неохотно позволи на другите дори да извършат обичайната за тях кратка траурна церемония и погребението. Бе принуден да изпита същото с двойна сила на другата сутрин, когато двама от останалите седем не се събудиха и той трябваше да наблюдава повторението на същия ритуал. Проклинаше на други езици, докато помагаше да приготвят гробовете.

Безизразните, засмените — така беше мислил за тях — сега притежаваха изражение и бяха загубили смеха си. Рубинените им очи бяха ококорени и се стрелкаха при всеки звук. Шестте пръста на ръцете им трепереха, гърчеха се, щракаха. Сега те започваха да разбират. Обаче беше вече твърде късно.

Но два или три дена... Това беше третият ден, а планините не се виждаха никъде.

— Глей, къде са планините? — запита той кашлящия. — Къде е Италбар?

Глей сви рамене и посочи напред.

Слънцето, гигантско жълто кълбо, почти не се виждаше от тяхната пътека. Светлината му се провираше между листата с форма на морска звезда, но на всяко място, недокоснато от лъчите му, имаше влага или гъби. Малки животни или големи насекоми — той не знаеше кое от двете — се стрелкаха пред тях, суетяха се зад тях, клатеха храстите и се движеха сред клоните. По-големите същества, за които го бяха предупредили, не се показаха, макар той често да чуваше тяхното далечно съскане, свирукане или лай, а понякога се разнасяше шумът на нещо огромно, пробиващо си път през гората някъде наблизо.

Не можеше да не види иронията в това. Бе дошъл да спаси живот, а усилието досега му струваше четири живота. „Господарке, ти беше права“ — промърмори той, мислейки за своя сън.

След около час Глей падна, разтърсван от кашлица, маслинената му кожа беше придобила цвета на листата наоколо. Хайдел разпозна симптомите и отиде при него. След неколкодневна подготовка би могъл да го спаси. С другите се беше провалил, защото собственото му пречистване не бе завършено. Липсваше необходимият баланс. В този момент — докато гледаше първия от падналите — той разбра, че не след дълго всички ще умрат. Помогна на Глей да се настани удобно, облегнат на един дънер. Раницата му служеше за възглавница, той жадно пиеше вода. Хайдел погледна часовника си. От десет минути до час и половина, сметна той.

Въздъхна и запали пура. Тя имаше неприятен вкус. Влагата беше проникнала в нея и гъбичките на Клийч очевидно нямаха нищо против никотина. Зелената плесен, която присветна за миг върху пурата, миришеше на сяр.

Глей го погледна. Щеше да бъде в реда на нещата, ако погледът е пълен с обвинение.

Вместо това:

— Благодаря ти, Хайдел — каза той, — че ни позволи да бъдем с теб. — И после се усмихна.

Хайдел изтри потта от челото на мъжа. След още половин час той щеше да е мъртъв.

При това погребение Хаймак не си мърмореше под носа, а изучаваше лицата на другите четирима. Те имаха все същото изражение. Бяха тръгнали с него сякаш на шега. После положението се бе променило и те го бяха приели. Не изглеждаше дори да са се примирили. Тъмните им лица изразяваха щастие. Но всички те знаеха, Хайдел разбираше това. Всички те знаеха, че ще умрат, преди да стигнат Италбар.

Като всеки друг човек той ценеше разказите за благородна саможертва. Но безцелна смърт? Да умрат без никакъв смисъл... Хайдел знаеше — и те знаеха, беше сигурен, — че ще стигне и сам до Италбар. През цялото това време те не бяха правили нищо, само бяха вървели с него. Не беше имало никакви опасни животни, които да прогонят; пътят беше ясен, след като веднъж бе тръгнал по него. Щеше да му е приятно да бъде просто геолог, както онзи ден...

Двама умряха, след като хапнаха малко на обяд. Болестта беше маулова треска, непозната на Клийч досега, която води до внезапно спиране на сърцето и изкривява лицето на жертвата в усмивка.

Очите на двамата останаха отворени след смъртта. Хайдел ги затвори.

Те отново се захванаха да копаят и Хайдел не се намеси, когато видя, че копаят четири гроба. Помогна им и след това чакаше заедно с тях. Не му се наложи да чака дълго.

Когато приключи, отново нарами раницата си и продължи по пътя. Не се обърна назад, но мислено виждаше гробовете, които бе оставил след себе си. От неговото докосване хората умираха. Дъхът му унищожаваше цели градове. Там, където падаше сянката му, нищо живо не оцеляваше.

И все пак той имаше дарбата да лекува. Дори сега се изкачваше по склона с това намерение. Беше известен с тези си дела, макар че го знаеха единствено като Х.

Денят сякаш стана по-ярък, макар че беше вече късен следобед. Той погледна нагоре и забеляза, че дърветата са по-ниски, а разстоянието между листата е по-голямо. Слънчевата светлина падаше на снопове и имаше дори цветя — червени и пурпурни, със златисти и бледожълти ресни и кантове, носещи се заедно с пълзящите растения, които бризът полюшваше около него. Пътеката стана по-стръмна, но тревата, която се увиваше около глезените му, сега беше по-ниска и по-малко дребни същества тичаха с писукане около него.

След още около час той можеше да вижда на по-голямо разстояние пред себе си, отколкото когато и да било по време на пътешествието си. На сто метра пред него пътят беше ясно очертан. Когато премина това разстояние, видя първата пролука в живия покрив и голям бледозелен басейн — небето. След десет минути вече вървеше под открито небе и когато поглеждаше назад, можеше да види люшкащото се море от клони, под което бе минал. На четвърт миля пред него лежеше билото на хълма, по който сега се изкачваше. Над него висяха малки светлозелени облаци. Хайдел заобиколи скалите и стигна на върха.

От тази позиция можеше да види последния участък от своя път. Трябваше първо да слезе по склона от няколко десетки метра, после да прекоси за около час път сравнително равна долина, полегата в далечния си край, и след това да се качи на стръмен хълм или ниска планина. Той си почина, изяде малка част от продуктите си, пи вода и продължи.

Безпрепятствено прекоси равнината, но си отрязва тояга, преди да стигне до края ѝ.

Въздухът ставаше все по-студен, докато Хаймак се изкачваше по далечната пътека и денят отиваше към края си. На половината път нагоре усети, че не му достига дъх и мускулите го болят от изкачването, а също и от ходенето през деня. Вече можеше да вижда на голямо разстояние назад, където върхарите на дърветата изглеждаха като огромна равнина под смрачаващото се небе и кръжаха няколко птици.

Все по-често спираше да си почива, докато се приближаваше към билото, а след време видя първите звезди.

Напрегна сили, докато стигна широкия хребет на върха на дългата сива линия от скалисти хълмове; по това време нощта вече се

бе спуснала около него. Клийч нямаше луни, но големите звезди сияеха с яркостта на факли през кристал и около тях се пенеха и бълбукаха милиони по-слаби звезди. Нощното небе беше синьо и озарено.

Хайдел сведе поглед към пътеката, проследи разстоянието, което му оставаше, и видя светлини, светлини, светлини и много тъмни форми, които можеха да бъдат единствено къщи, сгради и наземни коли в движение. Два часа, пресметна Хаймак, и той би могъл да върви по тези улици, сред жителите на мирния Италбар, може да спре в някой уютен хан да хапне и да пийне, да поговори с някого. После погледна настрани, спомни си за пътя, който бе изминал, и разбра, че не може да направи това, още не. Но гледката на Италбар в този миг щеше да го придружава до края на живота му.

Той кривна от пътеката и намери равно място, на което да пренощува. Насили се да яде колкото може повече и да изпие толкова вода, колкото стомахът му можеше да поеме, за да се подготви за това, което му предстоеше.

Среса косата и брадата си, облекчи се, съблече се, зарови дрехите си и се вмъкна в постелята.

Изтегна почти двуметровото си тяло, плътно прилепи ръце до себе си, стисна зъби, за момент погледна звездите, а после затвори очи.

След известно време бръчките по лицето му изчезнаха и челюстта му се отпусна. Главата му клюмна към лявото рамо. Дишането му стана по-дълбоко, по-бавно, сякаш замря, и много по-късно се възстанови съвсем бавно.

Когато главата му се извъртя надясно, лицето му изглеждаше като полирано или покрито със съвършено прилепваща маска от стъкло. След това по него изби пот и капчиците заблестяха като скъпоценности в брадата му. Лицето му започна да потъмнява. Стана червено, после пурпурно, устата му се отвори и езикът се подаде. Хайдел дишаше на пресекулки, от ъгълчето на устата му се стичаше слюнка.

Тялото му потрепери, той се сви на топка и започна да се тресе непрестанно. Очите му на два пъти се отвориха неவிждащи и бавно се затвориха отново. На устните му излезе пяна и той простена. От носа му се процеди кръв и засъхна върху мустаците. От време на време

промърморваше нещо. После тялото му замръзна за дълго и накрая се отпусна неподвижно, до следващия пристъп.

Синкавите мъгли скриваха стъпалата му, носеха се около него, сякаш вървеше по сняг, десет пъти по-лек от този, който някога бе виждал. Струите синкава мъгла се виеха, носеха се, разделяха се и пак се събираха. Не беше нито топло, нито студено. Над него нямаше звезди, само бледа синя луна, която висеше неподвижно над това място на вечен здрач. От лявата му страна имаше, редици рози с цвят на индиго, а отдясно се издигаха сини скали.

Той зави зад скалите и стигна до ниски стълби, Водещи нагоре. Тесни в началото, те се разширяваха, докато вече не можеше да се види краят им и от двете страни. Тръгна по тях, движейки се през синьото нищо.

Стигна до градината.

Имаше храсти във всякакви нюанси и отсенки на синьото и пълзящи растения, които се катереха по нещо, което, изглежда, някога е било стена — макар да растяха толкова нагъсто, че не можеше да бъде сигурен, — и каменни пейки, разположени сякаш безразборно.

Струйките мъгла се рееха и тук бавно, сякаш почти застинали. Над Хаймак и откъм пълзящите растения се носеха птичи песни.

Той навлезе в градината, край него на неравни разстояния се редяха големи камъни, които блестяха като полиран кварц. Малки дъги танцуваха около тях, а ята големи сини пеперуди изглеждаха сякаш привлечени от блясъка. Те пърхаха, въртяха се, кацаха за момент, после се издигаха отново.

Далеч напред Хайдел видя едва забележима форма, толкова огромна, че би изглеждала невероятна, ако той притежаваше критичната способност, която дава храна на неверието.

Това, което видя, бе фигурата на жена, полускрита сред дивата синя растителност, жена, чиято синьо-черна коса покриваше небесата до най-далечния хоризонт, чиито очи той не можеше да види, а само да почувства, сякаш тя гледаше от всички посоки, докато нейната аура и чертите ѝ, които можеше да види само

отчасти, бяха, той знаеше, душата на света. Тогава усети невероятна мощ и невероятна съдържаност.

Докато се приближаваше към нея, тя изчезна. Усещането за нейното присъствие остана.

Той забеляза синя каменна беседка, разположена зад висок храсталак.

Светлината намаляваше с приближаването му, така че когато влезе, той отново разбра с тъга, че ще види само проблясъка на усмивка, трептяща ресница, ухо, кичур коса, блясъка на сини лунни лъчи върху неспокойна ръка или рамо. Никога не я бе поглеждал право в лицето, никога не би могъл да обеме с поглед цялата ѝ фигура. И знаеше, че никога няма да може.

— Хайдел фон Хаймак — дойдоха прошепнатите думи, но този шепот се чуваше много по-добре от обичайния говор.

— Господарке...

— Ти не се вслуша в предупреждението ми. Тръгна твърде рано.

— Знам, знам... Когато съм буден, ти изглеждаш нереална, също както другото място сега изглежда само сън.

Той чу мекия и смях.

— Ти получаваш най-доброто и от двата свята — каза тя, — нещо, което рядко се дава на човек. Докато си тук с мен в тази приятна беседка, тялото ти е разтърсвано от симптомите на ужасни болести. Когато се събудиш там, отново ще си отпочинал и здрав.

— За известно време — каза той, седна на каменната пейка до стената и опря гръб в студените и издатини.

— ... И когато това време отмине, ти можеш да се върнеш тук, когато пожелаеш... — (дали беше просто игра на лунната светлина, или бе зърнал за миг тъмните ѝ, много тъмни очи? — зачуди се той), — за да се обновиш.

— Да — каза той. — Какво става тук, докато съм там?

Усети как върховете на пръстите ѝ гаят бузата му. Те му донесоха огромно наслаждение.

— Не си ли най-щастлив, когато си тук? — запита тя.

— Да, Мира-о-арим. — И той извърна глава и целуна пръстите и. — Но когато идвам тук, изглежда, оставям след себе си и други

неща освен болестта — неща, които би трябвало да са в ума ми. Аз... аз не мога да си спомня.

— Точно така трябва да бъде, Дра фон Хаймак. Този път трябва да останеш с мен, докато бъдеш напълно обновен, защото течностите на тялото ти трябва да са в свършен баланс, за да можеш да извършиш това, което трябва да се извърши след завръщането ти. Знаеш, че можеш да напуснеш това място, когато пожелаеш. Но този път ти препоръчвам да се вслушаш в съвета ми.

— Този път ще го направя, Господарке. Разкажи ми за нещата.

— Какви неща, дете мое?

— Аз... аз се опитвам да си ги спомня. Аз...

— Не се напрягай прекалено много. Няма да има полза...

— Дейба! Това е едно от нещата, които търсех! Разкажи ми за Дейба.

— Няма какво да се разказва, Дра. Това е малък свят в маловажна част от галактиката. Няма нищо особено в него.

— Има. Сигурен съм. Светилище?... Да. На високо плато. Около него има руини на град. Светилището е под земята — нали така?

— Във вселената има много такива неща.

— Но това е особено. Нали така?

— Да, така е, по някакъв странен, тъжен начин, дете на Тера. Само един-единствен човек от твоята раса бе в състояние да приеме това, което ти срещна там.

— Какво беше то?

— Не — каза тя и го докосна още веднъж.

Тогава той чу музика, нежна и проста, и тя започна да чу пее. Той не чуваше — или ако чуваше, не разбираше — нито дума от песента, но сините мъгли се завъртяха около него, носеха се аромати, бриз, един спокоен екстаз; и когато отново отвори очи, пред него не стояха никакви въпроси.

* * *

Доктор Ларман Пелс кръжеше в орбита около планетата Лавона и предаде съобщение до Медицинската централа, съобщение до

Централата за имиграция и натурализиране и съобщение до Централата за статистика на живота. След това скръсти ръце и зачака.

Нямаше какво друго да прави, освен да скръсти ръце. Не можеше да яде, да пие, да пуши, да диша, да спи, да отдели ненужното, да усеща болка или наслада от каквато и да е друга обичайна проява на плътта. Всъщност нямаше и сърцебиене. Множеството силни химически агенти, с които бе натъпкан, бяха всичко, което стоеше между доктор Пелс и вкаменяването. Но все пак имаше някои неща, които поддържаха живота му.

Едното беше малка енергийна система, имплантирана в тялото. Тя му помагаше да се движи, без да изразходва своята собствена енергия (макар че той никога не се спускаше на повърхността на който и да е свят, защото движенията му, захранвани сега с минимална енергия, щяха да бъдат незабавно блокирани от гравитацията, която щеше да го превърне в жива статуя, наименувана може би Колапс). Системата, захранваща мозъка му, осигуряваше също така и достатъчно стимулиране на невроните, за да функционират постоянно висшите мозъчни процеси.

Това беше доктор Пелс — обречен да лети из космоса, постоянно мислещ, изгнаник от световите на живота, скитник, човек, който търси, човек, който чака, според нормалните стандарти — движещ се мъртвец.

Другото, което го крепеше, не бе толкова видимо, колкото системата му за физическа поддръжка. Тялото му беше замразено секунди преди настъпването на клинична смърт и едва дни по-късно бе прочетена неговата Декларация за разпореждане с имуществото. Тъй като един замразен човек „не се радва на същия статут като един мъртъв човек“ (делото Хърмс срещу Хърмс, 18, 777 С, Гражд. номер 187–3424), той може „да упражнява власт върху своето имущество чрез предварителна демонстрация на намерение точно по същия начин, както един спящ човек“ (делото Нейс и др. срещу Нейс, 794 С, Гражд. номер 14–187-В). Съответно, въпреки протестите на няколко поколения добронамерени потомци, цялото имущество на доктор Пелс бе обърнато в пари, които бяха използвани за закупуването на междузвезден кораб с напълно обзаведена медицинска лаборатория и за прехвърлянето на самия доктор Пелс от състояние на студена безжизненост в състояние на ледена подвижност. И всичко това,

защото, вместо да спи без сънища и да чака с може би напразната надежда да бъде излекуван от болестта си, той бе решил, че няма да представлява особен проблем за него да съществува неопределено дълго в състояние, в което от смъртта го делят може би само десет секунди — толкова дълго, колкото може да продължи неговата изследователска работа. „Помислете си все пак — беше казал той веднъж — за всички хора, които в този миг са на десет секунди от смъртта, а дори не знаят този факт, така че да направят това, което обичат най-много.“

А това, което доктор Пелс обичаше най-много, беше патологията с възможно най-екзотичен характер. За него се знаеше, че може да проследи една нова болест през половината галактика. През десетилетията той бе публикувал блестящи научни трудове, бе разработил важни лекарства, бе написал учебници, бе изнасял лекции по медицина от своята лаборатория в орбита, бе предвиждан за наградите за медицина както на Дайаркските нации и съюзни организации (ДАЙНСО), така и на Обединените лиги (говореше се, че всяка го бе отхвърлила поради опасението, че и другата може да го награди), и бе получил пълен достъп до главните банки с медицинска информация на практически всички цивилизовани планети, които бе посетил. Предоставяна му беше и почти всяка друга информация, която пожелаеше да има.

Така, както се носеше над своите лабораторни плотове — слаб, без коса, двуметров и блед като кост, с дълги, слаби пръсти, настройващи пламъка или завъртащи светлинно кълбо към вакуум-сфера, — доктор Пелс изглеждаше извънредно подходящ за изследването на множеството форми на смъртта. И макар да бе истина, че обикновените наслади на живите същества не го засягаха, Пелс имаше още едно удоволствие освен своята работа. Където и да отидеше, той бе придружен от музика. Лека музика, тържествена музика; около него постоянно се носеше музика. Скованото му тяло можеше да я почувства, без значение дали я слушаше, или не й обръщаше внимание. По някакъв начин тя може би беше заместителят на сърцебиенето, на дишането и на всички други дребни звуци и чувства на тялото, които са даденост за повечето хора. Каквато и да бе причината, доктор Пелс от години не бе оставал без музика.

И сега, сред музика и със скръстени ръце, той чакаше. Погледна веднъж към Лавона, която висеше над него в своята черна и жълта красота като тигър в нощта. После насочи ума си към други въпроси.

От две десетилетия се бореше с една болест. Когато разбра, че за цялото това време е напреднал твърде малко, реши да я атакува от друга посока — да открие единствения човек, оцелял след тази болест, и да разбере защо.

С тази цел бе тръгнал на обиколка из центъра на Обединените лиги — Солон, Елизабет и Линкълн, трите изкуствени планети, проектирани от самия Сандау, обикалящи около звездата на Куейл, — където можеше да се консултира с компютъра Панопат относно местонахождението на човека, наречен Х, чието съществуване той неотдавна бе открил. Информацията трябваше да фигурира там, въпреки че малко хора биха знаели какви въпроси да зададат на машината.

Доктор Пелс спираше по пътя, за да разпитва за различните светове. Щеше да си струва загубеното време, ако по този начин откриеше търсения човек. След като достигнеше СЕЛ, можеше да му се наложи да чака повече от година, преди да получи достъп до Панопат, тъй като големите здравни проекти автоматично получаваха предимство.

Така че той пътуваше по заобиколен път към СЕЛ, центъра на Обединените лиги, около него струяха концерти, инструментите за анализ на смъртта бяха в готовност. Той се съмняваше, че някога ще достигне СЕЛ или че това ще бъде необходимо. От малкото, което бе научил през двете десетилетия борба срещу мвалакаран кар, дейбанската треска, беше сигурен, че ще разпознае признаците, които друг човек би пренебрегнал като изолиран феномен. Също така беше уверен, че по тези признаци ще може да открие човека, когото търси, и че ще може да измъкне от него оръжието, с което да победи още една страна на Смъртта.

На десет секунди от вечността доктор Пелс оголи зъбите си в бяла, много бяла усмивка над костеливите си пръсти, докато темпото на музиката се усилваше. Скоро той щеше да получи своя отговор от тигъра в нощта.

* * *

Когато се събуди, часовникът му каза, че са минали два дена и половина. Той се надигна, взе една манерка и започна да пие вода. След катарзиса-кома винаги беше ужасно жаден. Но след като утоли жаждата си, се почувства чудесно; бе изпълнен с живот и се намираше в съзвучие с всичко около себе си. След като този баланс биваше постигнат, обикновено се запазваше в продължение на няколко дни.

Едва след като пи няколко минути, забеляза, че утринта е приятна и безоблачна.

Бързо се изми с вода от манерката и с носна кърпа. После облече чисти дрехи, събра багажа си, намери тоягата и тръгна по пътеката.

Спускането бе леко и той си свирукаше, докато вървеше. Преходът през гората му изглеждаше като нещо, случило се преди години с някой друг. За по-малко от час стигна до равнината. Малко след това започна да минава през населени места. С напредването му те ставаха все повече. Почти без да усети, вече вървеше по главната улица на малък град.

Спря първия срещнат и попита как да стигне до болницата. Когато заговори на втория главен език на планетата, получи отговор вместо повдигане на раменете. След десет пресечки. Няма проблем.

Докато се приближаваше към осеметажната сграда, извади тънък сребрист кристал от торбичката, в която го носеше. Въведен в техните банки за медицинска информация, той щеше да разкаже на лекарите всичко, което им трябваше да знаят за Хайдел фон Хаймак.

Но когато влезе в запушеното, периодично пръскано фоайе, той откри, че не е нужно да представя веднага документите си. Жената на рецепцията, брюнетка на средна възраст в сребриста дреха без ръкави, пристегнатата с колан на кръста, се изправи и тръгна към него. На врата си носеше верижка с екзотичен местен амулет.

— Господин Х! — каза тя. — Толкова се безпокояхме! Получихме доклади...

Той опря тоягата си на закачалката.

— Момиченцето?...

— Люси още се държи, слава на боговете. Чухме, че летите насам, а после загубиха радиовръзка с вас и...

— Заведете ме веднага при нейния лекар.

Останалите трима присъстващи във фоайето — двама мъже и една жена — го гледаха втренчено.

— Един момент.

Тя се върна до бюрото си, натисна някакви бутони зад него и заговори в комуникационния апарат.

— Моля някой да дойде на рецепцията да вземе господин Х — каза тя и се обърна към него: — Защо не седнете, докато чакате?

— Ще постоя, благодаря ви.

След това тя отново го загледа със сините си очи, които, неизвестно защо, го накараха да се чувства неудобно.

— Какво ви се случи? — попита тя.

— Загуба на енергия в няколко системи — отговори той, гледайки настрана. — Трябваше да кацна аварийно и да вървя пеша.

— Какво разстояние?

— Доста голямо.

— Като мина толкова време, и без съобщения, помислихме, че...

— Трябваше да взема някои медицински мерки за безопасност, преди да вляза в града ви.

— Разбирам — каза тя. — Толкова се радваме, че дойдохте. Надявам се, че...

— Аз също — каза той и за миг пред очите му премина гледката на деветте гроба, за чието изкопаване беше помогнал.

После вратата до бюрото се отвори. Възрастен мъж, облечен в бяло, излезе, видя го и тръгна към него.

— Хелман — представи се той, протягайки ръка. — Аз лекувам малката Дорн.

— Тогава това ще ви потрябва — каза Хайдел и му подаде блестящия сребрист кристал.

Лекарят беше висок около метър и осемдесет и много розов. Остатъците от коса стърчаха на вихри около слепоочията му. Хайдел забеляза, че както при всички лекари, които познаваше, ръцете и ноктите му изглеждаха най-чистото нещо в цялата стая. Дясната ръка с тънък усукан пръстен сега се протягаше, за да го хване за ръката и да го поведе към вратата.

— Да намерим кабинет, където можем да обсъдим случая — казваше той.

— Аз не съм лекар, както знаете.

— Не знам. Но предполагам, че това няма никакво значение, ако сте Х.

— Да, Х съм. Не бих искал това да се разчуе, разбира се. Аз...

— Разбирам — каза Хелман, водейки го по широк коридор. — Ние естествено ще ви сътрудничим изцяло.

Той спря друг мъж в бяло.

— Вкарай това в медицинската банка — каза му — и ми изпрати резултатите в стая 17. Тук моля — каза той на Хайдел. — Седнете.

Те седнаха около голяма маса за съвещания. Хайдел притегли към себе си пепелник и извади плесенясала пура от сакото си. Гледаше през прозореца към зеленото небе. На пиедестал в ъгъла до прозореца се бе свило местно божество — красиво изваяно от някаква жълтобяла субстанция и високо около петдесет сантиметра.

— Състоянието ви ме удивлява — каза докторът. — Толкова е писано за вас, та почти имах чувството, че ви познавам. Ходещо антитяло, жив кладенец за лекарства...

— Е — каза Хайдел, — сигурно може и така да се каже. Но това е опростяване. При подходяща подготовка мога да излекувам почти всяка болест, ако развитието ѝ не е стигнало твърде далеч. От друга страна, моето собствено състояние не е съвсем еднозначно. Може би е по-подходящо да се каже, че съм жив кладенец за болести, които мога да приведа в състояние на баланс. Когато този баланс бъде постигнат, мога да действам като лекарство. Но единствено тогава. През останалото време мога да бъда много опасен.

Доктор Хелман измъкна тъмен конец от ръкава си и го хвърли в пепелника. Хайдел се усмихна на това, чудейки се как ли изглежда в очите на лекаря.

— Но тук няма никакви указания относно механизма, по който става това?

— Няма никаква система — каза Хайдел, запалвайки най-накрая пурата. — Аз, изглежда, намирам болести, където и да отида. Прихващам ги, после някакъв вид естествен имунитет сякаш държи настрана най-лошите симптоми и аз оздравявам. След това при подходящи обстоятелства от кръвта ми може да бъде приготвен серум, който да се използва срещу същата болест при друг човек.

— Каква по-точно е подготовката, обстоятелствата, за които говорите?

— Изпадам в кома — започна Хайдел, — която мога да предизвикам по желание. През това време тялото ми прави нещо, което, изглежда, го пречиства. Това може да отнеме от ден и половина до няколко дена. Казвали са ми... — Той замълча, за да смукне от пурата си. — Казвали са ми, че през това време тялото ми преминава през ужасните симптоми на всички болести, които нося. Не знам. Никога не помня това. И трябва да съм сам през това време, защото болестите ми тогава стават силно заразни.

— Дрехите ви...

— Първо се събличам. Тялото ми не носи никакви зарази, когато се събудя. След това си сменям дрехите.

— Колко време трае този... баланс?

— Обикновено два дена, а след това се връщам бавно към предходното състояние. След като балансът бъде нарушен, отново ставам все по-опасен. Превръщам се в носител на болести до следващия катарзис-кома.

— Кога за последен път сте минали през такава кома?

— Събудих се едва преди няколко часа. Оттогава не съм ял нищо. Това, изглежда, удължава безопасния период.

— Не сте ли гладен след всичкото това време?

— Не. Всъщност се чувствам много силен, може да се каже дори могъщ. Но доста ожаднявам. И в момента съм жаден.

— В съседната стая има водоохладител — каза Хелман, докато ставаше. — Ще ви покажа.

Хайдел остави пурата си в пепелника и се изправи.

Докато минаваха през страничната врата, човекът, с когото Хелман бе говорил преди, влезе в стаята със сноп разпечатки от кристала и с малък пакет, който според Хайдел съдържаше неговия медицински идентификационен кристал. Доктор Хелман му показва водоохладителя и когато Хайдел кимна, се върна обратно в стаята, от която бяха излезли.

Хайдел започна да пълни и да пресушава малка хартиена чаша. Докато правеше това, забеляза малкия зелен знак за късмет на Странтриан, нарисуван върху охладителя.

Някъде между петнадесетата и двадесетата чаша доктор Хелман влезе в стаята. Държеше документите в ръка. Подаде пакета на Хайдел и каза: „По-добре веднага да ви вземем кръв. Моля елате с мен в лабораторията...“

Хайдел кимна, хвърли чашата и прибора кристала на мястото му.

Излезе с лекаря от стаята и двамата се озоваха в старомоден асансьор. „Шести“ — каза докторът на стената и асансьорът затвори вратата си и тръгна нагоре.

— Докладите са странни — каза той след известно време и размаха хартиите в ръката си.

— Да, знам.

— Тук пише, че дори само близостта ви след кома често води до спиране и до обръщане на хода на болестта.

Хайдел си пощипваше ухото и гледаше върховете на обувките си.

— Така е — каза той накрая. — Не го споменах, защото може да прозвучи като знахарство или нещо подобно, но е така. Използването на кръвта ми поне дава някакво приемливо научно обяснение. Но не мога да обясня другото.

— За малката Дорн ще се придържаме към серума — каза Хелман. — Но си мисля дали не бихте искали да участвате в един експеримент след това.

— Какъв експеримент?

— Да посетите с мен всичките ми умиращи пациенти. Ще ви представя като колега. После ще поговорите малко с тях. За каквото и да е.

— Добре. Ще се радвам да го направя.

— Знаете ли какво ще стане?

— Зависи от какво страдат. Ако е болест, която съм преболедувал, може да оздравеят. Ако е нещо, свързано със силно анатомично нараняване, състоянието им вероятно ще остане непроменено.

— Правили ли сте това преди?

— Да, много пъти.

— Колко болести сте прекарвали?

— Не знам. Невинаги разбирам кога заболявам. Не знам какво нося в себе си. След като сте готов да изпитате ефекта ми върху тях по този начин — каза Хайдел, когато асансьорът спря и вратата се отвори,

— ще бъде интересно. Защо да не приложите моя серум върху всички, след като вече съм тук?

Хелман поклати глава.

— Тези доклади ми казват само срещу какво е бил вече изпробван като лекарство. Така че бих му се доверил, искам да кажа, бих го приложил върху малката Дорн. Мисля, че никой от другите ми умиращи пациенти не попада във вашия списък. Не бих искал да рискувам.

— Но сте готов да опитате другия начин?

Хелман сви рамене.

— Нямам предразсъдъци относно тези неща — каза той — и тук няма да има никакъв риск. Със сигурност няма да им навреди в състоянието, в което са сега. Лабораторията е в края на този коридор.

Докато чакаше да му вземат кръв, Хайдел гледеше през прозореца. В утринната светлина на гигантското слънце видя най-малко четири църкви на различни религии, както и дървена сграда с плосък покрив, чиято фасада беше покрита с панделки и със закачени молитви и много приличаше на тази, която беше видял в селото на брега на река Барт. Ако се надвесеше, обърнеше глава надясно и присвиеше очи, можеше също така да различи далеч нагоре по пътя надземната структура, която говореше, че под нея има пейанско светилище. Той се намръщи и се извърна от прозореца.

— Вдигнете ръкава си, моля.

* * *

Джон Моруин се правеше на Бог.

Той натискаше бутоните на пулта и подготвяше раждането на един свят. Внимателно... Розовият път от скалата към звездата минава *оттам*. Да. Задръж. Още не.

Младежът се размърда на кушетката до него, но не се събуди. Моруин му даде да вдъхне още малко газ и се концентрира върху работата пред себе си. Прекара показалец под ръба на кошницата, покриваща главата му, за да се отърве от потта и от поредния пристъп на постоянен сърбеж в областта на дясното слепоочие. Подръпна червената си брада и започна да медитира.

Още не беше свършена, не бе това, което момчето бе описало. Той затвори очи и погледна още по-надълбоко в сънуващия мозък до себе си. Носеше се в правилната посока според него, но чувството, което търсеше, го нямаше.

Докато чакаше, отвори очи и завъртя глава, изучавайки крехката спяща фигура — скъпите дрехи, изящното, почти женствено лице, — което носеше същата кошница като неговата, двете бяха свързани чрез лабиринт от електрически кабели, дантелената яка на самото се поклащаше под струите напоен с наркотик въздух. Той стисна устни и се намръщи, не толкова с неодобрение, колкото със завист. Едно от нещата, за които съжаляваше най-много в живота си, бе, че не е израснал сред богатство, не е бил глезен, доволен, превърнат в конте. Винаги бе искал да бъде конте, а сега, когато можеше да си го позволи, откри, че му липсва подходящото възпитание, за да постигне успех.

Обърна се да погледне празната кристална сфера пред себе си — метър в диаметър, в която от различни места проникваха дюзи.

Само да натисне подходящия бутон и тя ще се изпълни с вихър от пращинки. Ако въведе правилния код, те ще застинат там завинаги...

Влезе отново в сънуващия мозък на момчето. Той отново блуждаеше. Бе дошло време да приложи по-силни стимули от внушенията, които бе използвал.

Натисна един бутон. След това, бавно, момчето чу своя собствен глас, записан по-рано, докато разказваше съня. След това образите се изместиха и от недрата на сънуващия мозък той почувства преминаването към *déjà vu*, усещането за притежание, удовлетвореност от постигнато желание.

Натисна бутона и дюзите изсвистяха. В същия миг натисна превключвателя, който прекъсна връзката между неговия мозък и този на сина на неговия клиент.

После, със своята силна визуална памет и телекинетичната способност, която той единствен измежду малкото същества, които я притежаваха, можеше да използва по този начин, докосна с ума си рояците се частици в кристала. Захвърли там ключовия момент на съня, който беше измъкнал от ума на сънуващия, неговата форма и цвят — съня на спящия, наситен с детска жизнерадост и удивление, — и там, в кристала, с натискането на друг бутон го замрази за вечни

времена. Още един бутон, и дюзите бяха изтеглени. Още един, и кристалът бе запечатан — никога повече не можеше да бъде проникнато в него, без да се унищожи сънят. Бутон, и записът с гласа замлъкна. Както винаги, той откри, че трепери.

Отново бе успял.

Включи въздушната възглавница и изтегли опорите, така че кристалът заплува пред тях. Спусна черната кадифена завеса и включи прикритото осветление, насочвайки го така, че идеално да огрява сферата.

Тя представляваше малко плашеща картина — същество, наполовина човек, наполовина гърчеща се змия, около оранжеви скали, които също бяха част от него, и то гледаше назад към себе си, към мястото, където бе свързано със земята; над него небето бе частично затворено в арката на една издигната ръка; розов път водеше от скалата към звезда; по ръката имаше влага като сълзи; сини форми летяха отдолу.

Джон Моруйн я разглеждаше. Бе я виждал по телепатия, бе я изваял телекинетично, бе я съхранил механично. Нямаше представа каква юношеска фантазия представлява. Нито пък го беше грижа. Тя бе пред него. Това бе достатъчно, физическото изтощение, което усещаше, чувството на приповдигнатост, което изпитваше, удоволствието от разглеждането на своето създание — това бе достатъчно, за да му каже, че е излязла добре.

Понякога го обземаха съмнения, дали това, което върши, е наистина изкуство — просто да представя фантазиите на други хора. Наистина той притежаваше уникалната комбинация от талант и оборудване, за да плени един сън, а също така получаваше големи хонорари за своята работа. Но той искаше да смята себе си за художник. Щом не можеше да бъде конте, това беше второто нещо в списъка му. Художникът, бе решил той, притежава също толкова развито его и ексцентричност, но поради по-голямата си емпатия не може да се отнася към хората със същата незаинтересованост. Но ако не беше дори истински художник...

Той поклати глава, за да я избистри, и свали кошницата. Почеса дясното си слепоочие.

Беше ваял сексуални фантазии, пейзажи на спокойствието, кошмари за луди крале, психози за психиатри. Всички винаги бяха

хвалили работата му. Той се надяваше, че единствената причина за това не е фактът, че творбите му са продължение на собствените им чувства... Не, реши той. Портретното изкуство си беше изкуство. Но той се чудеше какво ще стане, ако един ден може да направи свой собствен сън.

Моруин стана, изключи и махна оборудването от момчето Абс. После взе от масата лулата със старата емблема, гравирана върху чашката, прокара палец по нея, напълни я и я запали.

Седна до момчето, след като включи сервомеханизмите, които бавно превърнаха кушетката на спящия в шезлонг. Сцената бе подготвена. Той се усмихна през дима, докато се вслушваше в дишането на момчето.

Умението да представиш стоката си. Пак беше бизнесменът, продавачът, който предлага продукта си. Първото нещо, което Абс щеше да види, щом се събуди, щеше да е толкова драматично поставеният предмет. А после неговият глас зад момчето щеше да наруши възшебството с някаква незначителна забележка; и възшебството, прекъснато, щеше да се оттегли в дълбините и така да се запечата в ума на зрителя. С надеждата очарованието на предмета да бъде усилено по този начин.

Помръдване на ръка. Леко покашляне. Жест, внезапно застинал, завинаги недовършен...

Той изчака може би шест секунди, а после каза:

— Харесва ли ви?

Момчето не отговори веднага, но когато го направи, думите му бяха някак по-детски, отколкото при идването в ателието. Нямаше го леко завоалираното презрение, престорената умора, привидното подчинение на бащата, решил, че това е най-добрият подарък за рождения ден на сина, който нямаше какво повече да желае.

— Точно това е... — каза той. — Точно това е!

— Значи сте доволен?

— Божове! — Момчето стана и се приближи до него. Бавно протегна ръка, но не докосна кристала. — Доволен?... Това е великолепно.

После потръпна и известно време стоя мълчаливо. Когато се обърна, се усмихваше. Моруин отговори на усмивката му с лявото ъгълче на устата си. Момчето отново бе изчезнало.

— Не е лошо — и махна небрежно към сферата с лявата си ръка, без да се обръща. — Разпоредете се да я доставят и изпратете сметката на баща ми.

— Много добре.

Моруин се надигна, когато Абс тръгна към вратата, която водеше към приемната и към изхода. Отвори я пред момчето. Абс спря, преди да излезе, и за миг се взря в очите му. Едва тогава, след миг, отново погледна сферата.

— Бих искал да видя как сте го направили. Твърде жалко, че не помислихме да снимаме действието.

— Изобщо не е толкова интересно — каза Моруин.

— Предполагам. Е, приятен ден. — Той не подаде ръка.

— Приятен ден — каза Моруин и го проследи с поглед.

Да, щеше да е приятно, ако беше разглезен. Още една-две години и момчето щеше да научи всичко, което някога щеше да знае.

Алишия Кърт, неговата секретарка, се изкашля от мястото си в ъгъла зад вратата. С ръце, опрени на касата на вратата, той се наведе и обърна глава към нея.

— Здравсти — каза той. — Дженсен да я опакова и да я достави. И изпрати сметката.

— Да, сър. — И загледа встрани. Той проследи погледа ѝ.

— Изненада — безизразно каза мъжът, седнал до прозореца.

— Майкъл! Какво правиш тук?

— Исках чаша истинско кафе.

— Ела вътре. Тъкмо ври.

Мъжът стана и тръгна бавно, цялото му тяло, бледата му униформа, косата му на албинос за кой ли път напомниха на Моруин за ледниковия период и за движението на ледниците.

Те минаха отзад в ателието и Моруин намери две чисти чаши. След като ги откри, той се обърна и разбра, че Майкъл е прекосил безшумно ателието, за да погледне последното му творение.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Да. Това е една от най-добрите ти работи. За момчето на Арнит ли?

— Да.

— Той какво мисли за нея?

— Каза, че му харесва.

— Хм. — Майкъл се обърна и отиде до масичката, където Моруин понякога се хранеше.

Моруин наля кафето и се заеха да го пият.

— Сезонът за лов на ламак започва тази седмица.

— А! — каза Моруин. — Не съм усетил, че вече е дошло времето. Ти ще ходиш ли?

— Мислех си да отида другия уикенд. Можем да пътуваме с глайдер до Синята гора, да спим там две нощи и току-виж ударим няколко.

— Идеята звучи чудесно. Тръгвам с теб. Някой друг ще идва ли?

— Мислех си за Йорген.

Моруин кимна и смукна от лулата си, палецът му прикриваше емблемата върху нея. Йорген, гигантът от Ригел, и Майкъл от Хонси бяха в един екипаж по време на войната. Преди петнадесет години той щеше да застреля на мига който и да е от двамата. А сега им вярваше дотолкова, че да ги допусне с оръжие зад гърба си. Сега ядеше, пиеше, шегуваше се с тях, продаваше своите творби на техните другари. Емблемата на ДАЙНСО, Четвърта звездна флотилия, сякаш пулсираше под палеца му. Той я стисна здраво — срамуваше се, че се опитва да я скрие от хонсианеца, но не беше в състояние да я покаже. „Ако ние бяхме спечелили, щеше да е обратното — каза си той — и никой нямаше да упрекне Майкъл, ако носи тоя проклет боен пръстен наопаки или на верижка около врата си, така че да не се вижда. Човек трябва да живее там, където му е най-добре. Ако бях останал в ДАЙНСО, и досега щях да жонглирам с електрони в някоя проклета лаборатория за мизерна заплата.“

— Колко ти остава до пенсия? — попита той.

— Около три години. Имам още на какво да се надявам.

Майкъл се облегна и с дясната си ръка извади распечатки на новини от туниката си.

— Един твой приятел май не смята никога да се пенсионира.

Моруин взе вестника, погледът му пробяга по колонките.

— Какво имаш предвид? — попита той просто за да спазва формалностите.

— Втората колонка. Някъде в средата.

— „Експлозия на Бланчен“? Това ли?

— Да.

Той бавно прочете статията.

— Нищо не разбирам — рече и усети да го обхваща нещо като удовлетворение. Не го показва.

— Твоят стар командир на флотилия Малакар Майлс. Кой друг?

— „Шестима загинали, деветима ранени... Осем апарата разрушени, двадесет и шест повредени — четеше той. — Никакви следи не са открити, но Службата работи по въпроса...“ Ако не са открити никакви следи, защо подозирате командора?

— Съдържанието на складовете.

— Какво е имало в тях?

— Високоскоростни апарати за гласово предаване.

— Не схващам...

— Преди произвеждани единствено в ДАЙНСО. Тези бяха първите, направени в световите на Обединените лиги.

— Значи навлизат и в *тази* промишленост на ДАЙНСО.

Майкъл сви рамене.

— Мисля, че имат правото да произвеждат каквото искат. ДАЙНСО просто не ги произвеждаха достатъчно бързо. Така че някои индустриалци от Лигите сами започнаха производство. Това беше първата партида. Както знаеш, те са прецизни инструменти — едни от малкото машини, които изискват значително ръчно настройване. Много ръчна квалифицирана работа води до високи разходи.

— И мислиш, че командорът е замесен?

— Всички *знаят*, че той е отговорен. От години прави такива неща. Забравя, че войната свърши, че бе подписано примирие...

— Не можете да го преследвате в ДАЙНСО.

— Не. Но един ден някой влиятелен граждан може да го направи — някой, на когото му е писнало да унищожават собствеността му или да убиват неговите приятели или работници.

— Опити бяха правени и резултатът ти е известен. Всеки, който се наеме с това сега, ще трябва да преглътне дори още по-голяма хапка.

— Знаем! Това може да доведе до големи неприятности — до нещо нежелателно.

— Да предположим, че Службата го залови на местопрестъплението, как забива нож в гърба на някой тук, в ОЛ — старото положение още ли е в сила?

— Ти знаеш отговора.

Моруин погледна настрана.

— Никога не говорим за такива неща — каза той накрая.

Майкъл скръцна със зъби и избърса устата си с ръка.

— Да — каза той. — Все още е в сила. Ще трябва да предадем Малакар Майлс на ДАЙНСО. Тогава ще подадем оплакване в Центъра на ДАЙНСО, който, разбира се, няма да направи нищо на своя единствен оцелял командир на флотилия. По закон ние трябва да им го предадем — така че ако има твърде много свидетели, точно това ще направим. Само да не го бяха пратили като свой представител на първата конференция на СЕЛ. Излиза, че още тогава са планирали това, а сега го окуражават. Да можехме по някакъв начин да го накараме да признае, че това е загубена кауза, или да отнемем дипломатическия му имунитет. Положението е много неприятно.

— Да.

— Ти служеше под неговото командване. Бяхте добри приятели.

— Предполагам.

— И все още сте, нали?

— Както знаеш, понякога го посещавам — заради старото време.

— Има ли някакъв шанс да успееш да го убедиш?

— Както казах, не говорим за такива неща. Дори и да опитам, той не би ме послушал.

Моруин наля още кафе.

— Няма значение какво е бил някога, сега е убиец и подпалвач, а и други неща. Надявам се, разбираш това.

— Мисля, че да.

— Ако някога направи нещо, което да предизвика мащабна катастрофа, може да се стигне до война. Много политици и военни биха се радвали да имат оправдателна причина за ново нападение над ДАЙНСО, за да се отърват веднъж завинаги от тях.

— Защо ми разказваш това, Майк?

— В момента не съм на служба. Надявам се моите началници никога да не разберат, че съм ти споменал за това. Просто ти си единственият мой приятел тук, в града, който познава този човек и дори понякога се среща с него. По дяволите! Не искам още една война! Дори и ако този път тя приключи веднага. Остарявам. Искам просто да се пенсионирам и да ходя на лов и за риба. Ти си бил негов офицер.

Той ще се вслуша в теб. Дори ти е подарил тая прекрасна лула след края на войната. Не е ли от Байнер-Сандау? Те струват доста. Сигурно те е харесвал.

Моруин се изчерви, кимна сред дима, който влезе в очите му, и тръсна глава.

„И аз го предадох, както и всички останали — помисли си той, — когато се преселих в ОЛ и започнах да прибирам техните пари.“

— Не съм го виждал от доста време. Сигурен съм, че няма да ме послуша.

— Съжалявам — каза Майкъл, загледан в кафето си. — Май прекалих, като предложих нещо такова. Забрави за това, а?

— Ти ли се занимаваш с разследването на Бланчен?

— Само периферно.

— Разбирам. Съжалявам.

Настъпи дълго мълчание, после Майкъл глътна остатъка от кафето си и се изправи.

— Е, аз трябва да се връщам на работа — каза той. — Ще се видим след единадесет дни при мен. На разсъмване. Става ли?

— Става.

— Благодаря за кафето.

Моруин кимна и вдигна ръка, за да козирува, но Майкъл бе затворил вратата след себе си.

Моруин дълго се взираше в пленения сън на момчето. После погледът му се спря върху чашата му за кафе. Гледаше я, докато тя се издигна във въздуха и се разби в стената.

* * *

Хайдел фон Хаймак гледаше към момичето и отвърна на слабата му усмивка. Предположи, че е на около девет години.

— ... а този е клаански — обясни той и сложи още един камък в редицата върху леглото. — Намерих го преди известно време на планетата, наречена Клаана. Полирах го много, но не съм го шлифовал. Това е естествената му форма.

— Как изглежда Клаана? — запита го тя.

— Предимно вода — каза той. — Има голямо синьо слънце на розовеещо небе и единадесет малки луни, които винаги вършат нещо интересно. Няма континенти, само хиляди острови из цялата планета. Хората там са амфибии и прекарват по-голямата част от живота си във водата. Няма истински градове, доколкото знаем. Мигрират и търгуват с това, което намират в океана, срещу ножове и дуралий, и такива неща. Този камък е от техните морета. Намерих го на брега, формата му се дължи на триенето в пясъка и в други камъни, докато се е придвижвал към брега. Дърветата там се простират на големи разстояния — и пускат допълнителни корени над почвата, за да стигнат водата. Имат огромни листа. Някои дават плодове. Температурата почти винаги е приятна, защото от морето непрестанно духа вятър. И винаги когато поискаш, можеш да се изкачиш на нещо високо и да погледнеш във всички посоки. Винаги ще откриеш някое тъмно петно, където вали. Това, което се вижда през стената от дъжд, е мъгляво и изкривено, изглежда като далечните брегове на вълшебна страна. Освен това има и миражи. Виждаш острови в небето, където дърветата растат обратно. Един туземец ми каза, че отиват там, когато умират. Те вярват, че техните предци са горе и гледат към тях — гледат към моретата, наблюдават. Ако камъкът ти харесва, можеш да го задържиш.

— О, да, господин Х! Благодаря ви!

Тя стисна камъка и го погали. Потърка го в своята болнична дреха.

— Как се чувстваш днес? — попита той.

— По-добре — каза тя. — Много по-добре.

Той изучаваше малкото лице, покрито с лунички, тъмните очи под тъмния бретон. Сега то беше по-живо, отколкото преди ден и половина, когато започна лечението. Дишането ѝ вече не бе мъчително. Сега можеше да сяда, подпряна на възглавници, и да говори доста продължително време. Треската ѝ бе спряла и кръвното налягане бе почти нормално. Проявяваше любопитство и си възвръщаше оживлението, което човек би очаквал у дете на нейната възраст. Той смяташе лечението за успешно. Вече не мислеше за деветте гроба в гората или за другите, които се редяха още по-назад.

— ... Бих искала да видя Клаана някой ден — казваше тя, — с нейното синьо слънце и всичките тия луни...

— Може би ще я видиш — каза той.

Но предполагаше, че бъдещето ѝ е сватба с някое местно момче и домакинстване в Италбар до края на възврънатия ѝ живот, може би само с един оранжев камък, който да ѝ напомня за мечтите на детството. Е, можеше да е и по-зле, реши той, като си спомни вечерта на хълма над града. Град като Италбар е приятно място, където човек да приключи скитанията си.

Доктор Хелман влезе в стаята, кимна на двамата, хвана лявата китка на момичето и погледна часовника си.

— Малко си развълнувана, Люси — заяви той и пусна китката ѝ. — Може би господин Х ти е разказвал твърде много приключения.

— О, не! — каза тя. — Искам да го слушам. Той е бил навсякъде. Виждате ли камъка, който ми даде? Сигурна съм, че носи късмет. Той е от Клаана — планета със синьо слънце и единадесет луни. Хората живеят в морето...

Лекарят погледна камъка.

— Много е хубав. А сега искам да си починеш.

„Защо никога не се усмихва? — запита се Хайдел. — Би трябвало да е щастлив.“

Хайдел събра другите камъни и ги пусна в своята торбичка от кожа на кул с монограм.

— Май трябва да тръгвам вече, Люси — каза той. — Радвам се, че си по-добре. Ако не се видим повече, беше ми приятно да поговорим. Бъди послушна.

Стана и тръгна към вратата заедно с доктор Хелман.

— Ще се върнете, нали? — рече тя и се надигна от възглавниците с широко отворени очи. — Ще се върнете, нали?

— Не знам със сигурност — отвърна Хайдел. — Ще видим.

— Върнете се... — чу я той да казва след него.

— Тя реагира чудесно на лечението — каза Хелман. — Все още ми е трудно да го повярвам.

— А другите?

— Състоянието на всички, които посетихте, или не се е влошило, или отбелязва леко подобрение. Да можех да разбера как става! Впрочем според нашите лаборанти кръвта ви е някаква бъркотия — дори по-голяма, отколкото сочат докладите. Искат да ви вземат още проби, за да ги изпратят в Ландсенд за по-подробни изследвания.

— Не — каза Хайдел. — Знам, че кръвта ми е бъркотия, но те няма да открият нищо ново, като я изпратят в Ландсенд. Ако се интересуват, могат да поискат подробни доклади за кръвта ми от Панопат в СЕЛ. Била е тествана по всички възможни начини, а докладите все още не са категорични. Освен това тя скоро пак ще стане опасна. Трябва да вървя.

Двамата тръгнаха към асансьора.

— Балансът, за който споменахте — каза Хелман, — просто не може да съществува. Вие говорите за това така, сякаш патогените образуват редици, воюват едни срещу други, а после сключват примирие за известно време и тогава никой от тях не действа. Това е глупост. Тялото не може да функционира по този начин.

— Знам — каза Хайдел, докато влизаха в асансьора. — Това е просто аналогия. Както казах, аз не съм лекар. Създадох си собствени прости, прагматични термини за това, което става в мен. Тълкувайте ги както искате. Аз все пак си оставам експерт по резултатите.

Асансьорът ги спусна на партера.

— Не искате ли да отидем в моя кабинет? — рече Хелман, когато излязоха. — Кажете, че трябва да тръгвате скоро, а аз знам кога ще дойде да ви вземе въздушната кола. Това означава, че смятате да отидете сред хълмовете и да изпаднете пак в кома. Бих искал да наблюдавам това и...

— Не! — каза Хайдел. — Изключено. Напълно. Не позволявам на никой да присъства, когато го правя. Твърде опасно е.

— Мога да ви поставя в изолация.

— Не, няма да позволя. И бездруго вече съм отговорен за твърде много смърт. С това, което свърших тук, просто се постарях отчасти да поправа грешките си. Не мога да поема риска някой да бъде при мен по време на комата — дори обучени хора. Съжалявам. Няма значение какви са предпазните мерки, все пак се боя, че нещо може да стане.

Хелман леко сви рамене.

— Ако размислите, аз бих искал да бъда отговорният лекар — каза той.

— Е... Благодаря. По-добре вече да тръгвам.

Хелман стисна ръката му.

— Благодаря за всичко — каза той. — Боговете бяха милостиви. „Може би към твоите пациенти“ — помисли си Хайдел.

— Приятен ден, докторе — рече той и тръгна към фоайето.

— ... Благословен да сте — казваше тя. — Нека боговете ви благословят!

Беше стиснала ръката му и го беше привлякла към себе си, докато минаваше покрай нея.

Той погледна надолу към умореното лице със зачервени очи. Беше майката на Люси.

— Според мен тя сега ще се оправи — каза той. — Много мило момиченце е.

Докато тя висеше на лявата му ръка, дясната беше сграбчена и разтърсена от слаб мъж в светли панталони и пуловер. Обветреното му лице бе разтеглено в усмивка, която показваше редица неравни зъби.

— Много ви благодаря, господин Х — каза той, докато мократа му длан стискаше ръката на Хайдел. — Ние се молихме във всички храмове в града, нашите приятели — също. Сигурно това е отговорът на молитвите ни. Нека всички богове ви благословят! Ще дойдете ли на вечеря у дома?

— Благодаря, но наистина трябва да тръгвам — каза Хайдел. — Имам среща — трябва да се погрижа за още нещо, преди да пристигне колата ми.

Когато най-после успя да се измъкне от тях, откри, че фоайето се пълни с хора. Много гласове постоянно повтаряха думите „Господин Х“.

— ... Как го направихте, господин Х? — носеше се от различни посоки.

— Мога ли да получа автограф?

— Моят брат има алергия. Бихте ли могли?...

— Бих искал да ви поканя да присъствате на службата тази вечер, сър. Моята епархия...

— Можете ли да лекувате от разстояние?

— Господин Х, бихте ли направили изявление за местната?...

— Моля ви — каза той, като се обръщаше ту към камерите, ту към хората, — трябва да тръгвам. Благодаря ви за вниманието, но няма какво да ви кажа. Моля пуснете ме да мина.

Но фоайето беше пълно и входната врата зееше отворена под напора на блъскащите се тела. Хората вдигаха децата си нагоре, за да

го видят. Откри, че тоягата му я няма до закачалката. Погледна през стъклената стена навън и видя, че пред сградата има цяла тълпа.

— Господин Х, имам подарък за вас. Сама ги изпекох...

— Може ли да ви закарам където пожелаете?

— На какви богове се молите, сър?...

— Моят брат има една алергия...

Той отстъпи към регистратурата и се наведе към жената, която го беше приела.

— Не бях подготвен за такова нещо — каза той.

— И ние не го очаквахме — отвърна тя. — Събраха се за броени минути. Нямахме как да знаем. Минете в коридора, а аз ще им кажа, че никой не може да влиза тук. Ще се обадя на някого да ви изведе през задния вход.

— Благодаря.

Той влезе в коридора, като махаше и се усмихваше на хората.

Когато се отдалечи, разнесе се вопъл. Беше съчетание от „Х!“ и приветствия.

Хайдел стоя в коридора, докато се появи санитар, който го отведе в задната част на сградата.

— Да ви откарам ли на известно разстояние оттук? — попита мъжът. — Ако хората ви видят и ви познаят, могат да ви последват и да ви досаждат.

— Добре — каза Хайдел. — Може да ме закарате на няколко преки или към онези хълмове.

Той посочи хълмовете, които беше прекосил на идване в Италбар.

— Мога да ви закарам право до подножието, сър. Да ви спестя ходенето.

— Благодаря, но бих искал да спра някъде и да се запася с провизии — може би дори да хапна нещо готвено, преди да тръгна. Знаете ли някое подходящо място в тази посока?

— Има няколко. Ще ви заведа в малка гостилничка на тиха улица. Мисля, че там няма да ви безпокоят. Това е колата ми — посочи той.

Не срещнаха никакви трудности по пътя си към мястото, което санитарят беше препоръчал — странно миришещ тесен магазин с дървен под и стени, покрити с рафтове — хранителен магазин в

предната си част и гостилница в малка стая отзад. Само едно нещо обезпокои Хайдел. Когато колата спря пред магазина, санитарят бръкна в пазвата си и извади зелен амулет — гущер с инкрустирана сребърна линия на гърба.

— Знам, че звучи малко глупаво, господин Х — каза той, — но бихте ли го докоснали?

Хайдел се съгласи, а после попита:

— Защо беше това?

Младежът се засмя и отклони поглед, после отново скри фигурката под ризата си.

— О, сигурно съм малко суеверен, както всички други — каза той. — Това е моят амулет за късмет. Като чувам какво говорят за вас, реших, че няма да навреди.

— Говорят? Какво говорят? Само не ми казвайте, че и тук ме наричат „свят човек“!

— Боя се, че да, сър. Кой знае? Може и да има нещо вярно в това.

— Вие работите в болница. Прекарвате голяма част от времето си сред учени.

— О, и те са същите, повечето от тях. Не знам защо е така, може би защото живеем толкова далеч от всичко. Някои проповедници казват, че било нещо като реакция, понеже отново сме близо до природата, след като нашите предшественици са прекарвали векове в големите градове. Каквато и да е причината, благодаря, че го направихте.

— Благодаря, че ме докарахте.

— Всичко най-хубаво.

Хайдел излезе от колата и влезе в магазина.

Попълни запасите си, после седна на една маса в задната стая без прозорци. Тя беше осветена от осем стари оплоти аплика, климатикът беше в съответствие с обстановката. Въпреки че Хайдел беше единственият клиент, мина доста време, преди да го обслужат. Той поръча местна пържолка и бира и се въздържа от въпроси относно произхода на пържолата, принцип, в чиято полезност отдавна се бе уверил при кратките си посещения на непознати планети. Докато отпиваше от бирата и чакаше месото, размишляваше за своето положение.

Все още си оставаше геолог. Това бе единственото, което можеше да върши добре и без опасност. Наистина никоя от големите компании не би го наела. Макар нито една от тях да не знаеше със сигурност, че той е Х, всички виждаха, че има нещо странно в него. Може би го смятаха за човек, около когото често стават нещастия. Пък и той не би започнал да работи за тях и да рискува да го назначат някъде, където не би искал да бъде — на някое място с много хора. Но повечето компании нямаха нищо против да го вземат като независим предприемач. Странно, но така бе спечелил повече пари, отколкото изобщо бе виждал през живота си дотогава. Но сега, когато ги имаше, нямаше голяма полза от тях. Странеше от градовете, от хората, от всички места, където се харчат пари. През годините бе започнал да се примирява със самотното си съществуване, така че присъствието на хора — дори далеч по-малко на брой, отколкото тълпата в болницата — сега му причиняваше стрес. Виждаше себе си на стари години в хижа някъде далеч от всички, колиба на спокоен бряг. Пурите си, колекцията от минерали, няколко книги и радио, което да хваща Централата за новини — това бяха единствените неща, които наистина желаше.

Той ядеше бавно и собственикът на магазина дойде да попріказват. Къде е тръгнал с раницата и с тия провизии?

Да лагерува сред хълмовете, беше обяснил. Защо? Готвеше се да каже на стареца, че това не му влиза в работата, но му хрумна, че той може би е самотен. Изглежда, че нито магазинът, нито гостилницата привличаха много клиенти. Човекът сигурно не виждаше често хора. А и беше възрастен.

Така че Хайдел измисли една история. Човекът слушаше и кимаше. Скоро Хайдел на свой ред слушаше, а магазинерът разказваше. И Хайдел кимаше понякога.

Приключи с вечерята и запали пура.

Постепенно Хайдел разбра, че се наслаждава на компанията на мъжа. Поръча още една бира. Когато изпуши пурата си, запали друга.

Тъй като стаята нямаше прозорци, той не видя как сенките се удължиха. Разказваше за други светове; показва на мъжа камъните си. Мъжът му разказа за фермата, която някога бе притежавал.

Когато първите звезди на вечерта изгряха над света, Хайдел погледна часовника си.

— Не може да е станало *толкова* късно! — каза той.

Старецът погледна часовника на Хайдел, после своя.

— За жалост е така. Съжалявам, че ви задържах, щом бързате...

— Не, няма нищо — каза Хайдел. — Просто не съм усетил как е минало времето. Беше ми приятно да поговорим. Но по добре да тръгвам вече.

Той плати сметката и бързо тръгна. Не искаше да рискува да премине отвъд границата на безопасността.

Щом излезе от магазина, зави надясно и в здрача се запъти нагам, откъдето беше дошъл в града. След петнадесет минути бе излязъл от търговската част и минаваше през приятния жилищен район на града. Глобусите заблестяха още по-силно по стълбовете, докато небето се смрачаваше и се покриваше със звезди.

Когато минаваше покрай каменна църква, от чиито зацапани прозорци проникваше слаба светлина, той усети старото потръпване, което църквите предизвикваха у него. Бяха минали — колко? — десет или дванадесет години. Колкото и да бяха годините, той си спомняше събитието съвсем ясно. Понякога то все още го тревожеше.

Беше задушен летен ден на Муртания и обедната жега го бе заварила на открито. Бе потърсил убежище в едно от подземните странтриански светилища, където винаги е хладно и тъмно. Беше си избрал един съвсем тъмен ъгъл и бе седнал да си почине. Когато се появиха двама вярвачи, бе затворил очи с надеждата да изглежда потънал в размисъл. Новодошлите, вместо да се молят тихо, както бе очаквал, не седнаха, а започнаха да си шепнат развълнувано. Единият излезе, а другият се настани близо до средата на олтара. Хайдел го разглеждаше. Беше муртанианин, мембраните на хрилете му бяха подути и трептящи, което говореше за вълнение. Главата му не бе наведена; той гледаше право напред. Хайдел проследи погледа му и видя, че той се взира в изображенията от гласит, които се редяха по всички стени на параклиса. Мъжът гледаше към едно измежду всички тези изображения, което сега блестеше със син пламък. Когато сам се загледа в него, Хайдел почувства нещо като електрически удар. После крайниците му изтръпнаха и светът се завъртя. Надяваше се, че това не е резултат от някоя от старите му болести. Не, усещането не беше такова. Вместо това изпитваше странна приповдигнатост, както при първите стадии на напиване, макар че този ден изобщо не беше пил.

После параклисът започна да се пълни с богомолци. Той не разбра кога бе започнала службата. Приповдигнатостта и усещането за мощ се надигаха, после се разчлениха на по-конкретни, странно противоречиви чувства. В един миг искаше да протегне ръка и да докосне хората край себе си, да ги нарече „братя“, да ги обича, да лекува болестите им; в следващия миг ги мразеше и му се искаше да не бе преживял катарзис толкова скоро, за да зарази цялото паство с някоя смъртоносна болест, която да се разпространи като огън в езеро от бензин и да ги изтреби всички за един ден. Умът му се мятеше между тези желания и той се почуди дали не полудява. Не беше шизофреничен тип човек, а и чувствата му към хората никога не бяха стигали до крайности. Беше безгрижен човек, който нито причиняваше, нито търсеше неприятности. Никога не беше нито обичал, нито мразил ближните си, приемаше ги каквито са и се движеше сред тях, доколкото можеше. Ето защо бе напълно объркан от лудите желания, които внезапно го бяха обзели. Почака да отmine последната вълна на омраза, а когато дойде затишието преди следващия пристъп на любов, бързо стана и си проби път към изхода. Докато стигна до вратата, вече беше в другата фаза и се извиняваше на всеки, когото блъснеше. „Моля те, братко, жадувам за прошката ти. Прости ми, защото те обичам. От все сърце ви се извинявам. Простете на недостойния, моля.“ Провря се през вратата, нагоре по стълбите и побягна по улицата. След няколко минути всички необичайни чувства бяха изчезнали. Беше смятал да се консултира с психиатър, но се отказа, защото после си обясни случилото се като реакция на жегата, последвана от внезапен хлад, в комбинация с някои странични ефекти, които съпровождат посещението на нова планета. Пък и този феномен повече не се повтори. Но никога след това не беше стъпвал в църква, а когато минеше покрай някоя, винаги го обземаше чувството на тревога, за което беше виновен онзи ден на Муртания.

Той спря на един ъгъл, за да изчака три коли. Докато стоеше, чу глас зад гърба си:

— Господин X!

Момче на около дванадесет години излезе от сенките под едно дърво и тръгна към него. В лявата си ръка държеше черна каишка, закачена за нашийника на зелен еднометров гущер с къси, криви крака. Ноктите му тракаха по настилката, докато се гънеше след момчето, а

когато отвори уста да изстреля червения си език към него, сякаш се усмихваше. Беше много дебел гущер и няколко пъти се отърка в крака на момчето, докато приближаваха.

— Господин Х, ходих да ви видя в болницата, но вие бързо влязохте вътре, така че успях само да ви зърна. Чух как сте излекували Люси Дорн. Голям късмет е, че ви срещам сега.

— Не ме докосвай! — каза Хайдел, но момчето вече беше стиснало ръката му и го гледаше с очи, в които танцуваха звездите.

Хайдел пусна ръката и отстъпи няколко крачки.

— Не се приближавай — каза той. — Мисля, че съм болен от настинка.

— Тогава не трябва да се разхождате толкова късно. Сигурен съм, че родителите ми ще ви приемат да пренощувате у нас.

— Благодаря, но имам среща.

— Това е моят ларик. — Той подръпна каишката. — Казва се Чан. Седни, Чан.

Гуидерът отвори уста, легна и се сви на топка.

— Невинаги го прави. Само когато е в настроение — обясни момчето. — Но когато поиска, сяда много добре. Опира се на опашката си. Хайде, Чан! Покажи на господин Х как сядаш.

Той дръпна каишката.

— Недей, синко — каза Хайдел. — Може би е уморен. Аз трябва да тръгвам. Може би ще се срещнем отново, преди да напусна града, а?

— Добре. Радвам се, че ви видях. Лека нощ.

— Лека нощ.

Хайдел прекоси улицата и забърза.

Една кола спря до него.

— Ей! Вие сте доктор Х, нали? — извика един мъж.

Той се обърна.

— Точно така.

— Стори ми се, че ви видях на другия ъгъл. Върнах се, за да погледна по-добре.

Хайдел се отдръпна от колата.

— Искате ли да ви закарам?

— Не, благодаря. Вече съм съвсем наблизко.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Благодаря за предложението.

— Е, добре. Аз се казвам Уайли.

Мъжът протегна ръката си през прозореца.

— Ръката ми е мазна, ще ви изцапам — каза Хайдел, но мъжът се надигна, сграбчи лявата му ръка, стисна я бързо, след това отново седна в колата.

— Добре. Всичко хубаво тогава — каза той и потегли.

На Хайдел му се искаше да изкрещи срещу света, да го накара да се махне и да престане да го докосва.

Следващите две преки премина тичешком. След няколко минути друга кола намали скорост, когато светлините ѝ попаднаха върху него, но той извърна лице и тя го подмина. Един мъж, който седеше на веранда и пушеше лула, му махна с ръка и се изправи. Каза нещо, но Хайдел отново побягна и не чу думите му.

Най-накрая разстоянията между къщите станаха по-големи. Скоро редицата от светещи глобуси се прекъсна и звездите заблестяха по-ярко. Когато шосето свърши, Хайдел продължи по пътеката, хълмовете вече се възправяха към небето.

Докато се изкачваше, той не погледна назад към Италбар.

* * *

Приведена, с крака, притиснати силно към бронираните хълбоци на осмокракия кураб, който яздеше, с черна коса, развявана от вятъра, Джакара препускаше по хълмовете над Кейпвил. Отляво, далеч под нея, градът се гушеше под сутрешния калпак мъгла. Над дясното ѝ рамо изгриващото слънце хвърляше лъчите си долу в мъглата и я караше да блести.

Високите сгради на града, целите от сребро, с безбройните си прозорци горят с бял пламък като скъпоценности, цветът на морето зад тях прелива от пурпурно в синьо, облаците приличат на гигантска, разпенена приливна вълна, надвиснала над незащитения гръб на града, гребенът ѝ напред небето е поръбен с розово и оранжево, сякаш всеки миг ще се сгромоляса в синия въздух, ще откъсне целия полуостров от континента и ще го потопи за вечни времена на океанското дъно, ще го превърне в изчезналата Атлантида на Дейба — за това мечтаеше тя.

С панталони, с къса бяла туника, пристегнатата с червен колан, и с червена лента на разветите коси, за да не падат върху блестящите ѝ сини очи, Джакара яздеше и изричаше най-тежките клетви на всички раси, които знаеше.

Обърна животното и спря рязко, така че то отстъпи и изсъска, преди да спре задъхано. Тя погледна надолу към града.

— Гори, по дяволите! Гори!

Но нямаше пламъци, които да се подчинят на волята ѝ.

Тя извади нерегистрирания лазерен пистолет от кобура в туниката си и се прицели в ствола на малко дърво. То се задържа за миг, полюшна се, а после падна с трясък върху няколко камъка и те се затъркаляха надолу по хълма. Курябът се стресна, но тя притисна колене към него и му зашепна успокоително, за да го усмири.

Върна пистолета в кобура и продължи да се взира в града, а в очите ѝ горяха неизречени проклетия.

Мразеше не само Кейпвил и бордея, в който работеше. Не. Мразеше целите Обединени лиги, мразеше ги със страст, в която я превъзхождаше може би само едно същество. Нека другите момичета посещават църквите, които са си избрали през този празничен ден. Нека ядат сладкиши и затлъстяват. Нека угаждат на истинските си гаджета. Джакара яздеше по хълмовете и се упражняваше с пистолета.

Един ден — тя се надяваше, че той ще настъпи, докато е жива — щеше да има огън и кръв, и смърт в нажежените ядра на бомби и ракети. Тя се подготвяше като невеста за този ден. Когато той дойдеше, тя жадуваше единствено за възможността да умре в негово име, след като убие нещо за него.

Беше съвсем малка, сигурно четири — пет годишна, смяташе тя, когато родителите ѝ имигрираха на Дейба. Щом конфликтът започна, те бяха затворени в Центъра за интернирани заради това, че бяха родени на онази планета. Ако имаше достатъчно пари, тя щеше да се върне там. Но знаеше, че никога няма да ги има. Родителите ѝ не доживяха края на конфликта между Обединените лиги и ДАЙНСО. След това държавата пое грижата за нея. Но когато Джакара порасна и потърси работа, разбра, че старото клеймо остава. Единствено държавната къща на удоволствията в Кейпвил беше отворена за нея. Тя никога не беше имала гадже или дори просто приятел, никога не беше имала друга работа. Сигурно някъде в досието ѝ с червено беше

отбелязано „възможен симпатизант на ДАЙНСО“ и вероятно на половин страница безстрастно беше описана историята на живота ѝ, акуратно напечатана с двойна разредка.

„Много добре — беше решила тя преди години, когато бе премислила фактите и беше стигнала до това заключение. — Много добре. Вие ме прибрахте, погледнахте ме и ме захвърлихте. Лепнахте ми етикет, без да го желая. И аз ще го приема, като премахна единствено «възможен». Когато дойде времето, наистина ще стана язва в сърцето на това цвете.“

Другите момичета рядко влизаха в стаята ѝ, защото ги караше да се чувстват неловко. Когато все пак отиваха при нея, те се кикотеха нервно и си тръгваха бързо. Нямаше ги дантелите и къдричките, нямаше ги триизмерните снимки на красиви актьори, които украсяваха техните стаи — нищо такова нямаше в аскетичната килия на Джакара. Над леглото ѝ висеше единствено сухото, намръщено лице на Малакар Отмъстителя, последния човек на Земята. На отсрещната стена бяха окачени два еднакви камшика със сребърни ръкохватки. Нека другите момичета се занимават с обикновените клиенти. Тя искаше единствено мъже, на които може да причини болка. И те ѝ бяха отстъпени, и тя им причиняваше болка, а те се връщаха за още. И всяка нощ Джакара говореше на портрета, отправяше към него единствената молитва, която бе изричала през живота си: „Аз ги победих, Малакар, така както ти поразяваш техните градове, техните светове, както все още ги поразяваш, както отново ще ги поразяваш. Помогни ми да бъда силна, Малакар. Дай ми силата да наранявам, да унищожавам. Помогни ми, Малакар. Моля те, помогни ми. Убий ги!“ И понякога късно през нощта или в ранните часове на утрото тя се събуждаше разплакана и не знаеше защо.

Обърна животното си и го насочи към пътеката, която водеше през хълмовете към другия бряг на полуострова. Денят тепърва започваше и Джакара се радваше на последните новини от Бланчен, които беше чула.

* * *

Хайдел изпи цяла манерка вода и половината от другата. Влажният среднощен мрак висеше над бивака му. Той се обърна по гръб, склочи ръце под главата си и се взря в небето. Случилото се неотдавна му изглеждаше далечно минало. Всеки път, когато се събуждаше от комата, сякаш започваше нов живот, събитията от предишните дни му се струваха чужди и безжизнени като от старо писмо, намерено зад кошчето за боклук. Но той знаеше, че това чувство ще изчезне след около час.

Падаща звезда прекоси яркото небе и той се усмихна. „Предвестник на последния ми ден на Клийч“ — каза си той.

Още веднъж погледна светещия си часовник, за да се увери, че не е сгрешил. Да, лепнещите му от съня очи не го бяха подвели. До разсъмване оставаха часове.

Разтърка очи и се замисли за нейната красота. Този път тя май беше доста мълчалива. Макар рядко да помнеше думите ѝ, сега, изглежда, наистина бе говорила по-малко. Тъга ли имаше в нейната нежност? Той си спомни ръката върху челото си и капката, която беше паднала върху бузата му.

Разтърси глава и се засмя. Наистина ли бе луд, както беше предположил преди няколко живота в онова светилище на Странтриан? Да мисли за нея като за реално същество, беше лудост.

От друга страна...

От друга... Как да обясни повтарящия се сън? Сън, който упорито се повтаря повече от десетилетие. Макар и не целият сън. Само участниците и сцената. Диалогът се променяше, настроенията бяха различни. Но всеки път бе пренасян с любов и мощ в едно място на покой. Може би трябваше да се консултира с психиатър. Ако наистина искаше да оздравее. Но бе решил, че всъщност не иска. Самотен в повечето време, на кого можеше да навреди? Когато имаше работа с хора, беше буден и сънищата не му влияеха. Те му носеха утешение и развлечение. Защо да унищожаваш едно от безвредните удоволствия в живота? Пък и състоянието му не се влошаваше.

Той лежа още няколко часа. Мислеше за бъдещето. Наблюдаваше как небето избледнява и видя как звездите една по една изгасват. Прииска му се да разбере какво става в другите светове. От доста време не беше хващал Централата за новини.

Когато зората разкъса света надве, той се надигна, изми се, подряза косата и брадата си и се облече. Закуси, опакова нещата си, метна раницата на гръб и тръгна надолу.

Половин час по-късно вече вървеше в покрайнините на града.

Докато прекосяваше улицата, чу монотонен камбанен звън.

„Смърт — каза си той, — погребение.“ И пое нататък.

После чу сирените. Но продължи да върви, без да мисли за какво свирят.

Стигна до магазина, където преди няколко дни беше вечерял. Беше затворен и на вратата беше залепен некролог.

Подмина го изведнъж уплашен, разбрал, че се е случило най-страшното.

Изчака покрай него да се изниже погребална процесия. Мина катафалка с включени светлини.

„Тук все още погребват мъртвите — отбеляза той. После си каза: — Не е това, което си мисля. Просто смърт, обикновена смърт... Но кого ли се опитвам да заблудя?“

Продължи нататък, а един мъж застана на пътя му и го заплю.

„Пак ли? В какво съм се превърнал?“

Вървеше по улиците към летището.

„Ако аз съм виновен, как може да са разбрали толкова бързо?“ — питаше се той.

Не биха могли да знаят, поне не със сигурност...

Но после се замисли за това, как го възприемаха тук. Като какъв? Като докоснато от боговете същество, попаднало сред тях. В края на краищата ще проявят разбиране, смесено със страхопочитание. Беше се задържал твърде дълго в онзи ден векове назад. Сега, с всеки камбанен звън, удоволствието от мига намаляваше, разсейваше се, изчезваше. Всяка минута го отдалечаваше от удоволствието.

Крачеше по улицата, зави надясно.

Едно момче привлече вниманието на хората към него.

— Ето го! — изкрещя то. — Това е Х!

Несъмнено бе така, но тонът на момчето накара Хайдел да си помисли, че щеше да е по-добре въздушната му кола да беше на друго място.

Той вървеше нататък, а момчето заедно с няколко възрастни ходеше след него.

„Но тя е жива — каза си той. — Аз ѝ подарих живот...“

Голяма победа.

Подмина автосервиза, а хората в сини униформи, работещи там, седяха пред сградата, столовете им бяха долепени до тухлената стена. Не помръднаха. Седяха там, пушеха и се взираха мълчаливо в него, докато отмина.

Камбаните продължаваха да бият. Хората излизаха от къщите и от пресечките, за да го гледат как ходи по улиците.

„Задържах се твърде дълго тук — реши той. — Не исках да се здрависвам с хората. В големите градове не се сблъсквам с този проблем. Те ме придвижват с машини, контролирани от роботи, а после ги стерилизират. Дават ми цяло отделение, което после стерилизират. Срецам се само с няколко души — веднага след катарзиса, и си тръгвам по начина, по който пристигам. От години не съм посещавал толкова малко градче с такава цел. Бях невнимателен. Вината е моя. Всичко щеше да е наред, ако не бях говорил толкова дълго след вечерята. Щеше да е наред. Бях невнимателен.“

Видя да настаняват ковчег в катафалка. Зад ъгъла чакаше друга катафалка. „Значи, не е чума... все още — реши той. — При чума телата биват изгаряни. Хората не излизат на улиците.“

Погледна назад, макар че по тропота можеше да разбере какво ще види.

Хората, които го следваха, бяха вече една дузина. Повече не се обърна. Сред глъчката зад себе си чу „Х“, произнесено няколко пъти.

Бавно го задминаваха коли. Той нарочно не гледаше към тях, макар да беше сигурен, че много очи са вперени в него.

Стигна до центъра на града, мина покрай малък площад, наред който стоеше позеленялата статуя на някакъв местен герой, патриот или благодетел.

Чу някой да вика нещо на непознат за него език. Забърза напред. Сега тропотът зад гърба му беше по-ясен — сигурно хората зад него ставаха все повече.

„Какво ли каза онзи човек?“ — чудеше се Хайдел.

Мина покрай една църква, звънът на камбаната ѝ прозвуча много силно, докато вървеше пред нея. Чу една жена зад него да изрича проклетие.

Страхът му се усили. Слънцето сияеше в този прекрасен ден, но той вече не изпитваше удоволствие от него.

Зави надясно и тръгна към летището, оставаше му около три четвърти миля. Гласовете бяха още по-високи — никой не се обръщаше към Хайдел, но говореха за него. Чу да произнасят думата „убиец“.

Усили крачка, виждаше лица по прозорците. Чу проклетия зад гърба си. „Не, няма смисъл да бягам.“ Пресече улицата и една кола зави към него, после отмина бързо. Чу приглушения крясък на птица, свита под стряхата на къщата, край която вървеше.

Той беше виновен и те го знаеха. Разни хора бяха умрели от една и съща болест и в града бяха разбрали, че Хайдел ги е заразил. Онзи ден беше герой. Сега бе злодей. И тази проклета аура на примитивно суеверие, която покриваше града! Всички онези вмятания за богове, талисмани, амулети за късмет го накараха да ускори още повече крачка. Усещаше, че сега хората го свързват по-скоро с демоните, отколкото с боговете.

... Ако само не се беше забавил толкова след вечерята, ако беше избягал от минавачите...

„Бях самотен — каза си той. — Ако стоях нащрек както едно време, всичко щеше да бъде предотвратено, нямаше да ги заразя. Бях самотен.“

Чу някой да вика „Х“, но не се обърна.

Едно дете, застанало до кофа за боклук в малка уличка, стреля по него с воден пистолет.

Той избърса лицето си. Камбаните продължаваха да бият скръбно.

Когато спря на светофар, някой хвърли угарка към него. Той стъпи отгоре ѝ и зачака. Преследвачите му се струпаха зад него. Някой го удари в бъбреците. Май че с лакът, но може да беше и с юмрук. След удара чу няколко пъти думата „убиец“.

И преди се беше сблъсквал с такива неща. Но точно в този момент опитът не му носеше успокоение.

— Какво ще правиш сега, господинчо? — извика някой.

Той не отговори.

— Още хора ли ще заразиш?

Не отговори.

После чу как някаква жена внезапно се разкашля зад гърба му.

Обърна се, сега беше пречистен и можеше да помогне.

Тя се беше превила на колене и хрочеше кръв.

— Пуснете ме да мина — каза той, но те не го пуснаха.

Задържан от човешката стена, той я гледаше как умира или изпада в кома. Приличаше му на мъртва.

Отдалечи се с надеждата, че няма да го забележат, погълнати от гледката. Стигна до следващия ъгъл, прекоси улицата и се затича.

Те отново бяха след него.

Тичането беше грешка и Хайдел усети, че го замерят с нещо — за първи път.

Камъкът падна върху настилката. Бе отскочил от рамото му, без да го нарани сериозно. Но беше все пак лош признак.

Щом обаче беше побягнал веднъж, не можеше да спре. Трябваше да тича по-бързо. Захвърли раницата и се понесе напред.

Край него валяха камъни.

Един го уцели по главата, разроши косата му.

— Убиец! Убиец!

„Как ли мога да се откупя?“ — чудеше се той.

Прехвърли наум богатството си и помисли как ли да ги подкупи. В миналото беше успявал да се измъкне от някои опасни положения с пари. Но тук преговорите изглеждаха изключени.

Малък камък прелетя край него и се удари в една къща. Следващият го улучи, удари го по ръката и му причини доста силна болка.

Не носеше оръжие. По никакъв начин не можеше да се пребори с лудостта им — а според него те бяха именно луди.

Друг камък профуча покрай ухото му. Той тръсна глава.

— Копеле! — изкрещя някой.

— Не разбирате какво вършите! — извика Хайдел. — Това беше нещастен случай!

Почувства, че нещо тече по врата му. Докосна го, пръстите му почервеняха от кръв. Още един камък го беше ударил.

Можеше ли да се скрие в някой магазин? Дали да не потърси убежище в някоя кантора? Огледа се, но не видя нито една отворена врата. Къде ли беше полицията?

Няколко камъка го удариха по гърба. Той се олюля, защото бяха хвърлени със сила, и усети остра болка.

— Дойдох тук да помогна... — започна той.

— Убиец!

Камъните заваляха върху него, Хайдел падна на колене. Надигна се и побягна. Още няколко камъка го улучиха, но той се държеше на краката си.

Все още се оглеждаше за някакво убежище — каквото и да е, — но не видя и ускори крачка.

Те продължиха да го замерват и той падна. Този път не се надигна толкова бързо. Усети няколко ритника, някой го заплю в лицето.

— Убиец!

— Моля ви... Изслушайте ме! Всичко ще ви обясня.

— Върви по дяволите!

Той запълзя, най-накрая се сгуши до една стена и те се приближиха. Ритаха го, плюеха по него и го замеряха с камъни.

— Моля ви! Отново съм пречистен!

— Копеле!

После дойде яростта. Не беше честно да се отнасят така с него, смяташе той. Бе дошъл в града им с благородна цел. Беше се изложил на много опасности, за да стигне до Италбар. А сега кръвта му течеше по улицата и хората го проклинаха. Кой бяха те, за да го съдят, да го обиждат и да го нараняват? Обидата нарастваше в него и той знаеше, че ако имаше толкова сили, щеше да замахне и да ги размаже.

Омразата, чувство, което му бе почти непознато, внезапно изпълни цялото му същество със студен огън. Искаше му се да не бе минал през катарзиса. Щеше да им донесе чума, да ги зарази всичките.

Ритниците и валящите камъни не спираха.

Той се сви, прилепи лакти към корема си, скри с длани лицето си и така посрещаше ударите им.

„По-добре ме убийте — мислеше Хайдел. — Защото ако не го направите, аз ще се върна.“

Къде ли бе изпитал същото чувство? Споменът изплува без никакво усилие.

Църквата. Светилището на Странтриан. Там беше изживял нещо подобно на тази омраза. Сега осъзна, че е бил прав. Странно, че не го

беше разбрал още тогава.

Ребрата му бяха счупени, дясното коляно — изкълчено. Няколко зъба бяха избити, кръв и пот заливаха очите му. Тълпата не спираше да го удря. Хайдел не разбра кога най-после са го оставили.

Може би бяха сметнали, че са го убили, защото лежеше напълно неподвижен. Или може би се бяха уморили или засрамили. Така и не проумя.

Лежеше свит на тротоара, с гръб, долепен до стената, която не се бе отворила, за да го приюти. Беше сам.

Като насън чуваше мърморене, проклетия и отдалечаващи се стъпки.

Закашля се и изплю кръв.

„Добре — каза си той. — Опитайте се да ме убиеете. Вероятно смятате, че сте успели. Но аз останах жив. Каквито и да са били намеренията ви, никога не ме молете за прошка или за милост. Направихте грешка.“

И отново загуби съзнание.

Дъждът галеше лицето му. Това го бе събудило. Беше вече следобед и той се бе озовал в малка уличка. Нямаше спомен как е допълзлял дотук, но бе сигурен, че никой не би му помогнал да стори това.

Отново загуби съзнание, а когато се съвзе, небето вече бе потъмняло.

Беше целият мокър, а дъждът продължаваше да вали или може би току-що бе започнал отново — нямаше как да разбере. Облиза устните си.

Колко ли време е минало? Погледна часовника си. Беше счупен, разбира се. Но тялото му твърдеше, че страданието е продължило векове.

Добре.

Бяха му причинили зло. Бяха го проклели.

Добре.

Той плю и се взря да види дали слюнката му е примесена с кръв.

„Знаете ли кой съм?“

Дойдох тук да помогна. И *помогнах*. Ако неволно съм причинил смъртта на няколко човека, докато се опитвах да помогна, наистина ли смятате, че е било нарочно?

Не?

Тогава защо?

Аз знам.

Ние постъпваме така, както *усещаме*, че трябва да постъпим. Понякога се поддаваме на емоциите си, на човешкото в себе си — както стана с мен онзи ден. Вероятно съм заразил един или всички хора, с които бях.

Но смърт... Бих ли причинил преднамерена смърт на друго човешко същество?

Не, нито тогава, нито когато и да било.

Но сега вие ми показате друга страна от живота.

Аз също имам емоции и те са вече различни. Вие ме пребихте, докато аз просто исках да стигна до летището. Добре.

Вече съм ваш враг. Да видим дали можете да понесете това, което ми причинихте.

Знаете ли какво съм аз?

Аз съм ходеща смърт.

Мислите, че вече сте приключили с мен?

Грешите, ако смятате така.

Дойдох, за да помогна.

Ще остана, за да убивам.“

Той лежа там дълги часове, преди да събере сили да стане и да продължи.

* * *

Доктор Пелс разглеждаше планетата.

Тук имаха нещо за него. Бяха му посочили следа.

Дейбанската треска. Това беше началото. Тя го поведе по дирите на Х. Сега, докато безкрайната нощ, съдържаща безброй дни, се нижеше покрай него, други мисли идваха и отминаваха, задържаха се все по-дълго и по-дълго, оставаха с него.

Х.

Х беше нещо повече от ключа към мвалакаран кар...

Самото присъствие на Х лекуваше много необичайни заболявания.

„Това ли е истинската причина — запита се той, — поради която изоставих двадесетгодишните си изследвания? Х не може да живее вечно, докато аз мога — в това състояние. Напълно научно ли постъпвам по този въпрос?“

Той подготви „Б-Коли“ за дистанционния скок. После отново прочете съобщението, което бе получил.

Около него се носеха звуците на „Смърт и преображение“.

* * *

Хайдел се събуди още веднъж. Лежеше в канавката. Наблизо нямаше никой. Все още бе нощ. Почвата беше мокра, на места кална. Но дъждът бе спрял.

Той пропълзя, изправи се на крака, залитна.

Тръгна напред, към летището, закъдето се бе запътил. Горедолу си спомняше разположението му. Бе го видял, докато се разхождаше в деня, когато бе дал кръвни проби — кога ли бе това?

Щом стигна до летището, потърси бараката, която бе забелязал.

Там...

Беше отключена и вътре бе топло. Имаше нахвърляни покривала за някакво оборудване. Бяха натезжали от прах, но това нямаше значение. Той и без това пак кашляше.

„Два дена — каза си той. — Да започнат да заздравяват раните ми. Това е всичко.“

* * *

Малакар преценяваше новините. Беше ги включил, послуша малко, после ги изключи. Помисли, осъзна чутото и ги включи отново.

„Персей“ се носеше покрай слънцата...

Той дремеше, докато слушаше метеорологичните сводки за сто и дванадесет планети. Централата за новини го отегчаваше. Майлс

сънливо размишляваше по въпросите на секса, докато слушаше една програма от Прурия.

Носеше се бързо. Корабът му бе в дистанционен скок и нямаше да спре, докато не стигне до дома.

— *Успяхме* — каза Шинд.

— *Успяхме* — отговори Майлс.

— *Ами мъртвите?*

— *Бих казал, че ще имаме цял списък, преди да стигнем родната планета.*

Шинд не отговори.

ГЛАВА 2

Той седеше в най-високата кула на най-голямото пристанище — един човек, изправен срещу цяла империя.

„Идиотизъм ли е това? — запита се той. — Не. Защото те нищо не могат да ми направят.“

Взря се надолу към океана, който се появи за миг, и разглеждаше милите вода, разстлани отвъд манхатънската цитадела, неговия дом.

„Можеше да бъде и по-зле.

Как?

Когато на пристанището няма никой друг, ти понякога ставаш нервен...“

Загледан във водата, той видя как огромните облаци дим отново я покриват като разтварящо се ветрило.

Някой ден може би...

Доктор Малакар Майлс бе единственият човек на Земята. Тук той бе повелителят, монархът. Притежаваше цялата власт. Земята бе негова. Никой друг не я искаше.

Взираше се през сферичния прозорец и виждаше половината от това, което бе останало от Манхатън.

Димът се носеше на огромен облак и когато Майлс насочи добре въртящото се огледало, в него се отрази оранжев пламък.

Той лумна.

Неговите щитове абсорбираха огъня.

Той гореше; беше радиоактивен.

Неговите щитове абсорбираха и радиоактивността.

Някога беше обръщал внимание на това.

Тръгна нагоре, а мъртвата Луна на Земята в първата си четвърт висеше пред очите му.

Три... десет секунди — той чакаше.

После корабът дойде и той въздъхна.

— *Брат ми има болки — каза Шинд. — Ще му дадете ли някакво лекарство?*

— Да.

— *Отдавна видях това нещо. Пазете се.*

Преди да отиде в лабораторията, Малакар погледна натам, където преди беше центърът на Ню Йорк. Дълги сиви увивни растения се бяха омотали около основите на мъртвите здания и се бяха изкачили нависоко. Листата им бяха твърди, дълги, шумящи. Димът ги засипваше със сажди и ги изсушаваше. Но те все пак растяха. Дори се виждаше как се източват. Никое човешко същество не би могло да живее в каньоните от зидария, около които те се виеха. Без конкретна причина той натисна един бутон и атомна ракета с ниска мощност разруши здание на мили от него.

— *Ще трябва да използвам каранин за брат ти. Това малко ще затрудни дихателните му функции.*

— *Но в крайна сметка ще му е от полза, нали?*

— Да.

— *Тогава му го дайте.*

— *Иди да вземеш брат си. Заведи го в лабораторията.*

— *Добре.*

Той още веднъж погледна навън, към своето царство и към парчетата океан, които се виждаха през дима. После слезе от горната палуба.

Ветровете, които препускаха около света, бяха изхвърлили своя боклук, докато Малакар се взираше навън. Както винаги. Единственото човешко същество тук, той не изпитваше към гледката нито особена привързаност, нито ненавист.

Асансьорът го свали на най-ниското ниво на цитаделата. Докато вървеше по коридора, той наруши три алармени вериги, за да ги изпита. Щом влезе в лабораторията, видя Тув, брата на Шинд, който го чакаше.

Извади лекарството от шкаф в стената и го инжектира на малкото същество.

Зачака. Може би десет минути.

— *Как е той?*

— *Оплаква се, че го боли от инжекцията, но казва, че започва да се чувства по-добре.*

— *Хубаво. Ако вече не се тревожиш толкова за него, можеш ли да ми разкажеш нещо повече за посещенията на Моруин?*

— Той е ваш приятел. Също и мой. От много отдавна.

— Тогава защо да се пазя?

— Не от самия него, а от нещо, което той носи и което може да представлява опасност за вас.

— Какво е това нещо?

— Мисля, че е някаква информация.

— Новини, които могат да ме убият? Радикалите от ОЛ с ракетите си не успяха да ме унищожат, та Моруин ли?

— Не знам. Говоря само като същество от моята раса, което понякога провижда нещо от бъдещето. Понякога знам. Сънувам го. Не разбирам как става.

— Добре. Виж тогава как е брат ти и ми кажи.

— Дишането му е леко затруднено, но сърцето му бие неравномерно. Благодарим ви.

— Значи, отново подейства. Добре.

— Не е добре. Виждам, че животът му ще свърши след две цяло и осем земни години.

— Какво искаш да направя?

— С течение на времето ще има нужда от все по-силни лекарства. Вие бяхте много добър, но трябва да бъдете още по-добър. Може би един специалист...

— Добре. Можем да си го позволим. Ще му намерим най-добрия. Разкажи ми още нещо за състоянието му.

— Кръвоносните му съдове скоро ще започнат да се разрушават по-бързо. Но ще минат приблизително шестнадесет земни месеца, преди болестта да се разпространи навсякъде. След това ще си отиде бързо. Не знам какво ще правя.

— Аз ще се погрижа за него и ще направя всичко възможно. Говори с него и го успокой.

— Това правя в момента.

— Включи ме.

— Един момент.

... Той се озова в мозъка на недоразвито дете, но и нещо повече. Понесен от теченията, увлечен във вихъра им, той знаеше и виждаше.

... Всичко, което някога беше попадало пред погледа на това същество, беше тук, а Малакар се бе погрижил то да види много неща.

Такова оръдие не се изхвърля само заради големите сметки за лекари.

Малакар се взираше в това мрачно място — мозъка, движеше се из него. Шинд поддържаше връзката и Малакар разгледа средата, в която се намираще. Небеса, карти, милиони страници, лица, екрани, диаграми. Малоумното същество може и да не схващаше нещата, но всичко, върху което беше попадал погледът на жълтите му очи, бе намерило свой дом в мозъка му. Малакар се движеше внимателно.

Не, тази космата глава беше склад и той нямаше лесно да се откаже от него.

После навсякъде около него изникнаха чувствата. Внезапно се оказа близо до точката на болка и страх от смъртта — осъзнавана само частично и затова още по-ужасяваща: гъмжащо от кошмари място, където полуоформени образи пълзяха, гърчеха се, горяха, кървяха, замръзваха, биваха разтягани и разкъсвани. И Майлс се изпълни с това чувство — с първичния ужас на същество, изправено срещу нищото, опитваше се някак да го насели с най-страшните създания на въображението, успяваше и тъй като не можеше да ги схване, повтаряше всичко отново.

— *Шинд! Изтегли ме!*

... И той отново стоеше там, до умивалника. Изпразни една реторта, изплакна я.

— *Беше ли полезен опитът?*

Той реши, че е бил полезен.

— *Ще увеличавам много бавно дозата. Не му позволявай да се напруга без причина.*

— *Хареса ли ви неговата памет?*

— *Страхотно, и ще направя каквото мога, за да я запазя.*

— *Добре. Може да греша с няколко месеца в преценката, която направих за продължителността на живота му.*

— *Ще бъде разумно да действам според нея. Разкажи ми повече за Морун.*

— *Той е обезпокоен.*

— *Всички сме обезпокоени.*

— *Ще кацне скоро и ще дойде тук. Изглежда, умът му е завладян от страхове, внушени му от някои хора от мястото, което вие мразите.*

— *Вероятно. Той живее сред тях.*

Хвърли само един поглед към своя свят.

За да убие няколко минути, беше включил екраните, които му показваха голяма част от Земята. Изключи ги, защото изменената картина го отегчаваше. Животът близо до вулкан — просто защото това място някога бе означавало нещо за него — го бе накарал да свикне с най-страшното, което екраните можеха да покажат. Мястото все още означаваше нещо за него, но той не можеше да направи нищо, за да промени пейзажа. Наблюдаваше как корабът спира и как Моруин излиза от него.

Включи системата за следене към него, пригответи и няколко оръжейни системи.

„Това е глупаво — реши той. — Трябва да има някой, на когото да вярвам.“

Но все пак проследи Моруин до вратата си — проследи го с висящ глобус, който можеше за миг да излее огнен поток от смърт.

Фигурата в брониран скафандър се спря и погледна нагоре. Глобусът се разтвори. Малакар натисна бутона за изключване върху масивния оръжеен пулт.

Замига бяла лампа, Майлс завъртя един ключ и се чу глас и прашене:

— Идвам само да ви кажа добър ден, сър. Ако искате да си отида, ще го направя.

Той докосна бутона за предаване.

— Не. Влизай. Просто старите мерки за сигурност.

Но проследи всяка стъпка на Моруин, като въвеждаше движенията му в своя боен компютър. Прегледа го с рентгенови лъчи, претегли го, премери пулса и кръвното му налягане, направи му електроенцефалограма. Въведе тези данни в друг компютър, който ги анализира и ги върна обратно в бойния компютър.

„Отрицателно“ — сочеха данните, както и очакваше.

— *Шинд? Ти какво чувстваш?*

— *Бих казала, че просто минава да ви каже добър ден, сър.*

— *Добре.*

Той отвори входната врата на своята крепост и художникът влезе. Моруин се озова в огромното фойе. Седна върху плуващ диван.

Малакар се съблече и влезе в една завеса от мъгла, която пътъом го изкъпа и го обръсна. После отвори един гардероб, облече се бързо и скри в дрехите си само обичайните оръжия.

Слезе на партера и тръгна към главната зала на своята крепост.

— Здравей — каза той. — Как си?

Моруин се усмихна.

— Здравейте. По какво стреляхте, докато се спусках, сър?

— По духове.

— А! Улучихте ли някой?

— Все не успявам. Жалко, че всички лозя на Земята са мъртви, но все още имам добър запас от вино. Искаш ли?

— Чудесно.

Малакар отиде до шкафа за вино, напълни две чаши и подаде едната на Моруин, който се беше приближил до него.

— Пия за твое здраве. След това ще вечеряме.

— Благодаря.

Чашите им звъннаха.

* * *

Изправи се. Протегна се. По-добре. Много по-добре.

Размърда краката и ръцете си. Все още имаше болезнени места, схванати мускули. Разтърка ги. Изтупа дрехите си. Поклати глава.

После прекоси бараката и погледна през мръсния ѝ прозорец.

Удължаващи се сенки. Още един ден приключва.

Той се разсмя.

За миг тъжно синьо лице сякаш мина пред сънените му очи.

— Съжалявам — каза той.

После седна върху един сандък и зачака падането на нощта.

Усети мощта, пулсираща в язвите му и в новия, незараснал лишей, който се бе появил върху opakото на дясната му ръка.

Това беше хубаво.

* * *

Дийлинг от Дигла медитираше, какъвто беше обичаят му, докато чакаше звъна на приливната камбана. С полузатворени очи той кимна, застанал на балкона си, без наистина да вижда океана срещу себе си.

Обучението му за свещеник не го бе подготвило за такова събитие. Никога не бе чувал за подобен случай, но религията, на която служеше, бе древна и сложна.

Беше невъзможно това да не е докладвано на Имената. По традиция възпламеняването беше феномен, срещан из цялата галактика.

Но Имената бяха странно безразлични към делата на собствените им светилища. По принцип носителите на Имената общуваха един с друг само по въпросите на създаването на светове, в което почти всички от тях вземаха участие.

Щеше ли да бъде прекалено нагло от негова страна да подаде запитване до един от Живите Тридесет и един?

Вероятно.

„Но ако те наистина не знаят, трябва да им се съобщи. Нали така?“

Той размишляваше. Дълго време размишляваше.

След това, със звъна на приливната камбана, се надигна и потърси комуникационния апарат.

* * *

Не бе честно, реши той. Всичко стана точно както искаше, напълно съвпаднаше със сегашните му намерения. Но в момента на извършването не бе имал такива намерения и това отнемаше удоволствието, което щеше да бъде много по-сладко иначе.

Вървеше из улиците на Италбар. Нямаше светлини. Нямаше никакво движение под тези блестящи звезди.

Смъкна една табелка за карантина, взря се в нея, скъса я. Разпиля парчетата по земята и отмина.

Бе искал да дойде през нощта, да докосва дръжките на вратите с язвите си, да прокарва длани по парапетите, да влиза в магазините и да плюе върху храната.

Къде ли бяха те сега? Мъртви, евакуирани, умиращи. Селището изобщо не приличаше на града, който бе видял първата вечер от върха на хълма, когато намерението му бе съвсем различно.

Съжаляваше, че случайно, съвсем непреднамерено беше станал причина за унищожението им.

Но щеше да има други градчета като Италбар — цели светове, пълни с градчета като Италбар.

Щом подмина ъгъла, където момчето бе стиснало ръката му, той спря да си отреже тояга.

Щом отмина мястото, където мъжът бе му предложил да го закара, той плю на земята.

След като толкова години бе водил живот на самотник, вярваше, че може да разбере първичната природа на човека много по-добре от хората, прекарвали целия си живот в градовете. Хайдел не само виждаше, но и можеше да съди.

Стиснал тоягата си, той излезе от града, сред хълмовете, вятърът рошеше косата и брадата му, звездите на Италбар грееха в очите му.

Вървеше и се усмихваше.

* * *

Малакар протегна въоръжените си ръце и крака и потисна една прозявка.

— Още кафе, господин Моруин?

— Благодаря, командоре.

— ... Значи, ОЛ възнамеряват да започнат война и искат да ме използват като повод? Много добре.

— Не ми казаха точно това, сър.

— Но това е същността.

„Много жалко, че не мога да ти имам доверие — мислеше си Малакар, — макар да смяташ, че го заслужаваш. Ти беше добър офицер и аз винаги съм те харесвал. Но вие, артистичните типове, сте твърде нестабилни. Отивате там, където купуват изкуството ви. С тази твоя способност, насочена към термоядрен реактор, бихме могли отново да работим заедно. Много жалко. Защо не пушиш онази лула, която ти подарих?“

— Той мисли за това сега — каза Шинд.
— За какво друго мисли?
— Каквато и да е информацията, от която се боях, тя не е на първо място в ума му. Или ако е, не я разпознавам като опасна.
— Моруин, бих искал да те помоля за една услуга.
— Каква, сър?
— Засяга онези сфери — сънища, които правиш...
— Да?
— Бих искал да ми направиш една.
— Ще се радвам. Но оборудването ми не е с мен. Ако знаех, че се интересува, щях да го донеса. Но...
— Знам на какъв принцип правиш сънищата. Смятам, че и моите лабораторни условия ще свършат работа.
— Ами лекарствата, телепатичната връзка, сферата...
— Аз съм лекар, имам телепатичен приятел, който може да приема и да предава мисловни образи, а сфера можем да направим.
— Хубаво. Ще се радвам да опитам.
— Добре. Защо не започнем тази вечер? Да речем, веднага?
— Нямам нищо против. Ако знаех за намеренията ви, отдавна щях да ви предложа да го направим.
— Едва напоследък се замислих за това и моментът изглежда особено подходящ.
„Наистина много — помисли си той. — И твърде закъснял.“

* * *

Той вървеше през джунглата на Клийч. Стигна до река Барт. С лодка измина стотици мили по реката, спираше в селата и в малките градове.

Сега наистина приличаше на свят отшелник — изглеждаше някак по-силен и по-висок, гласът и очите му приковаваха вниманието на тълпите, дрехите му бяха на парцали, косата и брадата — дълги и сплъстени, тялото — покрито с безброй язви, петна, отоци. Проповядваше навсякъде, където минеше, и хората слушаха.

Той ги проклинаше. Говореше за насилието, което се таи в душите им, и за привързаността към злото, която владее сърцата им.

Говореше за тяхната вина, която изисква присъда, съобщаваше, че тази присъда е вече произнесена. Заявяваше, че покаянието не съществува, казваше, че изтичат последните им часове и че трябва да приключат мирските си дела. Никой не се смееше, когато той произнасяше тези думи, макар че по-късно мнозина го правеха. Но неколцина му се подчиняваха.

Така, предвещавайки Деня на Унищожението, той вървеше от малките градчета към големите метрополии. И обещаното винаги се сбъдваше.

По някаква неясна причина неколцината оцелели се смятаха за Избрани. От Кого — те нямаха представа.

* * *

— Готов съм да започна — каза Малакар.

— Добре — отвърна Моруин. — Да започваме.

„Какво, по дяволите, цели с това? — питаше се Моруин. — Никога не е бил особено склонен към самоанализ или естетски обърнат към миналото. А сега иска да му създам пределно лично произведение на изкуството. Възможно ли е да се е променил? Не, едва ли. Вкусът му при обзавеждането на това място е все така ужасен и нищо не е помръднало от последния път, когато бях тук. Говори все по същия начин. Намеренията, плановете, стремежите му изглеждат непроменени. Не. Това няма нищо общо с неговата чувствителност. Тогава?“

Гледаше как Малакар инжектира безцветна течност в ръката си.

— Какво е това лекарство? — попита.

— Лек седатив, халюциногенен препарат. Ще минат няколко минути, преди да подейства.

— Но още не сте ми казали какво да търся, какво да се опитам да предизвикам в творбата, ако е необходимо.

— Ще те улесня — каза му Малакар, докато двамата лягаха на диваните пред сферата, която бяха изградили. — Ще ти кажа чрез Шинд кога всичко е готово. Тогава ти трябва само да натиснеш бутоните и да го уловиш точно такава, каквото е.

— Това ще означава в известна степен да запазите съзнание. А това неизбежно ще наруши яркостта и отчетливостта на видението. Ето защо предпочитам да използвам своите собствени лекарства, сър.

— Не се тревожи. Видението ще бъде ярко и отчетливо.

— Как мислите, колко време ще мине, преди то да възникне такава, каквото го желаете?

— Може би около пет минути. Ще дойде като проблясък, но ще се запази достатъчно дълго, за да можеш да задействаш уредите си и да го хванеш.

— Ще се опитам, сър.

— Ще успееш, Моруин. Това е заповед. Сигурен съм, че това ще бъде най-трудната задача, която си изпълнявал. Но го искам — тук, пред мен, — когато се събудя.

— Да, сър.

— Защо не се отпуснеш? Направи упражненията за ума си, както обикновено.

— Да, сър.

— Шинд?

— Да, командоре. Наблюдавам. Той все още е объркан. В момента се чуди. Казва си, че скоро ще разбере. Опитва се да се отпусне, да изпълни заповедта ви. Много е напрегнат. Дланите му се потят и той ги избърсва в панталоните. Регулира дишането и пулса си. Умът му се прояснява. Повърхностните мисли намаляват. Сега! Сега... Прави нещо с ума си, което не мога да проследя или да разбера. Знам, че се подготвя да използва специфичния си талант. Сега наистина се успокоява. Знае, че е готов. В него няма напрежение. Позволява си удоволствието да остави мислите си да се реят. Те възникват случайно и също така случайно изчезват. Вихри, ресни, съвсем лични, нищо силно...

— Продължи да го следиш.

— Това правя. Момент. Нещо, нещо...

— Какво има?

— Не знам. Сферата — нещо за сферата...

— Сферата, която направихме ли?

— Не, сферата май послужи само като стимул, сега, когато се е отпуснал и асоциациите са свободни... Тази сфера... Не. Друга, различна...

— На какво прилича?

— Голяма е, на фона на звездите. В нея има...

— Какво?

— Човек. Мъртъв човек, но се движи. Има и много оборудване. Медицинско оборудване. Сферата е кораб — неговият кораб. „Б-Коли“...

— Пелс. Мъртвият лекар. Патологът. Чел съм някои от научните му трудове. Какво за него?

— Нищо. Няма връзка с Моруин, защото образът вече изчезна от ума му и мислите отново се завихриха. Но има нещо друго — за мен. Моят сън. Информацията, за която ви предупредих, казах ви, че ще я донесе — тя е там по някакъв начин. Или е нещо, свързано с нея.

— Странно. Много странен обрат. Но открихме информацията, която ни трябваше. По-късно ще мислим за това. Нека приключим със „съня“. Ще разбере.

— Но не и от Моруин, защото той не знае. Просто носи информация за Пелс, която ще ви припомни за мъртвия лекар, а тя ви заплашва. Аз... командоре, простете ми! Аз съм агентът! Нямаше да има никаква опасност, ако не бях ви споменала за съня си преди седмици и ако сега не бях видяла ключа към нея и не бях ви казала за това. Опасността минава през Пелс, не през Моруин. По-добре да си бях мълчала. Просто избягвайте всичко, свързано с мъртвия доктор. Почакайте. Нека да не е по-късно. Изхвърлете Пелс от мислите си и никога повече не го споменавайте.

— Не сега, Шинд. Сега трябва да ми помогнеш да поровя в паметта на брат ти.

— Добре, ще ви помогна. Но...

— Веднага, Шинд.

Той отново се озова там, движеше се по пътеките в тази библиотека, ума на брата. Пред него лежеше всичко, което създанието някога бе изпитвало — от смътните чувства преди раждането до настоящото осъзнаване. Потърси тъжното, болезнено място, на което се бе натъкнал преди. Намери го и се приближи. Кошмарната гледка на болка, смърт и страх го потресе, но той се насили да се потопи дълбоко в нея. Това беше сън, който Тув някога бе сънувал, но паметта му съхраняваше всичко и беше складирала съня заедно с другото там — в тази галерия на неговата агония. Представляваше усукано като

тирбушон петно с два крака, виещи се подобно на серпантини, цялото пронизано от блещукащи линии като опашката на зелена комета. В долната си част бе леко осветено и там се мержелееше неясно петно, наподобяващо лице — не приличаше на нито едно същество, което Малакар някога бе виждал: ужасяващо лице — място, намиращо се точно в мига между живота и смъртта. Червени сълзи течаха от всички посоки, падаха в петното и отвъд него — в сребристия пейзаж, изтъкан от кристал или от тънките пламъци на сребърен огън. От своята памет Малакар взе главната карта на ОЛ, постави я в центъра и всички слънца замъждукаха — като клетките на умиращ организъм! Всичко стана за миг, Малакар каза: „*Сега, Шинд!*“, и чу писъка на Моруин. Но чу и как дюзите се задействат.

След това усети, че той също крещи. И продължи да крещи, докато Шинд не го измъкна. След това мракът го поразил като светкавица.

* * *

Планетата, наречена Клийч, остана зад гърба му. Още няколко часа — и щеше да бъде вън от тази малка система и в състояние да навлезе в подпространството. Той се извърна от пулта и извади една от дългите, тънки пури, които бе взел от магазина на мъртвеца, от космодрума на мъртъвците. Този път бе много по-лесно, зарадата почти мигновено бе обхванала голяма територия. Каква ли беше болестта? Дори не бе разпознал симптомите. Възможно ли беше някак да се е превърнал в място за развъждане на нови болести?

Запали пурата и се усмихна.

Езикът му бе черен, а бялото на очите му жълтееше. Твърде малко здрава тъкан можеше да се види по него. Беше се превърнал в безцветна маса от язви и отоци.

Той се засмя и пушеше, докато погледът му не попадна върху неговото собствено отражение в овлажнения екран от лявата му страна.

Тогава престана да се смее, усмивката му се стопи. Остави настрана пурата и се наведе напред, за да се види по-добре. За първи

път се оглеждаше от... колко ли време бе изминало? И къде? В Италбар, разбира се. Където бе започнало всичко.

Разгледа бръчките, раните като от изгаряния, тъмните бразди, порещи бузите му.

Нещо вътре в него избра точно този момент, за да сграбчи стомаха му и да го стисне.

Той се извърна от екрана, дишането му се учести. Внезапно усети, че се задъхва. Ръцете му затрепериха.

„Не е нужно да изглеждам толкова ужасно, за да постигам желанния ефект — реши той. — Три седмици в подпространството, преди да достигна Самит. Няма да е зле да изпадна в кома и да се пречистя малко.“

Взе пурата си и продължи да пуши. Отмести назад лявата си ръка, за да не я вижда. Не погледна отново към екрана.

След като извърши пространствен скок, включи предния екран и разгледа звездите. Концентрирани в една точка точно пред него, те описваха дълги, горящи спирали, някои по посока на часовниковата стрелка, други обратно. Той висеше там абсолютно неподвижен и известно време се взираше във вселената, докато тя се движеше около него.

После изтегли облегалката на креслото, затвори очи, скръсти ръце и тръгна по дългата пътека, по която не бе поемал от преди Италбар.

... Вървеше бързо през мъглите. Синьо, синьо, синьо. Сини цветя — като главите на змии. По-екзотичен парфюм във въздуха. Синя луна над него, сини увивни растения върху ниските стълби.

Нагоре в градината...

Сини насекоми се рояха около него и когато замахна, за да ги прогони, видя ръката си.

„Нещо не е наред. Когато идвам тук, аз винаги съм здрав.“

Продължи към градината и усети някаква едва доловима промяна, макар че не можеше да определи причината за това усещане.

Погледна нагоре, но видя единствено неподвижната луна.

Ослуша се, но нямаше птичи песни.

Мъглата се виеше около глезените му. Когато стигна до първия блестящ камък, той все още хвърляше отблясъци. Но неперудите

липсваха. Вместо това камъните бяха отчасти покрити с паяжина, в която висяха дузина тлъсти сини гъсеници. Те се гърчеха, свиваха се надве и отново бавно се изпъваха, фасетните очи под рогчетата им блестяха като сапфири. Докато Хайдел ги гледаше, те всички се обърнаха към него и вдигнаха глави.

Той не погледна към другите камъни, докато минаваше покрай тях, а продължи напред с нарастваща тревога — търсеше високия храсталак.

Когато го откри, забърза към него и светлината намаля, както винаги при приближаването му. И тогава видя беседката.

Тя изглеждаше съвсем необичайно. Винаги дотогава бе сенчеста, спокойна, хладна. Но сега всеки камък се виждаше ясно, гореше със студена синя светлина. Вътре цареше абсолютен мрак.

Той спря. Побиха го тръпки, после целият се разтрепери.

„Какво не е наред? — запита се той. — Никога не е било така. Възможно ли е тя да ми се сърди? Защо? Може би не трябваше да влизам. Може би трябваше да чакам тук, докато дойде време за връщане. Или трябва да се върна незабавно?“

Във въздуха витаеше нещо като електричество. Като пред буря...

Той стоеше там, гледаше, чакаше. Нищо не помръдваше.

Тръпките му се усилваха. Вратът му започна да пулсира, после ръцете и краката.

Реши да си тръгне и откри, че не може да помръдне.

Пулсирането се разпространи по цялото му тяло.

Нещо го тласна напред. Не беше по негово желание, а по принуда. Пулсиращото му тяло отново тръгна.

Когато влезе, чувствата му бяха съвсем различни от обичайните. Този път се надяваше, че няма дори да зърне проблясък на усмивка, трептяща ресница, ухо, кичур коса, отблясъка на сини лунни лъчи върху неспокойна ръка или рамо. Този път се боеше да види каквато и да е част от нея. Този път копнееше да я няма.

Отиде при каменната пейка до стената и седна на нея.

— Дра Хайдел фон Хаймак — прозвучаха думите ѝ и той изпита желание да стане и да побегне, но не можеше да мръдне. Бяха по-съскащи, отколкото обикновено, и Хайдел ги усети като студен полъх върху бузата си.

Не се извърна към нея.

— *Защо не се обърнеш и не ме погледнеш, Дра фон Хаймак? Винаги си го искал.*

Той не каза нищо. Тя беше същата — и все пак различна.

Всичко беше променено.

— *Дра фон Хаймак, няма ли да се обърнеш и да ми отговориш. Какво има?*

— *Господарке...*

— *Не е нужно да си любезен. Достатъчно е, че най-после се завърна у дома.*

— *Не разбирам.*

— *Най-после постъпи правилно. Сега звездите промениха пътя си и моретата се освободиха от оковите си.*

„Гласът ѝ е красив — реши той. — По-красив от преди. Внезапната промяна ме стресна. Градината също е по-красива.“

— *Забелязал си промените и ги одобряваш. Това е хубаво. Каж ми какво мислиш за новата си сила.*

— *Харесва ми. Хората са безполезни и заслужават да умрат. Ако силата ми бе по-голяма, повече хора щяха да умрат.*

— *О, ще бъде, повярвай ми! Скоро ще можеш да отделяш спори, които ще се пренасят на стотици километри. И ще дойде ден, когато ще е достатъчно само да стъпиш на една планета, за да убиеш всичко живо върху нея.*

— *Интересуват ме само хората. Те ме нараниха. Човекът е глупав и жесток. Другите видове, другите форми на живот не ми пречат.*

— *О, но ти ще ми служиш изцяло — беше избран именно за това — и животът изобщо ще се превърне в твой враг.*

— *Няма да стигна толкова далеч, Господарке, защото ме нападна не животът изобщо.*

— *Но за да поразии виновните, трябва да нанесеш удар и на невинните. Това е единственият начин.*

— *Мога да избягвам световите, населени с други видове.*

— *Много добре. За известно време може би. Все още ли си най-щастлив, когато си тук, с мен?*

— *Да, Мира-о-...*

— Не осакатявай името ми. Произнасяй го така, както трябва да се произнася — Арим-о-мира, — когато изобицо трябва да бъде произнасяно.

— Господарке, прости ми. Мислех, че е обратно.

— Престани да мислиш. Просто прави това, което ти нареждам.

— Разбира се.

— С новата си сила, която нараства в теб с всеки изминат ден, ти получаваш най-доброто и от двата свята. Само докато си тук, спящото ти тяло не носи всички признаци на твоята сила. То похърква спокойно в малката раковина, която използваш, за да прекосяваш разстоянието между световите. Когато се събудиш там, ще имаш още по-голяма сила и по-дълбоки белези, отколкото си усещал досега.

— Защо така? Спомням си, че преди беше обратното.

— Защото избра да действаш вече не като човек, а като бог, и тази божествена сила ти бе дадена.

— Смятах, че можеш да ме пречистиш за известно време, защото открих, че ставам все по-грозен.

Тя се разсмя.

— Ти? Грозен? В името на всички Имена, ти си най-красивото живо същество. Сега се обърни и падни на колене. Обожавай ме. Ще изисквам сексуално обожание от теб, а после ще те утвърдя завинаги като мой служител.

Той се обърна и най-после съзря лицето ѝ. После падна на колене и наведе глава.

* * *

Когато се събуди, Малакар си постави истинската инжекция успокоително, която бе приготвил. Първата, която си бе сложил, беше само дестилирана вода. Докато впръскваше течността в ръката си, не си позволи да погледне към сферата.

После стана да постави инжекция и на Моруин, който бе все още в безсъзнание. Но се поколеба.

— Защо е още в безсъзнание, Шинд?

— *Сънят — смърт се стовари върху него с пълната си сила заради способността му да формира светове. Изглежда, че е изразходвал много усилия.*

— *В такъв случай ще му дам успокоително и ще го сложа да легне.*

Едва когато направи това, той се върна в лабораторията и разгледа сферата.

Настръхна, защото виждаше неща, за които не бе и предполагал.

„Господи! Точно това е — реши той. — Точно това видях! Никога не съм знаел, че е толкова добър! Наистина е успял да напъха кошмара в тази сфера. Съвършен е. Всъщност твърде съвършен. Не исках произведение на изкуството. Но е съвсем същият, когато го гледам така, в пълно съзнание. Мисля, че е направил малки изменения... Но никога няма да разбере със сигурност. Аз исках единствено нещо грозно и шокиращо, което да изпратя на Генералния щаб на СЕЛ — от Малакар, с любов, — за да им кажа, че съм по петите им, да ги предупредя. Исках да им съобщя какво ще се опитам да направя с всичките им проклети ОЛ. Няма да успея, разбира се, но остарявам и не се очертава никакъв последовател. Когато направя това, голямото, всичко ще свърши. Те отново ще се уплашат от ДАЙНСО за известно време. Може тогава да се появи нов Малакар. За това ще се моля, когато занеса тая бомба в техните съвещателни зали. Но почти не ми се ще да им давам сферата. Жалко, че Моруин премина на другата страна. Не е лош човек. Тия негови сфери... Сфери... Какво става, по дяволите?“

Той претърси лабораторията. Не намери каквото искаше, включи монитора, прегледа всички стаи в цитаделата.

— *Добре, Шинд. Какво криеш?*

Нямаше отговор.

— *Знам, че по някакъв начин блокираш ума ми. Искам да го освободиш.*

Нищо.

— *Слушай, знаеш, че мога да разбия блокировката, след като вече знам, че съществува. Сигурно ще ми отнеме няколко дни, може би дори седмици. Но ще я разбия. Спести ми труда.*

До него достигна телепатичният еквивалент на въздишка.

— *Направих го само за ваше добро.*

— Когато хората започнат да ми приказват за моето добро, аз посягам към оръжието си.

— Бих искала да обсъдим доколко е разумно да я изключа, преди...

— Изключи я! Това е заповед! Никакви обсъждания! Изключи я сега доброволно, иначе ще трябва да се мъча да я разбия, но при всички случаи ще бъде свалена.

— Вие сте много твърдоглав човек, командоре.

— Точно така. Изключи я!

— Както кажете, сър. Ще бъде по-лесно, ако се успокоите малко.

— Спокоен съм.

Сякаш черна птица мина през главата му.

— Сферата, доктор Пелс... Разбира се!

— Сега, когато си спомняте, разбирате, че наистина е съвсем неясна. Невъзможно съновидение, просто парадокс...

— Но ти му повярва достатъчно, за да опиташ да заличиш спомените ми за него. Не, Шинд. Тук има нещо, което заслужава по-нататъшно изследване.

— Какво ще правим?

— Ще прочета последните трудове на Пелс и ще определя какви са интересите му. Също така ще определя къде се намира в момента.

До него още веднъж достигна телепатичният еквивалент на въздишка.

Същата нощ Майлс изпрати молба за специален куриерски кораб до Земята, който да вземе колет за Генералния щаб на Елизабет. Разходите щяха да бъдат астрономически, но той разполагаше с добър кредит. Лично опакова сферата и сложи бележка: „С най-добри чувства от Малакар Майлс, командор в оставка, Четвърта звездна флотилия, ДАЙНСО.“ После започна да чете — и понякога да препрочита — трудовете на патолога Ларман Пелс.

Когато утрото освети мъглите над Манхатън, той все още продължаваше да чете. Погледна записките си. Освен бележките по медицински проблеми, които го интересуваха, беше отделил само две

важни според него неща: „дейбанска треска“ и „особен интерес към случая Х“.

Заколеба се дали да не си почине, но реши да продължи и взе стимулатор.

По-късно същия ден, докато обядваха, Моруин каза:

— Доста страшно беше това, което ми изпратихте, сър. И преди съм правил кошмари, но никога не са били така емоционално заредени. Този сякаш ме изпи. Не исках да припадам.

— Съжалявам, че изпадна в безсъзнание. Не предполагах, че ще ти подейства по този начин.

— Е... — Моруин се усмихна и отпи от кафето, — радвам се, че ви хареса.

— Наистина ли не искаш да ти платя?

— Не, благодаря. Може ли след обяда отново да отида на горната палуба и да погледам вулкана?

— Разбира се. Ще дойда с теб. Когато приключиш, ще се разходим.

Издигнаха се на горните нива, гледаха навън — надолу и наоколо. Слънцето беше превърнало част от пейзажа в златни конфети. Оранжеви огньове вряха в черни казани. Въздухът беше осеян с разтопени камъни, които се изстрелваха нагоре като противовъздушни снаряди. От време на време земята леко потреперваше. Когато ветровете задухваха силно или сменяха посоката си, движещата се завеса се разтваряше и през изкривяващите лещи на газовете се виждаха части от тъмния Атлантически океан, особено проливът, който завиваше към вътрешността и обгръщаше основата на конуса. Листата на дебелия колкото човек увивни растения зеленееха в основата, а горните бяха черни като гарвани.

— Трудно ми е да повярвам, че цялата планета изглежда така — каза Моруин — и че това е станало по наше време...

— Попитай ОЛ за това. Те го направиха.

— ... и че никой повече няма да живее тук, на родната планета.

— Аз живея тук — за да им напомням тяхната вина, за да служа като предупреждение за тяхната собствена съдба.

— Има много светове като Земята, каквато беше някога. На тях живеят милиони невинни хора.

— Когато искаш да стигнеш до виновните, понякога прегазваш и невинните. Това си е в реда на нещата при всяко отмъщение.

— Но ако отмъщението бъде забравено, няколко поколения ще заличат и вината, и невинността. Поне новото поколение ще бъде напълно невинно — и световите ще оцелеят.

— Това е твърде философски възглед за човек, преживял нещата, които аз съм преживял.

— Аз също ги преживях, сър.

— Да, но...

Майлс млъкна. Те се взираха навън известно време, след това Малакар попита:

— Оня специалист по болестите, Ларман Пелс, минавал ли е скоро през Хонси?

— Да. И тук ли е идвал?

— Преди известно време. Какво е търсил в твоя свят?

— Някаква обща медицинска информация, статистики за живота и някакъв човек, който не беше там.

— Човек?...

— Хайнек, мисля, или нещо подобно. Но и при нас нямаше никаква информация за него. Погледни това изригване!

„Дали не е Х? — запита се Малакар. — Може ли този Хайнек, или както там му е името, да е развъдникът на болести? И аз не съм чувал за него, но ако е той...

«Дейбанската треска е била наблюдавана за първи път на други планети, а не на Дейба — спомни си той прочетеното. — Тя винаги има летален изход, известно е само едно изключение. Имам предвид, разбира се, случая с Х. Все още не е известен преносителят на заразата.» Ако този човек е Х, възможно ли е той да е неволен преносител на заразата? Съвсем лесно е да разбере точното име, посочено в запитването на Пелс. Ще го направя, разбира се.

Епидемиите от дейбанска треска на другите планети освен на Дейба винаги са били придружавани от появата на половин дузина други екзотични болести. Тяхното едновременно протичане никога не бе получило задоволително обяснение. Но Х беше се заразявал с безброй болести, бе оцелял след всички и бе обявяван за излекуван. Възможно ли е някакъв неизвестен елемент в Х да ги кара да върлуват едновременно — всички взаимно заразни?“

Мисълта за възможното военно приложение изригна в ума на Малакар като оранжевото изригване под него.

„Всички са готови за бактериологична война на едно или друго равнище, дори за комбинирани подходи — прецени той. — Но това ще бъде нападение над случайно избрани цели, приписвано на все още неоткрити естествени причини. Ако това е възможно и ако Х е ключът за контролиране на процеса — или самият той по някакъв начин е процесът, — тогава чувам звъна на погребални камбани. Мога да навредя на ОЛ повече, отколкото мислех. Остава само да разбере дали този Хайнек наистина е Х и ако е така, да го открия.“

Те стояха и гледаха с часове пламъците и кипящата лава,менящите се очертания на небето и морето. После Моруин се прокашля.

— Сега бих искал да си почина малко. Все още се чувствам доста слаб — каза той.

— Разбира се, разбира се — рече Малакар, внезапно изтръгнат от някакви свои далечни мисли. — Аз май ще остана тук. Изглежда, ще има още едно изригване.

— Надявам се, нямате нищо против неочакваната компания.

— Нищо подобно. Ти повдигна духа ми много повече, отколкото мога да ти обясня.

Той гледаше как Моруин се отдалечава, след това се разсмя.

„Онази сфера — сън, която създадох, може все пак да е истина — реши той. — Точно предвестие на бъдещето. Никога не съм се надявал наистина да успея, освен... Как беше онова стихотворение, което научих в университета?...

*Освен ако не се стоварят шеметните небеса
и нови Конвулсии не разтърсят Земята,
и заедно с нас Светът не бъде
напъхан във форма за преобразуване.*

Ако изляза прав, всички ще ги напъхам там, във форма за преобразуване — всички ОЛ, точно както направих с видението.“

— Шинд! — извика той. — Знаеш ли какво стана?

— Да. Слушах.

— Мисля да помоля Моруин да остане и да се грижи за къщата.
Ние скоро ще заминем на още едно пътешествие.

— Както кажете. Къде?

— На Дейба.

— От това се боях.

Малакар се засмя на този упрек, а мъглата избяга пред обедното слънце.

* * *

Той гледаше звездите, които се въртяха спираловидно като далечни фойерверки от детството. Ръката му попадна върху торбичката с монограм, вързана на колана му. Бе забравил за съществуването ѝ. Погледна към нея, когато чу почукването, и за миг забрави звездите.

Неговите камъни. Колко красиви бяха! Как бе могъл толкова лесно да ги изгони от паметта си? Опипа ги и се усмихна. Да, те бяха истински. Едно парче минерал никога не може да те предаде. Всяко е уникално, свят вътре в себе си, и безобидно. Очите му се напълниха със сълзи.

— Обичам ви — прошепна той, преброи ги един по един и отново ги върна в торбичката.

После пак я върза на колана, гледаше движенията на ръцете си. Пръстите му оставяха влажни отпечатъци върху материята. Но ръцете му бяха прекрасни, бе му казала тя. И бе права, разбира се. Той ги вдигна към очите си и усети прилив на мощ да преминава през тялото му и да се съсредоточава в тях. Знаеше, че сега е по-силен от всеки човек или нация. Скоро щеше да бъде по-силен от всеки свят.

Още веднъж насочи вниманието си към блестящия водовъртеж, който го вълличаше към центъра си — Самит.

Съвсем скоро щеше да пристигне там.

* * *

Когато съобщението пристигна, първата му реакция беше много шумна: „По дяволите! Защо търсите мен?“ Но тъй като знаеше

отговора, задоволи се само с това възклицание.

Той спря, за да натисне един бутон и да отложи обяда си до второ нареждане. След време откри, че се намира в своята градина на покрива, пуши пура и се взира на запад.

— Расова дискриминация, това е — промърмори той, после отиде при една тайна плоча, отвори я и натисна друг бутон.

— Изпратете ми лек обяд в библиотеката за ръкописи след около час — нареди той, без да очаква отговор.

Продължи да се разхожда — вдъхваше уханията на живот и растеж, които го заобикаляха, и изобщо не ги забелязваше.

Денят стана сив и той се обърна на изток, където един облак бе скрил слънцето. Втренчи се в него и след миг той започна да се разсейва.

Денят още веднъж просветна, но той измърмори нещо, въздъхна и слезе от терасата.

— Все аз — каза той, влезе в библиотеката, свали сакото си и го метна на закачалката до вратата.

Обгърна с поглед редиците кутии, съдържащи най-пълната колекция религиозни ръкописи в галактиката. На полиците под всяка кутия имаше подвързани факсимилета на оригиналите. Отиде в следващата стая и продължи да рови.

— Горещо, до тавана — въздъхна той. — Трябваше да се досетя.

Постави стълбата на метър от Кумранските свитъци, балансира я и се изкачи.

Настани се в удобно кресло с копието на древен пейански ръкопис на „Книга на множеството житейски несгоди и молби за продължаващ живот“ върху коленете си и запали цигара.

Сякаш миг по-късно чу щракване и програмирано покашляне до десния си лакът. Роботът бе влязъл, бе се дотъркалял тихо по дебелия килим, бе спрял до него и бе поднесъл покритата табла на удобна за хранене височина. Той махна салфетката.

Нахрани се механично и продължи да чете. След известно време забеляза, че роботът е излязъл. Не си спомняше дори какво бе ял на обяд.

Продължи да чете.

Вечерята мина по същия начин. Настъпи нощта и лампите около него се включиха, ставаха все по-ярки с падането на мрака.

Някъде посред нощ той обърна последната страница и затвори книгата. Протегна се, прозина се, стана и се препъна. Не бе усетил, че десният му крак е изтръпнал. Седна отново и изчака пощипването да отmine. След това се качи по стълбата и върна книгата на мястото ѝ. Прибра стълбата в ъгъла. Можеше да има роботизирани стъпала и гравитационни асансьори, но предпочиташе старомодните библиотеки.

Премина през плъзгащите се прозорци и влезе в бара на западната тераса. Седна пред плота и лампите зад него се включиха.

— Бърбън с вода — каза той. — Нека да е двоен.

Изминаха десет секунди, в които с върховете на пръстите си усещаше леките вибрации на плота. След това пред него се отвори квадрат петнадесет на петнадесет сантиметра и чашата бавно се издигна, докато се изравни с нивото на бара. Той я вдигна и отпи.

— И пакет цигари — добави, като си спомни, че ги бе свършил преди няколко часа.

Получи ги. Отвори кутията и запали една с може би последната запалка „Зипо“ извън музеите. Със сигурност последната функционираща. Всяка част от нея беше заменяна безброй пъти с ръчно изработени дубликати, предназначени единствено за поправката на тази запалка — така че всъщност не бе истинска антика, беше по-скоро пряк потомък. Неговият брат му я бе подарил... Кога ли? Пийна още една глътка. Все още пазеше оригинала някъде — всички повредени части, сглобени в издраскания ѝ калъф. Вероятно на дъното на чекмеджето в стария скрин...

Смукна от цигарата и почувства как алкохолът загрява стомаха му, а след това как топлината се разнася по тялото му. Оранжевата луна висеше ниско над хоризонта, а бързо движещата се бяла луна минаваше зенита си. Усмихна се леко, заслушан в трелите на инструментите. Свиреха нещо от Вивалди. Може би „Лятото“? Точно така. Изпи още глътка и разклати остатъка в чашата.

„Да, това е моя работа — разсъди той. — Наистина съм единственият от тях, който има опит в тези неща. И, разбира се, свещеникът беше предпочел да изпрати запитването до един извънземен, отколкото до някой от своите хора. Шансът да получи упрек е по-малък поради расови причини и ако става дума за нещо опасно...

Цинично — реши той, — а ти не искаш да бъдеш циник. Всъщност просто практично. Каквито и да са били причините, сега това е твоя грижа. И знаеш какво стана последния път, когато се случи нещо такова. Трябва да му се сложи край. Фактът, че липсва всякакъв контрол, означава, че то в края на краищата ще бъде насочено срещу всички.“

Довърши питието си, загаси цигарата. Чашата изчезна от погледа му. Дупката се затвори.

— Същото още веднъж — каза той и побърза да добави: — Без цигарите — тъй като си спомни новата програма на сервиращия механизъм.

Чашата отново се появи и той я взе със себе си в кабинета. Там се излегна в любимото си кресло. Намали светлината, нареди температурата на стаята да падне до осемнадесет градуса, натисна бутон, който запали истински дърва в камината в дъното на стаята, изкара триизмерна зимна нощ върху единствения прозорец (щяха да му трябват няколко часа, за да предизвика истинска зима), изгаси всички лампи, погрижи се огънят да се разгори и се отпусна в любимата си обстановка за размишление.

Сутринта включи автоматичния си секретар и архив.

— Първо разпореждане — продиктува той. — Искам да говоря с доктор Матюс и с тримата си най-добри програмисти веднага след закуска — тук, в кабинета. Искам закуската след двадесет минути. Ти прецени времето за хранене.

— Заедно или поотделно желаете да говорите с тях? — прозвуча гласът от скрития високоговорител.

— Заедно. Сега...

— Какво желаете за закуска? — прекъсна го секретарят — архив.

— Каквото и да е. Сега...

— Моля бъдете по-конкретен. Последния път, когато казахте „каквото и да е“...

— Добре. Бекон-яйца-препечени-филийки-мармалад-и-кафе. А сега второто нещо, което искам, е някой от моите директори да се свърже с главния лекар или с директора на здравеопазването, или както там се нарича, на комплекса СЕЛ. Искам пълен достъп до компютъра

Панопат не по-късно от утре следобед местно време чрез дистанционно включване от тук, от Хоумфрий. Трето, нека механиците на космодрума започнат да подготвят „Г“ за дистанционен скок. Четвърто, разберете на кого принадлежи и ми донесете досието му. Това е всичко.

Приблизително час и четвърт по-късно, когато програмистите дойдоха в кабинета му, той ги покани да седнат и се усмихна.

— Господа — каза той, — нуждая се от помощта ви за издирване на определена информация. Не съм сигурен относно конкретния характер на информацията или относно въпросите, които трябва да задам, за да стигна до нея, макар и да имам някои мъгляви идеи. Става дума за хора, места, събития, вероятности и болести. Някои от нещата, които искам да знам, засягат случки от преди петнадесет — двадесет години, други са станали съвсем наскоро. Събирането на достатъчно информация, с която да действам, може да отнеме много време, но аз не разполагам с много време. Искам я след два — три дена. Ето защо вашата задача ще бъде първо да ми помогнете да формулирам подходящите въпроси, а след това да зададете тези въпроси от мое име на източник на информация, който според мен е в състояние да предостави данните, от които се нуждая. Това е общото положение. А сега да преминем към конкретните въпроси.

По-късно същия следобед, след като те си бяха отишли, той разбра, че засега не може да направи нищо повече, така че насочи вниманието си към други неща.

Същата вечер, докато се разхождаше из арсенала си, той си каза, че прави това с цел рутинна проверка на сигурността. Но след време се улови, че проверява само малките, по-смъртоносни оръжия, такива, каквито човек може лесно да носи може би скрити в дрехите, такива, които могат да поразяват от разстояние. И когато разбра какво прави, не спря. Тъй като освен всичко друго бе и единственото живо божество в галактиката, той смяташе, че е негов неотменим дълг винаги да бъде подготвен, просто за всеки случай.

Така Франсис Сандау прекара дните преди заминаването си за Дейба.

* * *

Нямайки търпение да изпита новопридобитата си мощ върху нещо по-малко, преди да стигне до големите градски центрове на Самит — много по-гъсто населена планета, отколкото Клийч, Хайдел фон Хаймак се намираше в орбитата ѝ на голяма височина, докато изучаваше картите и четеше статистиките за тази синтетична планета.

След това, внимателно избягвайки центрoвете за контрол на полетите на големите космодруми, той кацна в рядко населен, затънтен район на втория по големина континент, Сорис. Там в един каньон скри кораба, който бе използвал, под надвиснала скала. Изключи пултовете, затвори люковете и с една малка горелка, която бе открил в някаква раница, насече храсталак за камуфлаж и покри с него космическата яхта.

Потегли с тояга в петносаната си ръка и пееше, докато вървеше. Преди би се изумил от това, защото не разбираше думите, които пееше, а мелодията извираше от сънищата му.

След известно време забеляза малка селска къща, издигната в подножието на хълм.

* * *

Музиката пулсираше около него, докато подреждаше лабораторията си. Почисти, подреди, заключи, отмести всичко, което нямаше да му трябва веднага. Гигантската му призрачна фигура се носеше из кораба, почистваше, подреждаше.

„Придобивам навиците на стара мома — укори се той, усмихвайки се на себе си. — Място за всичко и всичко на мястото си. Какво ли би било, ако имах възможността да се върна, да бъда отново сред хората, да се приспособя пак? Разбира се, аз се приспособих към космоса... Все пак това би било доста голяма промяна. Ако Х не може да направи нищо за мен, все още няма кой да може да излекува болестта ми. Значи, ще минат години. Най-вероятно няколко века. Ако не се смята някой неочакван пробив в науката. Какво ли ще бъде, ако минат няколко века? Какво ще представлявам тогава? Призрак на

призрака? Единственият човек, чужд на своя собствен вид. Какво ли ще кажат моите потомци?“

Ако имаше функциониращи бели дробове, щеше да се засмее. Вместо това той се придвижи напред и седна в наблюдателния отсек на „Б-Коли“. Оттам загледа как звездите се въртят около него като в космическа центрофуга. Една грегорианска кантата предостави музиката, на чийто фон звездите се въртяха, той висеше пред тях, на път към Клийч, последното известно местонахождение на Хайдел фон Хаймак.

ГЛАВА 3

Беше късна дъждовна вечер, когато тя го видя за първи път от плът и кръв.

Тъй като нямаше клиенти тази вечер, беше слязла до малкия щанд за вестници във фоайето. Внезапното течение и засиленият шум от улицата и от бурята ѝ подсказаха, че входната врата на заведението се е отворила. Тя избра материала за четене, пусна монетите, взе вестниците и се обърна да прекоси фоайето.

И тогава го видя. Вестниците паднаха от ръцете ѝ. Отстъпи крачка назад объркана. Беше невъзможно да се намират толкова близо един до друг. Усети замайване, лицето ѝ започна да гори.

Той бе едър, дори по-едър, отколкото си го бе представяла. Косата му бе черна — само съвсем леко прошарена на слепоочията, забеляза тя; но разбира се, той трябваше да е преминал СС-процедурите и да остарява по-бавно от другите хора. Това ѝ достави удоволствие, защото не би искала да го види остарял. Беше по-впечатляващ на живо, отколкото на запис или на триизмерна снимка. Бе наметнат с черен дъждобран и носеше две огромни торби багаж. Едната представляваше куфар за дрехи, а другата — перфорирана кутия с дръжка. Дъждът проблясваше в косата и по веждите му, блестеше върху челото и бузите му. Дося ѝ се да изтича и да избърше лицето му с блузата си.

Тя спря и събра вестниците. Изправи се с наведена глава и ги вдигна пред себе си, така че лицето ѝ да бъде частично скрито. След това тръгна към фоайето, сякаш четеше, и намери кресло близо до рецепцията.

— Стая и момиче ли, сър? — чу да го пита Хорас.

— Чудесно — каза той и остави багажа си на пода.

— Имаме много свободни места заради лошото време — рече Хорас, докато му подаваше албума. — Кажете ми коя ви харесва.

Тя го чу как прелиства страниците на голямата книга и броеше, защото ги знаеше наизуст: ... *четири, пет, пауза... шест.*

Беше спрял.

„О, не — мислеше си тя. — Джини или Синти. Нито една от двете, не и за него! Може би Мег или Кайла. Но не Джини с кравешкия поглед или Синти, която е с десет килограма по-тежка, отколкото на снимката.“

Осмели се да погледне и видя, че Хорас се е махнал оттам и си чете вестник.

Тя се реши, стана и се приближи до него.

— Командор Малакар...

Опита се да го каже дръзко, но гласът ѝ бе се превърнал в шепот от сухотата в гърлото ѝ.

Той се обърна и сведе очи към нея. С крайчеца на окото си погледна към Хорас, вдигна десния си показалец и го допря до устните си.

— Здравей. Как се казваш?

— Джакара.

Гласът този път ѝ се подчини.

— Тук ли работиш?

Тя кимна.

— Заета ли си тази вечер?

Тя поклати глава.

— Служител! — извърна се той.

Хорас отмести очи от вестника си.

— Да, сър?

Той посочи с пръст Джакара.

— Нея — каза.

Хорас преглътна и изглеждаше притеснен.

— Сър, по-добре да ви кажа... — започна той.

— Нея — повтори Малакар. — Регистрирай ме.

— Както желаете, сър — каза Хорас и извади празна карта и писалка. — Но...

— Казвам се Рори Джимсън, от Миадод, на Камфор. Сега ли се плаща или след това?

— Сега, сър. Осемнадесет единици.

— Колко е това в дайнсовски долари?

— Четиринадесет и половина.

Малакар извади пачка пари и му плати.

Хорас отвори уста, затвори я, после каза:

— Ако нещо не е наред, моля съобщете ми незабавно.

Малакар кимна и се наведе за багажа си.

— Ако изчакате, ще повикам робот.

— Не е необходимо.

— Добре. В такъв случай Джакара ще ви покаже стаята. Хорас взе писалката, поигра си с нея, върна я на мястото ѝ. Накрая отново вдигна вестника си.

Малакар я последва към асансьора, изучаваше фигурата ѝ, косата, опитваше се да си спомни лицето ѝ.

— *Шинд, пригответи се да предаваш* — каза той, докато влизаха в асансьора.

— *Готово.*

— *Не се стряскай, Джакара, и не показвай, че ме чуваш. Кажу ми как така ме позна.*

— *Вие сте телепат!*

— *Просто отговори на въпроса, като имаш предвид, че мога да разруша половината от тази сграда само като си мръдна ръката по определен начин.*

— Тук слизаме — каза тя на глас и те излязоха от асансьора. Тя зави надясно, поведе го по коридор с ивици като на тигър, светлината идваше единствено откъм пода. Ефектът беше дразнещ, а също и рязък. Това придаваше на момичето пред него някаква животинска аура. Той вдъхна и откри леки наркотични газове във въздуха. Бяха по-силни близо до вентилаторите.

— *Много пъти съм виждала снимката ви. Чела съм много за вас. Така ви познах. Всъщност имам всичките ви биографии — дори двете, издадени в ОЛ.*

Той се засмя на глас и подаде на Шинд знак да прекрати предаването, но да продължи да приема. После запита:

— *Истината ли казва, Шинд?*

— *Да. Много се възхищава от вас. Много е развълнувана и изключително нервна.*

— *Значи, не е капан?*

— *Не.*

Тя спря пред една врата, известно време се мъчеше да отключи, после успя.

Отвори вратата, но вместо да влезе или да му направи път, застана на прага обърната към него. Лицето ѝ се кривеше, изглеждаше, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Не се смейте, когато влезете — каза тя. — Моля ви. Каквото и да видите.

— Няма — обеща той.

Тогава тя се отстрани от пътя му.

Той влезе в стаята и се огледа. Очите му първо се спряха върху камшиците, а след това върху снимката над леглото. Остави багажа си на пода и продължи да се вира. Чу как вратата се затвори. Стаята беше пример за аскетизъм. Сиви стени и блестяща арматура. Жалузите на единствения прозорец бяха плътно спуснати.

Започна да разбира.

— Да — каза Шинд.

— Пригответи се да предаваш и да приемаш.

— Готово.

— Стаята наблюдава ли се по някакъв начин? — попита той.

— Не точно. Би било незаконно. Но има начини, по които мога да поискам помощ или да включа монитори.

— Някой от тях включен ли е сега?

— Не.

— Значи, никой няма да ни чуе, ако говорим?

— Не — каза тя на глас и той се обърна да я погледне, както беше застанала — с гръб и длани, опрени на вратата, с широко отворени очи, с пресъхнали устни.

— Не се страхувай от мен — каза той. — Спиш с мен всяка нощ, нали?

Почувства се неудобно от нейното мълчание, свали дъждобрана си и се огледа.

— Мога ли да окача това някъде да съхне?

Тя се приближи и грабна дрехата.

— Ще го взема. Ще го окача в банята.

Тя го издърпа от ръцете му, бързо мина през тясната врата и я затвори. Заклучи след себе си. След малко той я чу да повръща.

Направи крачка в тази посока, искаше да почука и да я попита добре ли е.

— Недейте — каза Шинд. — Оставете я.

— Добре. Искаш ли да те пусна?

— Не. Само ще я обезпоя още повече. Тук ми е удобно.

След известно време я чу да пуска водата, а малко по-късно вратата се отвори и тя излезе. Видя, че ресниците ѝ са мокри. Видя и ярката синева на очите между тях.

— Скоро ще изсъхне, командоре — каза тя.

— Благодаря. Моля те, наричай ме Малакар, Джакара. Или още по-добре Рори.

Той заобиколи леглото, за да проучи снимката по-отблизо.

— Добра прилика. Откъде е?

Тя се ободри, дойде до него.

— Беше илюстрация в биографията ви от Джилиан. Накарах да я увеличат и да я направят триизмерна. Това е най-добрата ви снимка, която имам.

— Не съм чел книгата — каза той. — Опитвам се да си спомня къде е правена снимката, но не мога.

— Точно преди маневрата на Параметър осми — обясни тя, — когато сте готвели Четвърта флотилия за среща с Конлил. Била е направена час преди заминаването ви според книгата.

Той се обърна и я погледна усмихнат.

— Мисля, че си права — рече той и тя също се усмихна.

— Цигара? — предложи той.

— Не, благодаря.

Той извади една и я запали.

„Как се забърках в това? — питаше се той. — Истински патологичен случай на обожание на герой — с мен като обект. Ако ѝ кажа не каквото трябва, това вероятно ще я съсипе. Каква е най-подходящата тактика? Може би да я накарам да мисли, че аз съм нервен, а после да ѝ доверя нещо маловажно...“

— Слушай — каза той, — ти ме стресна долу, защото никой не знаеше, че пристигам на Дейба, а не предполагах, че хората помнят лицето ми. Дойдох тук вместо в някой хотел, защото тук на никой не му пука за лицата или имената. Но ти ме изненада. Искях да запазя присъствието си в тайна и сметнах, че съм разкрит.

— Но техните закони не важат за вас, нали?

— Не съм тук да ги нарушавам. Поне не този път. Дойдох да получа информация — тихо и секретно.

Той я гледаше право в очите.

— Мога ли да вярвам, че ще запазиш присъствието ми в тайна?

— Разбира се — каза тя. — Какво друго бих могла да направя? Родена съм в ДАЙНСО. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Може би — каза той и седна на ръба на леглото ѝ. — Ако ДАЙНСО означава нещо за теб, какво правиш тук?

Тя се разсмя, докато седнаше в едно кресло срещу него.

— Кажете ми как да се върна. Това е единствената работа, която мога да получа в този град. Колко време, мислите, ще ми трябва, за да спестя пари за билет?

— Обвързана ли си с някакъв договор или с други задължения?

— Не. Защо?

— Не познавам много добре местните закони. Тъкмо се чудех дали няма да се наложи да те измъквам оттук по трудния начин.

— Да ме измъкнете оттук? В ДАЙНСО?

— Разбира се. Ти това искаш, нали?

Тогава тя се извърна и започна да плаче тихичко. Той не я спря.

— Извинете — каза тя, — никога... никога не съм очаквала да ми се случи нещо такова. Малакар да влезе в стаята ми и да предложи да ме отведе. Мечтала съм за това...

— Значи, отговорът ти е „да“?

— Благодаря ви — каза тя. — Да, да! Но има нещо друго...

Той се усмихна.

— Какво? Може би приятел, когото искаш да вземеш със себе си? Това също може да се уреди.

Тя вдигна глава и очите ѝ светнаха.

— Не! Нищо подобно. Не обичам никой от тукашните мъже!

— Извинявай — рече той.

Тя гледаше сандалите си, ноктите, лакирани в сребърно. Той изтръска цигарата в черен метален пепелник върху масата до леглото.

Когато тя проговори отново, приказваше много бавно и без да го поглежда:

— Бих искала да направя нещо за ДАЙНСО. Бих искала да ви помогна в задачата, за която сте дошли в Кейпвил.

Той помълча известно време. После попита:

— На колко години си, Джакара?

— Не съм сигурна. Някъде около двадесет и шест, мисля. Поне така казвам на хората. Може би на двадесет и осем. Може би на двадесет и пет. Но само защото съм млада...

Той вдигна ръка и я накара да замълчи.

— Не се опитвам да те разубедея. Всъщност възможно е да ми бъдеш от полза. Попитах за възрастта ти по друга причина. Какво знаеш за мвалакаран кар, обикновено наричан дейбанска треска?

Тя премести поглед към тавана.

— Знам, че не се среща често — каза — и че когато се заразиш, признаците са силна треска и потъмняване на кожата. Атакува централната нервна система. След това засяга дишането и сърдечния ритъм. И имаше нещо за течностите. Тялото не точно ги губи, а клетъчните течности стават извънклетъчни. Точно така. И клетките не ги абсорбират отново. Ето защо ожадняваш, но течностите не помагат. Ама вие сте лекар. Знаете всичко това.

— Какво друго знаеш за болестта?

— Няма лек и винаги е смъртоносна, ако това имате предвид.

— Сигурна ли си? — попита той. — Никога ли не си чувала някой да е оцелял след нея?

Тя го погледна озадачена.

— Никой ли? — продължи той. — Никой ли не е оцелявал?

— Казват, че имало един човек. Но тогава бях твърде малка, това беше веднага след войната. Не си спомням точно.

— Каж ми какво си спомняш. Сигурно се е говорело за него след това.

— Просто човек, който я е преживял. Дори не споменавах името му.

— Защо?

— След като беше потвърдено, че е излекуван, се боях, че хората все пак може да се паникьосат, ако знаят кой е. Така че скриха името му.

— Х — рече той. — По-късно го споменават като Х.

— Може би. Не знам. Мисля, че това е всичко.

— Къде са го лекували? В коя болница?

— Тук, в града. Но болницата вече не съществува.

— Откъде е дошъл?

— От Могилата. Известно време всички го наричаха „Човека от Могилата“.

— Местен ли е бил?

— Не знам.

— Какво е Могилата?

— Нещо като плато. Напускаш полуострова и изминаваш около тридесет мили навътре в континента, на североизток. Там има разрушен град на пейаните. Дейба е била част от старата Пейанска империя. Градът е изцяло разрушен, единствените хора, които се интересуват от него, са археолози, геолози и гостуващи пейани. Мисля, че са го намерили там, докато обезвреждали част от оборудването за ранно предизвестие от времето на войната. Тогава там имало някаква военна инсталация и когато отишли да правят нещо с нея, го открили. Докарали го тук в изолационна лодка и той оздравял.

— Благодаря. Помогна ми.

Тя се усмихна и той ѝ отговори.

— Аз имам оръжие — добави Джакара след това — и се упражнявам с него. Стрелям много точно и бързо.

— Това е чудесно.

— Ако трябва да се направи нещо опасно...

— Може би — рече той. — Говориш за тази Могила така, сякаш си запозната с района. Можеш ли да ми намериш карта или ти да ми начертаеш?

— Няма добри карти — каза тя. — Но ходя там често. Много яздя куряб и понякога отивам навътре в континента. Могилата е чудесно място за упражняване в стрелба. Там никой не те безпокои.

— Съвсем безлюдно ли е?

— Да.

— Добре. Тогава ще можеш да ми я покажеш.

— Да, ако искате. Но няма какво толкова да се види. Мислех си...

Той смачка цигарата си.

— Чиста ли е, Шинд?

— Да.

— Това *наистина* ме интересува — каза той — и знам какво си мислиш. Мислиш, че съм дошъл тук с цел саботаж или революция. Но това е по-важно. Един дребен акт на насилие може и да подразни ОЛ,

обаче няма да им навреди. Но ако Могилата може да ме снабди с информацията, която търся, ще получа ключ към същността на най-страшното оръжие за терор в галактиката.

— Какво е то?

— Самоличността на Х.

— Как мога да помогна?

— Засега ще запазя това в тайна. Но е най-добре да започна да търся тук. Ако е лагерувал на Могилата, може все още да са останали някакви следи. Какви точно, не знам. Но съм сигурен, че тези, които са го докарали тук, са оставили там снаряжението му или са го унищожили — ако изобщо са го намерили. Ако все още е там, аз го искам.

— Ще ви помогна — каза тя. — Искам да ви помогна. Но няма да получа отпуск преди...

Той се изправи високо над нея, наведе се и докосна рамото ѝ.

Тя потрепери при допира.

— Не разбираш — рече той. — Това е последният ти ден тук. Вече принадлежиш единствено на себе си. Сутринта искам да уредиш закупуването или наемането на два — три от тези куряби и цялата екипировка, която ще ни трябва, за да стигнем до Могилата и да прекараме известно време там — може би около седмица. Не искам да излитам с кораба и да давам повод на някой любопитен пристанищен диспечер да ме проследи. Но когато тръгнем сутринта, това ще бъде краят на връзките ти с това място. Не трябва да се тревожиш за отпуск или работно време. Напускаш с минимално предизвестие. Това е законно тук, нали?

— Да — каза тя, седнала с изпънат гръб и впила пръсти в креслото.

„Не го исках — помисли си той. — Но тя може да ми помогне. И е момиче от ДАЙНСО, което проклетите ОЛ са докарали до побъркване. Идва с мен.“

— Значи, всичко е уредено — рече той, върна се до леглото и запали нова цигара.

Тя изглеждаше поуспокоена.

— Мисля, че вече мога да запала и аз... Малакар.

— Рори — поправи я той.

— Рори — съгласи се тя.

Той отново стана, даде ѝ цигара, запали я и се върна на мястото си.

— Никога не съм чувала, че си телепат — каза тя след известно време.

— Не съм. Това е нещо като трик. Утре може би ще ти покажа как го правя.

„Но не и тази вечер — помисли си той. — Богове! Щом ти трябваше толкова време, за да се поотпуснеш, няма да те запознавам с един космат дарвенианец с очи като чаени чинийки. Вероятно ще се разкрешиш и ще изпратят биячите.“

— Може ли да вдигна малко жалузите? — попита той.

— Оставете на мен.

— Не, няма проблем.

Но тя бе скочила и вече беше почти до прозореца.

Намери бутон под перваза и жалузите се плъзнаха в стената.

— Искате ли да отворя и прозореца?

— Малко — каза той, приближи се и застана до нея.

Прозорецът реагира на друг бутон и той вдъхна влажния нощен въздух.

— Още вали — отбеляза той. Протегна ръка и изтръска пепелта навън.

— Да.

Загледани над ниския покрив, те се взираха в притихналия град през капките и струйките по полуотворения прозорец. Светлините под тях бяха накъсани, леко мъждукаха. Повоят донесе лекия солен мирис на морето.

— Защо го държиш затворен? — попита я той.

— Мразя да гледам този град — отговори тя безизразно. — Но нощем не е толкова зле, когато нищо не се вижда.

По хълмовете се изтърколи слабият тътен на гръмотевица. Той опря лакти на перваза и се наведе напред. След миг колебание тя направи същото. Сега бе много близо до него, но той знаеше, че ако я докосне, очарованието на момента ще бъде разрушено.

— Често ли вали тук? — попита той.

— Да — отвърна тя. — Особено по това време на годината.

— Занимаваш ли се с ветроходство или плуване?

— Плувам, за да съм във форма, и знам как да управлявам малки съдове. Но не обичам много морето.

— Защо?

— Баща ми се удави. Това стана, след като майка ми почина и ме настаниха при децата. Една нощ се опитал да заобиколи с плуване нос Мърфи. Предполагам, че се е опитвал да избяга от Центъра за интернирани. Но поне на мен ми казаха, че се е удавил. Може би някой от проклетите пазачи го е застрелял.

— Съжалявам.

— Бях много малка. Тогава не знаех достатъчно, за да ги мразя.

Той отново изтръска цигарата си през прозореца.

— Какво ще стане, след като победиш? — попита тя.

Той хвърли цигарата.

Проследи я с поглед, когато тя за миг се превърна в комета.

— Да победя? — рече той, обръщайки поглед към нея. — Ще се боря, докато съм жив, но никога няма да разруша ОЛ. Никога няма да победя, поне не в този смисъл. Целта ми е запазването на ДАЙНСО, не разрушаването на ОЛ. Искам да предпазя тридесет и четири малки планети от съдбата да станат подвластни на прищевките на четиринадесетте лиги. Не мога да се надявам да ги победя, но може би мога да ги науча да уважават ДАЙНСО — достатъчно, за да могат ДАЙНСО да получат шанса да се разраснат и да се разширят, докато един ден те самите могат да постигнат статут на лига, а не да бъдат разделени и абсорбирани от другите. Ако имахме възможност да колонизираме още няколко десетки планети, ако Лигите не ни пречеа, вместо да ни бойкотират и да ни отрязват всеки път, когато опитаме нещо ново, тогава щяхме да имаме някакъв шанс. Искам да се присъединим към ОЛ, не да ги разрушавам — но при нашите условия. Разбира се, че ги мразя заради това, което ни причиниха. Но те са най-добрата цивилизация, която имаме. Искам да бъдем в нея — но като равни.

— А онова нещо на Могилата? Самоличността на Х?

Той се усмихна накриво.

— Ако мога да получа контрол над тайната на Х, историята ще ме запомни като един от най-страшните злодеи, живели някога. В името на боговете, ще изкарам ангелите на ОЛ! Дълго време след това няма да закачат ДАЙНСО.

Тя хвърли цигарата си след неговата и той запали още по една и за двамата.

Вслушвах се в зова на далечен сигнален маяк и когато присветваше мълния, виждаха пейзажа. Когато тя проблясваше напред, небето се очертаваше тъмно и озъбено пред тях; когато падаше зад тях, прозорците на Кейпвил улавяха част от заревото ѝ и го разпръсваха в различни посоки. Но се виждаха предимно разкъсаните светлини на града.

„Не съм разговарял така от векове — помисли си той. — Но и Шинд невинаги е с мен, за да ми каже на кого мога да вярвам. Тя е мило дете. Със сигурност е красива. Но тези камшици и странният начин, по който се държа служителят... Тя мрази всички тук. Не мислех, че в държавните заведения практикуват перверзии. Може би съм старомоден... Разбира се, че съм. Много жалко за нея. Може би един ден тя ще намери някой в ДАЙНСО, който ще бъде мил към нея така, както трябва... По дяволите! *Наистина* остарявам! Въздухът е чудесен. Хубава гледка.“

Ниско прелитащ кораб премина бавно, кръжейки като насекомо. Гледаше го как се отдалечава към полето, където той се беше приземил.

„Може да е космическа яхта — реши Малакар. — Размерът е подобен. Кой ли би се приземил в такава нощ, когато може да си стои на хубава, топла, суха орбита, докато не премине лошото време? Без да броим мен, разбира се.“

Корабът правеше бавни кръгови движения, после увисна, сякаш чакаше разрешение за кацане.

— Джакара, би ли изгасила светлината? — помоли той и тя замръзна до него. — И ако имаш бинокъл или някакъв телескоп — продължи бързо той, — моля те, дай ми го. Този кораб ме интересува.

Тя се отдалечи и той чу да се отваря врата. След може би десет удара на сърцето стаята потъна в тъмнина.

— Заповядайте — каза тя и застана отново до него.

Той вдигна далекогледа към окото си, разгъна го, започна да го настройва.

— Какво има? — запита тя. — Какво става?

Той не отговори веднага, а продължи да настройва фокуса.

Последва още една светкавица зад тях.

— Този кораб е космическа яхта — каза той. — Колко такива посещават Кейпвил?

— Доста, от търговските.

— Този тук е твърде малък. Частни идват ли?

— Да, главно туристи — каза тя. — По няколко всеки месец. Той сви далекогледа и ѝ го върна.

— Може би съм прекалено подозрителен — каза той. — Винаги се боя, че ще открият начин да ме следят...

— По-добре отново да светна. — И тя се оттегли в мрака, после светна лампата.

След като чу вратата на килера да се затваря, той още дълго продължи да наблюдава града.

Зад гърба си чу приглушено ридание и бавно се обърна.

Тя лежеше на своята страна на леглото с разтворени крака, косата скриваше лицето ѝ. Беше разкопчала блузата си и той видя, че носи черно бельо.

Един дълъг миг я гледаше, после се приближи и седна до нея. Отметна косата ѝ назад и я прегърна през рамото. Тя продължи да плаче.

— Съжалявам — каза тя, без да го погледне. — Ти искаше стая и момиче, а аз не мога. Исках, но не мога. Не и с теб. Не така, че да ти хареса. Има едно мило момиче, Лорейн, и друго, Кайла. Те са много търсени. Ще ти доведе едно от тях да бъде с теб тази нощ.

Тя се надигна, но той протегна другата си ръка и докосна бузата ѝ.

— Която и да доведеш, тя ще се наспи добре — каза той, — защото сега имам сили единствено за това, което ми предстои.

Едва тогава тя го погледна.

— Нали не би ме излъгал?

— Не и за това. Много ми се спи. Ако оправяш леглото, сутринта ще можеш да ми кажеш дали хъркам.

Тя преглътна, закима бързо и направи каквото ѝ каза.

Малко по-късно той я чу да излиза от банята и усети, че си ляга. Беше забравила да затвори прозореца. Тъй като свежият въздух му харесваше, не ѝ напомни. Лежеше, вдишваше океана и слушаше дъжда.

— Малакар — чу я да шепне, — спиш ли?

— Не.

— Ами нещата ми?

— Какви неща?

— Имам няколко хубави рокли и малко книги, и... ами просто неща.

— Можем да ги опаковаме сутринта и да поръчаме да ги изпратят на космодрума и да ги съхраняват там, докато стане време да напуснем Дейба. Аз ще ти помогна.

— Благодаря.

Тя се обърна и се повъртя малко, след това лежеше неподвижно. Носеше се зовът на сигналния маяк. Той мислеше за космическата яхта, която беше прелетяла. Ако Службата по някакъв начин го бе проследила от Слънчевата система, нищо не можеха да му направят. От друга страна, той не искаше да го свържат с Дейба или с Х. Ако това наистина беше кораб на Службата, как бяха успели? Моруин? Той беше споменал, че има приятел в Службата. Може ли да му е казал или по някакъв начин да е прикачил следящо устройство към „Персей“? Но Шинд потвърди, че той е чист...

„Сигурно ставам параноик — реши той. — Забрави за това!“

Но отвори очи и се взря в тавана. Момичето отново помръдна лекичко. Той изви очи и му се стори, че вижда в мрака по-тъмните очертания на камшиците ѝ върху стената. Намръщи се. И портретът му гледаше всичко от отсрещната стена, фалшива икона в бордей. Това едновременно го забавляваше и нараняваше. Отново зовът на маяка, нощният въздух ставаше по-студен. Светкавица, слаба гръмотевица, дъжд. Отново. Играта на блестящи пеперуди по тавана, стените...

Сигурно се беше унесъл, защото осъзна, че се събужда от докосването на ръката ѝ върху рамото му.

— Малакар?

— Да?

— Студено ми е. Може ли да дойда при тебе?

— Разбира се.

Той премести ръката си и тя се озова до него. Притисна се към тялото му, сякаш той можеше да плува, а тя не. Майлс сложи ръка на раменете ѝ, привлече главата ѝ на гърдите си и отново заспа.

Сутринта закусиха в едно заведение през няколко врати от публичния дом. Малакар забеляза група жени на отдалечена маса, които постоянно гледаха към тях.

— Защо тези жени постоянно ме гледат? — тихо попита той.

— Те работят на същото място — каза му тя. — Учудени са, че прекара цялата нощ с мен.

— Това не се ли случва често?

— Не.

Когато се върнаха, намериха кашони и Малакар ѝ помогна да ги напълни с вещите си. Тя мълчеше, докато ги опаковаха, цялата сутрин беше мълчалива.

— Ти се страхуваш — рече той.

— Да.

— Ще ти мине.

— Знам — каза тя. — Мислех, че ако този ден настъпи, ще изпитвам всякакви чувства, само не и страх.

— Напускаш нещо, което познаваш, заради нещо непознато. Това е разбираемо.

— Не искам да бъда слаба.

— Страхът не е признак на слабост. — Той я потупа по рамото. — Довърши опаковането. Аз ще се обадя в космодрума и ще уредя транспорта и складирането на нещата ти.

Тя се дръпна.

— Благодаря — каза и продължи да прибира багажа си.

„Надявам се, че ще остави снимката и проклетите камшици“ — помисли си той.

След като уреди кашоните да бъдат откарани от куриер, той поиска да говори със службата на диспечерите на полети. Не беше включил екрана.

— Можете ли да ми кажете — запитва той — дали космическата яхта, която се приземи снощи по време на бурята, е кораб на Службата?

— Не — дойде отговорът. — Това е частен кораб.

„Кое то нищо не означава — каза си той. — Ако Службата помоли за съблюдаване на тайна, получава го. Но мога да продължа с въпросите.“

— Бихте ли ми казали кой е корабът?

— Разбира се. Модел „Т“, от Лиман, Боготелес. Сеньор Енрико Карузо е вписан като капитан и собственик.

— Благодаря.

Той прекъсна връзката.

„Това все още нищо не доказва — реши Малакар. — Но Службата винаги е била доста откровена, когато ме следи. Ако го правят, това всъщност е предупреждение. Сигурно ставам параноик. Няма смисъл да проверявам този Карузо. Ако е истински — нищо. Ако не е, ще ми отнеме твърде много време, докато стигна до прикритието. Нещо повече, не би трябвало да ме е грижа за него. Освен ако не е убиец. Но дори тогава...“

— Готова съм — каза тя.

— Добре. Ето ти малко пари. Преброй ги и ми кажи дали стигат. Аз ще чакам тук куриера, докато ти купиш животни и екипировка.

— Повече са, отколкото ми трябват — каза тя. — Малакар...

— Да?

— Кога да им кажа, че напускам?

— Веднага, ако искаш. Или им напиши бележка, ако не желает да говориш с тях.

Тя се ободри.

— Ще им напиша бележка.

Същия следобед те се движеха между хълмовете, товарното животно вървеше след тях, вързано за седлото на Джакара. Тя дръпна юздите и се обърна да погледне града под тях. Малакар също спря животното си, но гледаше повече нея, отколкото Кейпвил. Тя не каза нищо. Сякаш го нямаше.

Очите ѝ бяха притворени, а устните — толкова силно присвити, че почти бяха изчезнали. Косата ѝ бе привързана с лента и той гледаше как тя си играе с краищата ѝ. Стоя така може би половин минута. Той изпита усещането, че покрай него минава вълна чиста омраза, спуска се по склоновете, разбива се в града. После усещането отшумя, тя се обърна напред и животното ѝ отново потегли.

„Виждам твоя сън, Джакара — каза си той. — Сънят, който Моруин ще направи за теб...“

Те яздиха целия следобед и той видя противоположния бряг на полуострова, където водите бяха по-светли и нямаше град. Забеляза няколко колиби на далечния бряг, но между плажа и хълмовете се издигаше зелена плетеница, пълзящи растения като лози се простираха от дърво до дърво, между чиито листа пърхаха тъмни птици. Половината небе беше в облаци, но слънцето беше в другата половина и денят продължаваше да е ведър. Пътеката все още бе мокра, разкаляна от дъжда предишната нощ, копитата на животните оставяха кладенчета след себе си. Забеляза, че отпечатъците от копитата на неговото животно са триъгълни, и му хрумна, че животното, което язди, можеше да представлява опасен враг. Далеч под тях морето се разпени, той забеляза, че дърветата се клатят.

„Вятърът още не е стигнал толкова нависоко — помисли Майлс. — Но вечерта вероятно отново ще вали, ако се съди по онези облаци. Ако ветровете се усилят тук, брезентът щеше да свърши много повече работа от леката палатка, която тя е взела.“

Спряха преди здрачаване и хапнаха. Кейпвил вече не се виждаше. Шинд скочи от товарното животно, което яздеше, и седна с тях. Джакара се усмихна. Изглежда, бе харесала дарвенианеца. Това зарадва Малакар, който реши, че тя толкова много мрази всички хора, които е познавала, та вероятно ѝ е по-лесно да се сприятели с друго същество.

Докато ядяха, небето притъмня. Облаците вече напълно го покриваха, а нощта приближаваше. Усецаха силните пориви на вятъра.

— Къде ще лагеруваме, Джакара? И кога?

Тя вдигна пръст, преглътна, после каза:

— Още шест мили и ще стигнем до едно място, което е на завет. Там можем да разпънем палатката.

Когато стигнаха до мястото, вече валеше.

Докато лежеше там все още мокър, вслушваше се в движенията на курябите, чуваше поривите на вятъра и на дъжда, вслушваше се в тях, прегръщаше я, гледаше нагоре към стените от сив камък, в нощта, той планираше бъдещето, избираше световите, които да умрат. Замисляше своя план, въртеше го из ума си, реши, че е възможен,

запомни го за бъдещо използване. Беше готов. Още два дена и щяха да достигнат Могилата. До него гърдите на Джакара издаваха тих звук.

— *Лека нощ, Шинд.*

— *Лека нощ, командоре.*

— *Тя кошмар ли сънува?*

— *Не. Сънят и е приятен.*

— *Тогава няма да я будя. Приятни сънища.*

— *И на вас.*

Той дълго лежа така, заслушан в нощта, а после се гмурна в нея.

Късно следващата сутрин напуснаха полуострова, завиха на северозапад, в посока към континента. Пътят им полека се спускаше надолу, докато не достигнаха платото, което бяха прекосили предишния следобед. То ги доведе до подножието на друга верига хълмове. Някъде между тях лежеше Могилата, каза му Джакара. Щяха да я видят преди мръкване.

Тя не бъркаше. Стигнаха до един връх, тя посочи, той кимна. Гигантска маса от скали с равен връх се извисяваше на няколко мили. Между тях и скалите имаше широк каньон, който трябваше да прекосят, за да стигнат до там. Курябите избираха почти небрежно пътя си между камънаците.

Преди мръкване бяха го прекосили и вървяха по равна пътека, която започваше от южното подножие на Могилата, после се виеше на запад и нагоре. Малакар вече бе свикнал с животното си и не му беше трудно да се довери на копитата му дори при звездна светлина.

Едва сутринта, когато бе в състояние да огледа добре руините, той започна да разбира колко много работа му предстои. Поради архитектурните вкусове на пейаните сградите бяха разположени на известно разстояние една от друга. Бяха разпръснати на територия, приблизително две мили дълга и четвърт миля широка. Руините представляваха предимно основи. Тук-там стърчеше по някоя стена. По земята се търкаляха много отломки, между тях имаше трева и виещи се растения, които покриваха отчасти или напълно някои от развалините. Нямаше никакви дървета. Извън очертанията на някогашния град имаше малка квадратна постройка, ерозираща и избеляла от слънцето.

— Това военната инсталация ли е? — посочи я той.

— Да. Влизала съм там. Част от покрива е паднала вътре, пълна е с насекоми и мирише лошо. При напускането са взели всичко със себе си.

Той кимна.

— Тогава за начало да се поразходим малко, а ти можеш да ми дадеш някаква груба представа кое какво е.

Шинд ги придружи, малка сянка, носеща се между камъните.

Няколко часа те се разхождаха и тя му разказа каквото знаеше за това място. След това той избра най-внушителната развалина, за да я проучи отблизо, като се надяваше, че тя може да е привлякла Х. Но когато дойде време за обяд, не беше по-близо до целта, отколкото при изгрев-слънце.

След обяд той се изкачи на най-високото място (една стена) и оттам начерта възможно най-добрата карта на целия район. След това точка по точка разграфи мястото първо мислено, после и върху картата. Същия следобед постави знак на всяко място, където линиите се пресичаха.

— Ще изследваме квадрат по квадрат, така ли? — запита тя.

— Точно така.

— Откъде ще започнем?

— Избери някой — каза той и ѝ поднесе картата.

Тя го погледна и видя, че не се шегува.

— Добре. Тук, в средата.

Този ден претърсиха два квадрата, които той бе начертал, крачка по крачка, като пълзяха през мазета и подземни нива, обръщаха блокове, стъпкваха или разтваряха високи бурени и треви. Работиха, докато вече не можеха да виждат, след това се върнаха в лагера, който бяха устроили, и запалиха огън.

По-късно същата вечер, докато гледаха звездите, тя наруши дългото мълчание:

— Започнахме добре.

Той не отговори, лежеше и пушеше. След известно време тя хвана ръката му с двете си ръце и я стисна толкова силно, че малко го заболя.

— *Какво и става, Шинд?*

— *Опитва се да ви утеша. Струва ѝ се, че сте нещастен, защото днес не намерихте това, което търсите.*

— *Тя е права, разбира се. Но аз и не очаквах да се натъкнем на нещо още първия ден.*

— *Може би трябва да ѝ го кажете. Умът ѝ е странно място. Нещастна е, защото смята, че вие сте нещастен.*

— *О, по дяволите!*

— *Командоре...*

— *Да?*

— *Ще ми се да не бях ви казвала за този сън.*

— *Вече знам това.*

— *Все още не е твърде късно.*

— *Заспивай, Шинд.*

— *Да, сър.*

— *Ей, Джак?*

— *Да?*

Той посегна със свободната си ръка, постави я на врата ѝ и извъртя главата ѝ към себе си. Наведе се и я целуна по челото, след това я пусна.

— *Ти си добър водач и днес наистина започнахме добре — каза той.*

След това се обърна и заспа.

„Звездичке, звездичке — повтаряше си тя отново и отново, защото звездите бяха толкова много, — нека желанието му се сбъдне.“

Сутринта започнаха пак и преди обяд вече бяха претърсили още три квадрата. Натъкнаха се на обнадеждаващ знак — стари готварски принадлежности, местна изработка, и покрита с прах палатка — в четвъртия за деня квадрат. Но макар че прекопаха няколко метра около района, не намериха нищо друго.

— *Това сигурно е бил лагерът му — каза тя.*

— *Или нечий друг. Тук няма нищо ценно.*

— *Но ако тук е мястото, това може да означава, че е работил наблизо.*

— *Може би. Да приключваме с този квадрат и след това да започнем с тоя под него.*

Продължиха, претърсиха осем квадрата. Този ден нямаше повече находки.

— Шинд?

— Да, Джсакара?

— Той спи ли?

— Да. Но дори и да не спеше, не би могъл да ни чуе, освен ако аз не пожелаея. Какво искаш?

— Смутен ли е?

— Не особено. Винаги е много тих, когато работи. Той е... зает. Ти с нищо не си го обезпокоила.

— Отдавна ли го познаваш?

— Повече от двадесет земни години. Бях неговият личен преводач по време на войната.

— И все още се сражаваш с него за ДАЙНСО. Измежду всичките му подчинени ти си останал с него да продължите битката.

— Понякога съм му от полза.

— Чудесно е да се види такава вяност към каузата.

— Човек не може толкова дълго да споделя мислите на някого, без или да полудее, или да започне да обича. Аз изпитвам лично чувство към Малакар. ДАЙНСО е само случайност. Служа на каузата, защото тя означава нещо за него.

— Значи го обичаш? Жена ли си?

— Да, наистина, аз съм жена от моя вид. Но това също е чиста случайност. Би отнело месеци, докато човек разбере начина, по който един дарвенианец мисли... и чувства. Пък и няма да има особена полза. Наречи го любов.

— Не знаех това, Шинд.

Последва телепатичният еквивалент на свиване на раменете.

— Казваш, че боравиш добре с оръжие, така ли?

— Да — отвърна тя.

— Тогава го дръж заредено, когато си близо до него, и бъди готова да го използваш моментално, ако бъде застрашен.

— Застрашен ли?

— Имах много лоши предчувствия относно тази експедиция. Усещам, че има опасност, макар и да не зная как или какво ще я причини.

— *Ще бъда готова.*

— *Тогава ще почивам по-спокойно. Лека нощ, Джакара.*

— *Лека нощ, Шинд.*

Тя премести пистолета си така, че да може да реагира бързо, и заспа с ръка върху него.

Докато работеха на третия ден, Малакар чу слаб шум над себе си и огледа небето. Една космическа яхта се движеше от юг на северозапад. Джакара прекъсна работата си и също я загледа.

Тя нарастваше пред очите им.

— *Идва насам. Може да мине над нас.*

— *Да.*

— *Шинд. Можеш ли...?*

— *Не, разстоянието е твърде голямо, за да усетя каквото и да било.*

— *Ако мине над нас?...*

— *Ще видя какво мога да направя.*

За няколко минути тя стигна до платото. Летеше бавно на няколко десетки метра над земята и закръжи над руините. Когато беше в позиция, от която пилотът нямаше начин да не ги види, ако гледа към земята, както сигурно правеше, тя внезапно се забърза на северозапад, едновременно набирайки височина. Скоро изчезна от погледа им.

— *Съдържа един човек, мъж — каза Шинд и на двамата. — Изпитваше любопитство към руините. Това е всичко, което можах да разбера.*

— *Може би само е разглеждал.*

— *Тогава защо побягна, когато ни видя?*

— *Няма как да разберем.*

Малакар се върна в лагера, разопакова лазерен пистолет и го привърза към рамото си. Когато видя какво прави той, Джакара провери своето оръжие.

Върнаха се в квадрата, където бяха работили преди.

— *Имам една идея — каза тя.*

— *Кажи.*

— *Пейаните са странтриани, а странтрианските светилища почти винаги са под земята. Още не сме се натъкнали на такова. Ако*

бях археолог любител...

Той закима и отново се вгледа в картата.

— Ще се изкача още веднъж на стената — каза той и я погледна през рамо. — Подземно помещение, голямо колкото странтрианско светилище, може да се е срутило частично след всичките тия години. Ще потърся пропаднали места.

Той се изкачи на стената и бавно завъртя глава от ляво на дясно. После извади картата, отбеляза нещо, отново свери наблюденията си с нея.

Слезе долу и отиде при Джакара.

— Видях шест по-тъмни места — каза той и ги показа на картата. — Вероятно ще попаднем на още дупки, но тези шестте бяха единствените, които успях да видя оттам. Така че ще започнем с тях. Избери едно.

Тя избра и те се придвижиха към него.

Четвъртата кухня, която изследваха, се оказа странтрианско светилище.

Легнал с разперени ръце, той светеше с фенерчето надолу в мрака. Някога това бе представлявало помещение с пет стени, видя той. Отдолу, напред и от лявата му страна лежах остатъците от нещо, което сигурно е било централният олтар. Огромна купчина отломки му пречеше да види какво има пред него и най-вляво. Когато се промъкна навътре и се завъртя надясно, видя нисък свод и част от фойето, което лежеше зад него. Там обикновено имаше стълби, които водят нагоре до...

Прецени приблизителното място над повърхността, изпълзя от дупката и отиде до разрушената сграда. Сложи си ръкавиците, наведе се и започна да хвърля настрани части зидария.

— Това е пътят — каза той. — Няма да е много трудно да се изчисти. Зидарията е доста хлабава.

— Ами ако се спуснем през дупката?

— Веднъж вече се е срутила. Не е устойчива. Ще минем по безопасния път.

Тя кимна, надяна ръкавиците си и също се захвана за работа.

Преди мръкване бяха почистили мястото наоколо и по негова преценка — около две трети от стълбището.

— Седни на горното стъпало и подръж фенерчето — нареди той и работи още два часа.

— Сигурно си уморен — каза тя.

— Малко. Но остават още само няколко метра.

Той мина покрай нея, носеше камък с размерите на диня.

— *На това плато има някой друг освен нас* — каза Шинд.

— *Къде?* — запита Малакар и хвърли камъка върху една купчина.

— *Не мога да кажа със сигурност. Изглежда, че е на североизток от тук. Просто имам неясно усещане за присъствие. Нищо конкретно.*

— *Възможно ли е да е животно?* — попита Джакара.

— *Присъства разум на високо равнище.*

— *Опитай се да го разчетеш.*

— *Опитвам, но е твърде далеч.*

— *Добре, продължавай и ни съобщи, когато успееш.*

Малакар се доближи до Джакара.

— Изгаси фенерчето — каза той.

Тя го направи. Той извади оръжието си и го задържа в едната си ръка.

— Да почакаме тук известно време — каза и седна до нея.

— *Само един е* — рече Шинд.

— *Възможно ли е да е същият, който мина над нас с яхтата следобед?* — попита Джакара.

— *Не мога да кажа.*

— Яхтата може да е летяла ниско — предположи тя — и да се е приземила в някой каньон наблизо.

— В тази посока ли се движи? — попита Майлс.

— *Изглежда неподвижен.*

Те чакаха.

След четвърт час Шинд каза:

— *Още не е мръднал. Може би се е настанил някъде за през нощта.*

— Какво ще правим, Малакар?

— Мъча се да реша дали да отида да погледна или да опитаме да влезем тук тази нощ.

— Той няма начин да знае къде *сме*. Ако това е човекът от яхтата, ние сме далеч от мястото, където бяхме, когато той мина над нас. Защо да предизвикваш съдбата?

— Любопитен съм.

— Шинд може да ти съобщи, ако се раздвижи. Ако аз слеза по-надолу по стълбата, светлината няма да се вижда над земята. След около час ще сме в състояние да влезем. Ако намерим каквото търсиш, още тази нощ можем да си тръгнем и да го оставим да си стои тук колкото си иска.

— Права си, разбира се — тактически.

Той се надигна.

— Внимавай по стълбите.

— *Шинд, кажи ни незабавно, ако той се придвижи. Имаш ли представа колко е далеч?*

— *На около две мили според мен. Ако се приближа с още няколкостотин метра, може би ще мога да получа по-отчетливи впечатления.*

— *Давай.*

Малакар стоеше на три метра под земята, Джакара беше от лявата му страна над него. Той отново прибра пистолета си и поднови нападението върху отломките. Минаха може би десет минути, преди да се появи дупка близо до върха на свода.

— *Командоре, продължавам да напредвам. Впечатленията са по-ясни. Разумът е на мъж. Изглежда, готви се да си ляга.*

— *Добре. Продължавай да наблюдаваш.*

Той разшири отвора, който бе направил. Хвърли камъните на стълбите до себе си. Джакара опираше гръб в стената, държеше фенерчето в лявата си ръка. Дясната лежеше върху пистолета.

— Още малко остава — каза Малакар и извади три големи камъка от купчината пред себе си. На земята изпопадаха по-малки камъни.

Той изви една метална подпора, която се беше огънала надолу. Направи крачка назад и зарови тежката си дясна обувка във върха на купчината. Камъни заваляха на пода вътре, около тях се надигна прах. Джакара се закашля и светлината се залюшка.

— Извинявай — каза той. — Искан бързо да разкарам от пътя си малките камъни. Още няколко минути и ще можем да влезем.

Тя кимна и светлината кимна заедно с нея. Малакар се вряза в купа.

— *Командоре!*

— *Какво?*

— *Влязох в контакт с разума, за да го изследвам. Той изчезна.*

— *Как така изчезна?*

— *Вече не усещам нищо, дори факта на съществуването му. Той откри присъствието ми, когато направих опита. Сега се е защитил. Той самият е телепат — много умел. Какво да правя?*

— *Връщай се. Ние ще влизаме вътре. От каква раса е това същество?*

— *Мисля, че от вашата.*

— *Хората не са телепати.*

— *Някои са. Приличаше ми на човешки разум.*

Майлс махна още зидария и друга подпора от пътя си.

— Нашият посетител е телепат — каза той. — Блокирал е Шинд. Шинд идва насам. Готово. Мисля, че вече можем да минем през дупката.

— Мислиш ли, че трябва? Съществото може да ни открие тук.

— То очевидно е човек — каза той. — Ако може да ни усети навсякъде, ще може и да ни открие навсякъде — да речем, в лагера. По-добре да продължим.

Майлс се наведе и пропълзя край купчината, мина под свода и влезе във фойето. После се изправи.

— Идвай — каза той.

Насочи светлината пред нея и тя го последва. Той ѝ подаде ръка да се изправи в малката стая.

— Насам.

Влязоха в петоъгълното помещение, дребни същества се разбягаха от светлината и изчезнаха из сенките. Той завъртя фенерчето из стаята. Имаше обърнати пейки, прашни пейки, пейки, които бяха огънати и счупени. Обърна се към олтара — зелен камък с много пукнатини. После загледа редиците гласитови плочи, които ги заобикаляха — изобразяваха пейанските богове. Имаше стотици плочи

по стените, някои разбити, някои едва се държаха. Други бяха паднали на пода. Той се обърна и насочи светлината към тях.

— Доста добре се е запазило всичко — каза. — Колко старо е това светилище?

— Никой не знае със сигурност — отговори тя. — Градът е бил в руини, когато Дейба е била открита преди около деветстотин земни години.

— Тук съм — каза Шинд и един тъмен силует мина през прохода, който бяха направили.

— *Добре. Нещо повече за нашия посетител?*

— *Нищо. Ще се опитам да ви прикроя от него, докато претърсвате тук.*

— *Чудесно.*

Той започна да оглежда пода, вървеше сред отломките от пейки. След час и половина вече бе прегледал тази част и не бе открил нищо. Отиде до олтара и започна да прехвърля парчетата от тавана, които лежаха около него.

— Мисля, че открих нещо — чу я да казва далеч пред него и вляво, покрай стените, където претърсваше с малко фенерче.

Той веднага отиде при нея.

— Какво е това?

Тя посочи със слабия лъч светлина едно място на пода. Той насочи своето фенерче натам.

В краката им лежеше тефтерче, влажно на първи поглед и покрито с прах.

Той се наведе и предпазливо го докосна. След това го вдигна и издуха праха. Беше евтина тетрадка с пластмасова подвързия, върху която бе написано единствено името на производителя. Той свали ръкавиците си, закачи ги на колана си и отвори бележника. Страниците бяха влажни, редовете зацапани или напълно заличени. Той разлистваше страниците една по една.

— Рисунки на това място — каза той. — Единствено рисунки — и затвори тетрадката.

— Това означава, че *някой* е бил тук — каза тя. — Защо да захвърля тетрадката, след като е загубил толкова време да рисува в нея? Може би *Х* се е разболял тук.

Тя внезапно се отдръпна.

— Възможно ли е да се заразим от тази книжка?

— Не и след толкова години.

Той освети мястото наоколо.

— Щом е оставил това, може да е...

Фенерчето му се спря. Под лъча му лежеше нещо, отчасти изработено от метал. Изгнила тъкан висеше на парцали, а под нея имаше малък контейнер.

— Някакъв вид чанта — каза той, наведе се и я пипна.

После замръзна, когато през праха видя знаците върху кутията.

Внимателно я вдигна и я издуха. И предишните видения на хаос и смърт отново препуснаха из ума му, защото инициалите Върху нея бяха „Х. Ф. Х.“.

— Това е — каза той тихо. — Знам кой е той.

— *Усещам го!* — каза Шинд. — *Находката ви го развълнува и той се издаде!*

Малакар се завъртя, хвърли кутията и загаси фенерчето. Извади пистолета от кобура си.

— Мир! — извика някой над него. — Не съм насочил оръжие срещу вас!

В този миг фенерът на Джакара изгасна и той чу щракването на предпазителя на пистолета ѝ.

В дупката на тавана той видя силуета на човек, внезапно очертан на фона на звездите.

— Представляваш добра мишена — каза Малакар.

— Показах се в знак на добра воля, когато видях, че вие не стреляте. Искам да поговорим.

— Кой си ти?

— Какво значение има? Вече знам това, което и ти знаеш. Хайдел фон Хаймак е името, в което дойдох да се убедя.

Докато човекът говореше, слабо сияние се появи на стената отдясно. Малакар погледна към него. Беше една от гласитовите плочи. Сияеше със слаба зелена светлина. Представляваше картина на гол мъж с облак и мълнии в едната ръка и с лък в другата. Лицето му бе полускрито от вдигнатата ръка. На бедрото му висеше колчан мълнии с цвета на жълтото небе над него.

— Значи, знаеш името му — каза Малакар. — Какво ще правиш с него?

— Ще намеря човека, който го носи.

— Защо?

— Той представлява огромна опасност за много хора.

— Знам. Точно затова ми трябва.

— И аз знам за теб, Малакар. Ти си човек, от когото някога много се възхищавах. И още се възхищавам. Но тук правиш грешка. Хайдел не може да бъде използван по начина, по който искаш да го използваш. Ако опиташ, той ще стане неконтролируем. Самите ДАЙНСО ще бъдат в опасност, не само ОЛ.

— Кой си ти, по дяволите?

— Енрико Карузо — отговори той.

— *Лъже* — каза Шинд. — *Името му е Франсис Сандау.*

— Ти си Франсис Сандау — каза на глас Малакар — и разбирам защо искаш да ми попречиш. Ти си един от най-богатите хора в галактиката. Ако навредя на ОЛ, ще пострадат и много от твоите интереси, нали?

— Така е — каза Сандау. — Но не затова съм тук. Обикновено по всички въпроси действам чрез представители. Тук направих изключение поради естеството на случая. Ти си лекар. Разбираш, че има много болести, които не са изцяло физически по своя произход.

— Е?

— Доста време търсиш там, долу. Откри ли доказателство, че някой друг е влизал наскоро?

— Не.

— Добре тогава. Щом никой не е влизал, ще ти кажа нещо, което очевидно не съм научил по обичайния начин. Стоиш близо до мястото, където си направил откритието си, до стената. Нека жената ме държи на прицел, а ти светни към стената, доста нависоко. Над или много близо до мястото, където откри находката си, ще видиш гласитова плоча. Ще я опиша: ще видиш главата и раменете на синьокожа жена. Има две лица, те гледат в различни посоки. Лявото е красиво и от тази страна на изображението има цветя — сини цветя. Жената от дясната страна има остри зъби и зловецко изражение. До нея има рамка от сини змии. Точно над тях ще видиш син кръг.

Малакар включи фенерчето.

— Прав си — каза той. — Как разбра?

— Това е изображение на богинята Мар'и-рам, богиня на лечението и на болестите. Без съмнение под нейното изображение е лежал фон Хаймак между живота и смъртта. По странен начин той носи в себе си благословията и проклятието на това създание.

— Не разбирам. Искаш да кажеш, че богинята е реална?

— Да, в известен смисъл. Съществува комплекс от енергии, които по някакъв начин притежават характеристиките, приписвани на това странтрианско божество. Наричай ги както искаш. То сега обитава човека, когото търсим. Беше ми представено задоволително доказателство, че това е истина. Сега, когато знам самоличността на въпросния индивид, трябва да го потърся.

— Какво ще направиш, ако го намериш?

— Ще го излекувам — или ако не успея, ще го убия.

— Не! — извика Малакар. — Трябва ми жив.

— Не ставай глупак! — извика Сандау, когато Малакар завъртя фенерчето и го насочи към него.

С вдигната ръка, за да прикрие очите си, Сандау рязко отстъпи назад, когато Малакар стреля — не в него, а към тавана.

Част от него се срути със стържене и трясък. Стори им се, че чуват шум на падащо тяло.

— Лягай! — извика Малакар, просна се на пода и повлече Джакара със себе си.

Пропълзя напред и се скри със зареден пистолет зад нисък камък.

— *Жив е! В съзнание! Въръжен е!*

Малакар се залепи за пода, докато един лазерен лъч разтопи камък близо до лявото му рамо.

— Остави ме да си довърша приказката.

— Няма какво да си кажем.

— Първо ме изслушай! Няма да стрелям, ако и ти не стреляш.

— Не стреляй — каза Майлс на Джакара. — Ще го изслушаме.

Пое си дъх, после добави:

— Добре, Сандау. Какво има?

— Знаеш какво искам. Искам фон Хаймак. Няма да споря за моралността на това, което планираш, след като вече си го решил. Няма смисъл. Но бих искал да ти предложи сделка. По дяволите! Стига си се целил в мен! Няма да ти изиграя никакъв номер! Ти живееш на

мъртъв, вонящ радиоактивен въглен — Земята, родината на нашия вид. Искаш ли да я видиш отново чиста и зелена? Всички вулкани запушени, радиоактивността неутрализирана, чернозем, дървета, риба в океаните, оригиналната конфигурация на континентите? Мога да го направя, знаеш това.

— Ще струва цяло състояние!

— Е, и? Значи се споразумяхме, нали? Земята, както е била преди войната, в замяна на това да забравиш за фон Хаймак?

— Лъжеш!

— *Не лъже* — каза Шинд.

— Ще спечелиш още един свят за ДАЙНСО — говореше Сандау, — а твърдиш, че това значи много за теб.

През цялото време, докато Сандау говореше, Малакар се опитваше да контролира мислите си — да действа автоматично, като при бойни условия, — да не позволи никакво намерение или желание да премине през съзнанието му. Бавно, безшумно се измести надясно, като се ориентираше по гласа. Сега, когато почти докосваше стената, можеше да види неясните контури на главата и лявото рамо на мъжа. Внимателно натисна спусъка.

Ръката му изтръпна до лакътя от силата на отката. Видя, че изстрелът не улучи, попадна в мазилката високо горе на отсрещната стена. С лявата ръка прикри очите си от летящите парчета. Но почти инстинктивно я свали, за да сграбчи пистолета и да го вдигне.

Огънят се посипа върху тавана, а таванът — върху мъжа.

Сандау най-последно замлъкна.

Те дълго лежаха така, вслушани в дишането си, в биенето на сърцата си.

— *Шинд?*

— *Нищо. Убихте го.*

Малакар се изправи.

— Хайде, Джакара. Трябва да тръгваме — каза той.

По-късно, преди да вдигнат лагера, когато го погледна на светло, тя каза:

— Кървиш, Малакар — и докосна бузата му с пръсти.

Той се дръпна.

— Знам. Поряхах се, когато проклетото изображение на зеления мъж падна върху мен.

Той затегна седлото си.

— Щеше ли наистина да възстанови Земята, Малакар?

— Вероятно, макар че това нямаше да реши нищо.

— Ти сам каза, че ни трябва повече планети, за да получим статут на Лига. Земята щеше да бъде още една.

— За да я получа, трябваше да предам оръжието си.

— Той откъде знаеше за изображението на богинята — Мар'ирам?

— Всички странтриански светилища са построени по един начин. Той знаеше приблизително къде сме застанали. Всеки, който е наясно как са устроени, щеше да каже какво има на стената.

— Значи, той го беше измислил, така ли?

— Разбира се. Това беше абсурдна история. Интересите му бяха чисто икономически.

— Тогава защо беше дошъл лично?

— Не знам. Готов съм. Да тръгваме.

— Няма ли да сложиш нещо на това?

— На кое?

— На драскотината.

— По-късно.

Те препуснаха в нощта към Кейпвил и към дъжда.

ГЛАВА 4

Доктор Пелс изучаваше докладите.

„Твърде късно — реши той. — И при това нещо не е наред. Мвалакаран кар наистина бушува, както и още дузина болести. Не можем да му позволим да ги изнесе. Къде ли е? Няма доказателство, че е напуснал Клийч. Но от космодрума е била открадната една космическа яхта, а космодрумът е бил огнището на заразата. Дали е опитвал да се махне — да се изолира, — когато е разбрал какво става? Или просто отива някъде другаде?“

„Морето“ на Дебюси се вълнуваше около него, докато той разглеждаше Клийч.

„Какво да правя? — питаше се той. — Дълго чаках, а сега времето за чакане свърши, идва времето за действие. Ако бях го открил преди месец, това може би нямаше да се случи. Трябва да го намеря колкото може по-скоро и да говоря с него, да го убедя да дойде при мен и да остане, докато не разреши проблема. Чудя се дали не би се съгласил да се подложи на същия процес като мен. Би ли отдал живота, който познава, за да се превърне в... призрак като мен? Да размени настоящото си съществуване за безстрастния, безсънен живот в космоса? Ако осъзнава какво върши, сигурен съм, че ще се съгласи. Или това, или самоубийство... Това би бил единственият избор на разумен, почтен човек. Ами ако вече не е разумен? Ако се е пречупил от напрежението или като страничен ефект на болестта си? Тогава какво? Това също би могло да обясни изчезването му.

Ами ако болестта му се окаже толкова непристъпна, колкото моята — чудеше се той. — Може би замразяването би било решение. Иначе чакането може да бъде дълго. Но без да е сигурен, че някога ще се събуди, той може да не се съгласи. Как да се отнасям с него, когато го открия? Времето за действие определено е настъпило, а аз не знам какво да правя. Май че трябва да чакам. Нищо друго не ми остава.“

След известно време той изпрати съобщение на координатора на Общественото здравеопазване на планетата, предлагайки услугите си

при борбата с множеството епидемии, които вече бяха опустошили два континента. После настрои подпространствения си приемник на Централата за новини. След като можеше да слуша денонощно, надяваше се, че ще научи навреме за следващото огнище на зараза. Подготви всичко за незабавно заминаване.

После се заслуша в новините, а усещането за море, каквото никога не бе виждал, им акомпанираше в ума му.

* * *

— Мина чудесно — каза ѝ Хайдел. — Само за минути. Всичко изглеждаше по-кратко.

— Това е, защото присъстваше лично. Превръщаш се във фокусна точка. Скоро ще бъдеш спокойното око на циклон. Един ден в близкото бъдеще нищо няма да може да се изправи срещу теб. Ще трябва само да посочиш с пръст и да го пожелаеш и те ще умрат.

— Господарке... Знам, че си истинска, а не просто сън, роден от треската. Знам го, защото след като се събудя, ти спазваш обещанията, които ми даваш тук...

— Както и ти. Затова те възнаграждавам.

— Ти не си същата, както преди...

— Не. По-силна съм.

— Не това имах предвид, макар че то също е вярно. Имах предвид, че някак си се променила. Какво стана? Откривам, че невинаги мога да мисля ясно.

— Нали ти казах. Превръщаш се в бог.

— Но част от мен, някъде вътре, иска да крещи.

— Това също ще отmine. Временно е.

— И ти не си сън. Истинска си. Коя си в действителност? И къде съм аз в този момент?

— Аз съм богинята, на която ти се закле във вярност, и сме в моя личен рай.

— Къде е това?

— Моето царство е в теб.

— Ти не ми даваш истински отговори, Господарке.

— Давам ти единствените истински отговори.

— Къде се срещнахме?

— Винаги сме се познавали.

— Беше на Дейба, нали?

— Там осъществихме формален контакт, да.

— Не мога да си спомня запознанството.

— Беше болен. Ние те спасихме.

— Вие?

— Аз. Аз те спасих за този момент, за да си бъдем полезни един на друг.

— Защо чака толкова дълго?

— Времето не беше подходящо — до неотдавна.

Той се обърна и я погледна. Веднага след това се поклони, защото пред него имаше само син лед и син пламък.

— Какво стана? — промълви той.

— Ти донесе тук повече, отколкото е желателно, и по-малко, Дра фон Хаймак. Незначителните спомени от незначителен живот нямат нищо общо с нашите дела сега. Забрави ги. Вече не си този, който беше на Дейба или дори на Клийч. Боготвори ме сега. Аз ще ти дам опрощение. Ще ти въздам милост.

— Боготворя те и те обожavam.

— Когато се събудиш, ще вървиш, докато стигнеш до град. Когато вече си там, няма да казваш нищо. Само ще посочиш с пръст първото живо същество, което видиш...

— ... ще посоча с пръст първото живо същество, което видя.

— Ще почувстваш как мощта разцъфва в теб като цвете, надига се като змия...

— ... ще почувствам мощта.

— После ще напуснеш това място и ще потърсиш друго...

— ... ще потърся друго.

— В моите очи ти си прекрасен и аз те обичам, Дра фон Хаймак.

Той усети как студентите ѝ устни докосват очите му като монети за Харон^[1]. След известно време до него достигна песента ѝ. Луната беше синя. Кръв капеше от пръстите върху дланта му. Песента беше част от вечността.

* * *

Той ѝ даде успокоително и я изпрати да си легне. Трябваше или да направи това, или да изключи екраните, които очевидно бяха причината за световъртежа ѝ. Можеше да мине и без екраните, но тя му лазеше по нервите от заминаването им.

„Работата не е само в това, че е красиво момиче, което те обожествява и се бои да ти позволи да го докоснеш — мислеше той. — Не е и в непрестанното ѝ дърдорене за Каузата или в нейното желание да ѝ разказваш спомените си. Тогава в какво е, по дяволите? В това, че си затворен с друго човешко същество за две седмици в подпространството? Не, не е. Може би е внезапното съзнание за остаряване. Тя ми напомня за възрастта ми — за контраста между това, което бях, и това, което съм сега. Наистина ли някога съм мразил толкова силно, че да изгоря града, за да убия плъховете? Кога започнах да омеквам, да преминавам от мисълта за чисто отмъщение към тези полуидиотски планове за статут на Лига? Станало е толкова постепенно, че едва напоследък се усетих. Исках бич, а сега не съм сигурен дали е правилно да го използвам. Чудя се за Сандау. Наистина ли щеше да помогне на ДАЙНСО? Щеше ли да го направи, ако го бях помолил? Звучеше разумно. Но тая глупост за странтрианската богиня... Не може да е вярно дори и ако Сандау вярваше в нея. Това момиче или изкарва наяве най-лошото в мен, или ме кара да се колебая. Не е така. Сам си го направих. Но все пак... Ще се опитам да поспя, когато тя се събуди. Ако хората на Сандау стигнат някога до мен, ще имам неприятности. На тях не им пука за политическите граници. Е, за това ще мисля по-късно. Ще стане страшно, когато пусна срещу тях фон Хаймак. Някой със сигурност ще се опита да ме унищожи, когато ме свържат с убийството му. Глупаво беше да изпращам оная сфера. Трябваше да я запазя, не да я изпращам. Издребнял ли съм? Дали им дължа само «temento mori»^[2]? Трудно е да се каже. Колко от онези копелета в Генералния щаб на ОЛ надживях? Те не преминават през СС като нас... Земята, от всички планети! Байфрост, трябваше да спра навреме. Трябваше да я оставя на Байфрост. Това е в ДАЙНСО. А сега тя ще види вулкана, ще се научи да проследява източника на зараза... Но защо бързам толкова? Дали не

искам да приключа с това колкото може по-бързо? Вероятно... Господи, не позволявай съвестта ми да заговори сега. Още не съм готов за това. Твърде далеч стигнах. Мога да стигна още малко по-далеч... Красива е, начинът, по който пада косата ѝ, и тези изплашени очи...“

Една синя звезда се появи в центъра на водовъртежа и той я гледаше как се завърта към края на спиралата, а после изхвърча като камък от прашка.

— Разрушеният град на пейаните е просто забавно преживяване — каза той, докато сочеше надолу, — щом видиш цяла планета в това състояние.

Джакара се взираше в това, което бе останало от Манхатън.

— Бях виждала снимки — каза тя накрая, — но...

Той кимна.

— Следобед ще те заведе над Мисисипи. Ще ти покажа мястото, където някога беше Калифорния.

Той включи екраните един по един и разузнавателните спътници показваха картини на други разрушени градове.

— Добре се постараха — каза той.

„Защо, по дяволите, прави това? — питаше се Моруин от мястото, където бе застанал, и се преструваше, че разглежда един кратер. — Където и да е намерил това момиче, той го превръща в свое подобие. Начинът, по който тя говореше снощи на вечеря... Още година и тя ще бъде по-зле и от него. Може би вече е. Това ли е необходимото качество, за да бъдеш командир на флотилия? Да си способен да пренасочваш мисленето на хората, докато започнат да разсъждават като теб? Не че е моя работа, но тя изглежда толкова млада... А може би аз имам нужда от пренасочване. Може би те са прави. След войната само се угоявах, докато хора като тях продължиха да се сражават. Ами ако каузата не е загубена? Ами ако командорът победи по някакъв начин? Вероятно няма да има много промени на първи поглед... История като от новините. Нереална... И все пак... Дали не съм развил манталитет на овца? Или твърде дълго съм си играл със сънищата? Жената сигурно едва си спомня войната, но е с него. За какво ли му е нужна?“

— Доста страшно е — чу се да казва, когато премести погледа си от момичето към екраните. След известно време попита: — Командоре, откъде идва внезапният ви интерес към епидемиите?

Малакар го изучава половин минута, а след това каза:

— Това е новото ми хоби.

Моруин взе лулата си и я запали.

„Въпросът ми явно не бе уместен — реши той. — Но какво ли планират? Когато направих онази проклета сфера за него, тя ми напомни за неща, които бях забравил от години. Чудя се какво ли ще стане с жената? Дали ще бъде хвърлена на вълците, както толкова други преди нея, и ще умре с молитви за него и убедена в правотата му? Трябва да се спаси. Твърде много живот има пред себе си, за да го похаби по този начин. И все пак ѝ завиждам за тази вяра, все едно в какво. Интересно, колко ли опасна ще бъде новата му тактика? Може би... Някой трябва да пази момичето.“

Смучеше лулата. Погали дългата си червена брада.

Накрая каза:

— Аз също се интересувам от епидемии.

* * *

Първото живо същество, което видя сутринта, беше един младеж. Той вървеше по тесен и пуст път. Когато се приближи, Хайдел излезе от храстите и застана пред него. Чу го да възкликва: „Господи Боже!“, а после насочи подпухналия си пръст.

Мощта бе налице. Усети я да се надига в него, а после избухна като прескачаща искра.

Мъжът се спъна, олюля се, възвърна равновесието си. Докосна челото си с ръка.

— Кой си ти? — попита.

Той не отговори, но направи няколко крачки към мъжа. Младежът заотстъпва, после хукна да бяга и изчезна по пътя.

Едва тогава той си позволи съвсем слаба усмивка. Нямаше нужда да продължава. Тя беше права.

Хайдел се обърна към мъгливите хълмове на юг — около първия, а и отвъд него гъмжеше от живот — и продължи поклонението си.

Пред него висеше дъга.

* * *

След една земна седмица той все още не бе уверен, че Малакар ще му позволи да го придружи. Но решението скоро щеше да бъде взето. От направените приготовления ставаше ясно, че Малакар се готви да замине след около ден. Почуди се каква ли новина го е подтикнала. Все още не беше допуснат до тайните на бившия си командир.

Джакара обаче явно знаеше всичко. Той почувства убождането на ревността.

През последната седмица ясно бе изявил желанията си. Сега всичко зависеше от Малакар. Той беше готов да го придружи в името на съживения си гняв и на силното си чувство за вина. Когато анализира тези чувства, разбра, че те водят до нощта на кушетката и до нещото, което бе изтръгнато от съня. Няма значение. Източникът не беше важен. Сега искаше да му вярват като на Джакара. Може би трябваше да се пролее кръв, както едно време. Започна да усеща старата зараза, старата омраза.

Но къде ли ще замине? И с каква цел? Моруин беше слушал с огромно внимание новините, но не бе открил нищо, което да предостави възможност за саботажите, толкова типични за Малакар. Разбира се, можеше да е получил информация от секретен източник — например от тайните си агенти в ОЛ. Какъвто и да бе източникът, той се дразнеше, докато командорът ставаше все по-загрижен.

Усмихна се почни злобно, когато си спомни как бе стреснал стареца предишния ден.

Малакар бе дошъл на наблюдателната палуба, без да се обади, докато той беше там с Джакара и й обясняваше как си изкарва прехраната.

Големият сребърен кораб на Службата висеше пред тях като екзотичен свещник наред пара и дим. Стоеше на място, където никой нормален пилот не би застанал, близо до ръба на самия кратер. Когато Малакар го видя, прекоси за миг палубата и ръцете му се стрелнаха като пламъци по пулта. Моруин не видя откъде изскочиха ракетите, но

усети разтърсването от излитането им. Докато шареше с поглед от командора към гледката пред тях, корабът бавно изчезна от погледите им. Моруин се изкикоти, а Джакара се разсмя.

— Там няма нищо! — каза Малакар, гледайки инструментите си.

— Ами... Да, сър — обясни Моруин. — Показвах на Джакара как правя сферите — сънища. Образувах картина от частиците навън. По това стреляхте.

Тогава Малакар изръмжа, каза:

— Джакара, искам да говоря с теб — и двамата излязоха.

На вечеря Малакар се пошегува за случилото се. Този път Моруин се разсмя с повече уважение.

— *Господин Моруин...*

— *Да, Шинд?*

— *Командорът ще ви помоли да ни придружите при пътуването, което ще предприемем утре вечер.*

— *Докъде?*

— *Трябваше да избира между два свята — Клийч и Самит. Избра Самит по няколко причини.*

— *Какво ще правим там?*

— *Това е по същество операция за вербуване. Той ще ви разкаже толкова, колкото сметне, че трябва да знаете.*

— *Ако ще идвам, трябва да знам всичко.*

— *Моля ви. Това не е покана. Надявам се той никога да не разбере, че съм говорила с вас.*

— *Тогава защо?*

— *Той поиска моето мнение дали ще бъдете полезен за експедицията.*

— *И дали може да ми има доверие, навярно.*

— *И дали може да ви има доверие, разбира се. Отговорът ми беше положителен. Осъзнавам вашите възродени симпатии.*

— *Благодаря за добрата дума.*

— *Препоръчах ви не за да пощадя чувствата ви.*

— *Тогава защо?*

— *Усещам, че този път командорът ще има нужда от цялата помощ, която може да получи. Искам да му я осигуря.*

— *Какво има?*

— *Наречете го предчувствие и да спрем дотук.*

— *Добре. Ще забравя, че сме говорили. Кой друг ще идва?*

— *Джакара. Аз.*

— *Ще дойда и ще бъда готов да помогна.*

— *Всичко хубаво тогава.*

— *Всичко хубаво.*

Той се огледа. Шинд не се виждаше никъде. Откъде го беше заговорило съществото? Винаги беше странно усещането да говориш с Шинд по този начин. Дойде му на ум, че Шинд може да е в съвсем друга част на цитаделата, може би през цялото това време е стояла до Малакар.

Крачеше и мислеше.

„Добре — реши той. — Тази операция не е в типичния стил на Малакар. Нямахме никакъв намек за планиран хаос. И все пак Шинд, изглежда, смята, че е нещо по-опасно. Ако не мога да бъда конте или добър художник, може би ще мога да стана приличен помощник-агитатор. Няма ли да е забавно, ако истински кораб на Службата се покаже сега, а Малакар сметне, че пак е илюзия? Не мисля, че ще мога да се оправя с пулта... А и бих ли го направил? Щях ли наистина да стрелям и да ги убия — след всичките тия години? В мирно време това се нарича убийство. Чудя се... Но командорът действително изглеждаше разтревожен. Знам, че друг път дори им е позволявал да кацнат и отгоре на това е говорил с тях. Задачата сигурно е мащабна, щом е толкова нервен... Вероятно щях да стрелям и после да съжалявам... Каква ли е ролята на Джакара тук? Дали спи с командора? Дали е професионален член на мрежата с някаква конкретна роля в предстоящите събития? Вероятно и двете... или може би е роднина. Би могла да му бъде дъщеря, предполагам. Би било страхотно. И типично за него. Рядко говори за личния си живот и никога не съм го чувал да споменава за роднини. Странно момиче — понякога прекалено твърда, понякога прекалено мека и никога не знаеш каква ще бъде в следващия момент. Но е красива. Би било добре да знам истинското ѝ положение, за да реша какво искам да бъде моето. Ще я попитам по-късно...“

Същия ден след вечеря Малакар внимателно постави приборите си в чинията, погледна Моруин и каза:

— *Искаш ли да дойдеш с нас на Самит?*

Моруин кимна.

— Какво има на Самит? — попита той след кратко мълчание.

— Един човек, когото търся — отвърна Малакар. — Човек, който може да е в състояние да ни помогне. Или поне мисля, че е там. Може и да греша. Може да е на друго място. Ако е така, просто ще трябва да продължим да търсим. Но признаците са обнадеждаващи. Искам да го открия и да го убедя да ни помогне.

— С какво е толкова ценен?

— С болестите — каза Малакар.

— Моля?

— Болестите, болестите! Понякога този човек се превръща в подвижна инфекция, носител на чума.

— И как ще използвате това състояние?

Малакар се засмя.

Моруин седя замръзнал няколко секунди, след това отново се наведе над лимоновия си шербет.

— Мисля, че разбирам — каза той най-сетне.

— Да, мисля, че разбираш. Живо оръжие. Искам той да върви сред враговете ни. Какво ще кажеш за идеята?

— Трудно ми е да преценя. Ще трябва да помисля.

— Но *искаш* да дойдеш, нали?

— Да, искам.

— Джакара ще ни придружи, Шинд също.

— Добре, сър.

— Нямах ли въпроси?

— Не. Поне в момента. Но по-късно със сигурност ще имам. Ами... Как се казва този човек?

— Хайдел фон Хаймак.

Той поклати глава.

— Никога не съм чувал за него, сър.

— Чувал си. Само че го нарече Хайнек — човека, от когото Пелс се е интересувал.

— А, той. Да.

— Чувал ли си за човек, наречен Х?

— Струва ми се, макар че не помня обстоятелствата. Но не беше като носител на зарази. Нямах ли някаква рядка кръвна група или нещо подобно?

— Нещо подобно. По-късно ще изпратя в стаята ти някои статии.

— Благодаря.

Той погледна Джакара и се върна към шербета си.

„Господи! Това е като да гледаш ада“ — реши тя. Беше минала цяла седмица, но сега за първи път го виждаше през нощта.

Взираше се в тлеещия вулкан, който изглеждаше още по-близо сега, с падането на нощта.

„Колко ли надолу трябва да се спусне човек, за да стигне до огъня? — мислеше тя. — Няма да питам. Така ще издам невежеството си. На Дейба няма вулкани. Планетата е твърде стара, предполагам. Прах и дъжд. Спомням си описанията, снимките на вулкани. Никога не съм знаела, че са такива...“

Сградата леко потрепери и тя се усмихна. Беше добре да живееш толкова близо до такава огромна мощ, да съществуващ на ръба на хаоса.

„Дали ще ми позволи да остана, когато всичко приключи? — чудеше се тя. — Може би. Ако се окаже полезна на Самит. Мога да се науча да помагам тук. Ще му бъда полезна. Той ще свикне да разчита на мен.“

Джакара се огледа.

„Сигурно е разбрал, че съм тук — помисли тя. — Той знае всичко, което става в този дом. Никога преди не съм идвала сама, но мисля, че няма да се разсърди. Не. Той ми каза да се чувствам като у дома си. Щеше да ме предупреди, ако не искаше...“

— Здравей. Защо още не си си легнала?

— Джон! О, не можех да заспя.

— Аз също. Така че реших да се кача и да се разходя. Доста зрелищно, нали?

— Да. За първи път го виждам нощем.

Той се приближи до нея и се престори, че разглежда пламъците.

— Всичко ли е готово за пътуването?

— Да — отговори тя. — Малакар ми каза, че ще отнеме само осем дена подпространствено време.

— Това звучи добре. Роднини ли сте?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти и Малакар роднини ли сте?

— Не. Ние сме просто... приятели.

— Разбирам. Бих искал и аз да ти бъда приятел.

Тя сякаш не го чу.

Тогава той се обърна и загледа надолу, а димът се изви в арка отдясно и отляво, събра се, образува огромно блещукащо сърце, в средата на което се появи името ѝ, а после неговото. Огнена стрела прониза центъра му.

— Картичка от мен — каза той.

Тя се разсмя. Той се обърна, хвана я бързо за раменете и я целуна по устните. Джакара за миг се отпусна, след това с изненадваща сила се освободи и го отблъсна.

— Не прави това!

Гласът ѝ беше остър, лицето — изкривено.

Той отстъпи.

— Извинявай — каза. — Не исках... Виж, не се сърди. Просто изглеждаше толкова красива така... Надявам се, че брадата ми не боцка много. Аз... О, по дяволите! Извинявай.

Той се обърна и се вгледа в разпадащото се сърце.

— Ти ме изненада — каза тя. — Това е всичко.

Той я погледна отново, беше се приближила.

— Благодаря за картичката — усмихна се Джакара.

Той се поколеба, след това бавно посегна и докосна бузата ѝ. Погали я, после пръстите му се плъзнаха надолу по шията, после към тила ѝ, спряха там за миг, след това Моруин я привлече към себе си. Тя застина и той не настоя, но не махна ръката си.

— Ако си свободна в момента — каза Моруин — и ако ме харесваш... Ако вие с Малакар сте *само*... приятели... бих искал да помислиш за мен. Това е всичко, което се опитвах да разбера и да кажа.

— Не мога — каза тя. — Твърде късно е. Но благодаря.

— Какво значи „твърде късно“? Съществува само настоящето и само то ме интересува.

— Не разбираш.

— И не ме интересува. Ако не сте любовници с Малакар, тогава може би ти и аз... Знаеш. Поне за кратко... Ако решиш, че не ти харесва... Ще се разделим без болка. Горедолу това си мислех. Кажеш нещо.

— Не, още не. Не сега.

Той се обнадежди от думите „още не“ и каза:
— Разбира се. Точно това очаквах. Благодаря все пак. Помисли си. Направи го. Моля те.
— Добре. Ще помисля.
— Тогава млъквам. Каквото и да... поне... надявам се, че ще ме смяташ за... приятел.
Тя се усмихна, кимна и отстъпи.
— Мисля, че вече трябва да тръгвам — каза.
Той кимна.
Тогава тя го остави загледан в експлодиращата нощ.
„И това е нещо“ — рече си той.
Сърцето отдавна се бе превърнало в пара.

* * *

Хайдел се стовари над града като шушулка, разпръскваща семена. Сочеше с пръст и хората падаха.
„Достатъчно — каза той на нещото вътре в себе си. — Те умират, както и всички останали.“
Когато си тръгваше, преди да прекрачи в мястото на мъглите, срещна момче с чукче в ръка.
Застанал далеч от него, той попита:
— Какво правиш, момче?
Юношата се обърна и каза:
— Събирам камъни, сър.
Тогава той се разсмя.
— Опитай в жълтеникавото петно отляво — каза той. — Там трябва да има сини кристали.
Момчето се обърна и се подчини.
— Господине! — извика то след може би десет минути. — Тук наистина има сини кристали.
То продължи да копае и да троши.
Хайдел поклати глава и изкриви лицето си в гримаса.
— Аз по-добре да тръгвам — каза той. Забърза към мъглите.
Чукайки по склона на хълма, момчето не забеляза как той си отиде.

---

[1] Харон (гр. мит.) — лодкарят, който прекарва мъртвите през река Стикс. Древните гърци поставяли монета под езика на покойника, за да си плати пътя. — Б.пр. ↑

[2] „Помни смъртта“ (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Пелс изравни орбиталната си скорост със скоростта на въртене на Самит и увисна като звезда над въпросната зона.

— ... сам човек — повтори той. — Съжалявам, че не мога да бъда по-точен. Убеден съм, че той е фокусът на заразите. Няма да е достатъчно само да поставите района под карантина. Трябва да откриете този човек и да го изолирате. Той вероятно ще се движи пред вълната на заразата, като се има предвид инкубационният период. От това, което ми казахте досега, изглежда, че върви на югозапад. Препоръчвам ви да се движите постоянно в тази посока, най-добре пеша, и да започнете да го издирвате незабавно. И ми изпратете повече информация! Ако е възможно, бих искал да поддържам директна връзка с издирващите групи.

— Разбира се, ще трябва да поискам разрешение за всичко това, доктор Пелс, но съм убеден, че няма да трае дълго. Междувременно ще пристигнат още доклади. Ще ви ги изпратя веднага щом ги получим.

— Много добре. Ще чакам.

Пелс прекъсна връзката.

„Наистина — каза си той, — аз съм свикнал да чакам. Но този път... Новините достигнаха до мен твърде бързо и успях да пристигна навреме. Знам, че той е там, долу. Тия хора ще ми позволят да ръководя положението. Знам това. Тук никога преди не се е случвало нещо подобно. Изглежда, положението се влошава. Но този път ще го открия навреме. Време...“

* * *

... три, четири, пет.

— Стой! — извика той, но Джакара вече бе хвърлила шестата монета.

Тя увисна във въздуха за миг, завъртя се, потрепери, а след това се присъедини към останалите, образуващи бавно въртяща се във въздуха осмица.

— Почакай само да я стабилизирам... Ето така! Добре, добави още една... Внимателно.

Джакара метна още една монета. Тя се извиси на около метър над другите, замръзна, сякаш внезапно превърната в снимка, след това с движенията на попова лъжичка започна да се мести към фигурата. След миг вече беше част от нея.

— Още една!

Джакара със смях хвърли още една монета. Тя не спря и дори не намали скорост, а незабавно се придвижи да заеме мястото си в процесията.

— Още една!

Тя бе незабавно уловена и поставена в кръга.

— Още една...

— Мисля, че ще счупиш рекорда си — каза тя, докато я хвърляше.

Той я улови и разгъна фигурата така, че сега монетите се движеха в кръг. Кръгът се разшири и монетите се завъртяха по-бързо.

— Хайде. Още една.

Тя намери мястото си във фигурата, която продължаваше да се разширява, да ускорява движението си.

— Успя! Това е нов рекорд! — каза Джакара.

Блестящият кръг от монети се понесе към койката, на чийто край седеше тя. Спря над нея, снижи се и се завъртя над главата ѝ.

— *Все още не мога да разбера какво става в ума ти, когато правиш това* — каза Шинд, — *макар че разпознавам процеса, когато е в действие. Всъщност много е приятно да опитвам да...*

Малакар се разсмя.

Пръстенът се разпадна. Монетите заудряха в стената, пръснаха се из каютата, посипаха се върху Джакара.

Тя извика и се отдръпна. Моруин потръпна и разтърси глава.

Засменият Малакар се появи зад преградата, разделяща пулта за управление от жилищния отсек.

— Пристанищните власти на Самит са много любезни — обяви той. — И страшно полезни.

Моруин се усмихна на Джакара:

— Това е рекорд. — А после към Малакар: — С какво ни бяха полезни?

— Просто обсъдих с тях положението за кацане, изразих загриженост относно слуховете, които съм чул за избухване на епидемия от различни болести. Попитах ги дали изобщо е безопасно да кацаме. Или да заведе туристическата група другаде.

— Туристическа група ли? — попита Джакара.

— Да. Реших да им се представя за екскурзовод. Може да се окаже подходящо да се придържаме към тази версия, ако изпаднем в затруднение. Както и да е, в отговор те подробно описаха районите, поставени сега под карантина. Тогава аз ги разприказвах и успях да получа информация за дати и места. Вече имам доста добра представа за придвижването на нашия човек в района.

— Много добре — каза Моруин, като се наведе да събере монетите. — Какво ще правим сега?

— Ще се върнем пак в подпространството — казах им, че отменяме екскурзията и ще се върнем пак от друго място. Сателитната им предупредителна система изглежда доста проста. Ще успеем да се промъкнем през нея.

— После ще се приземим в зоната под карантина и ще го приберем, така ли?

— Точно така.

— Знаете ли, мислех си, ами ако го открием, а той каже, че не иска да дойде с нас, че не желае да бъде оръжие? Какво ще правим тогава? Ще го отвлечем ли?

Малакар се вгледа в Моруин с присвити очи. След това се усмихна.

— Той ще дойде — каза.

Моруин погледна настрана.

— Само се питах...

Малакар се обърна към предната част на кораба.

— Сега ще променя курса — каза. — Ще се върнем в подпространството веднага щом бъдем в състояние.

Моруин кимна, задрънча с монетите и се изправи.

— Мисля, че е време за следващата ви имунизация — извика Малакар към тях, докато се скриваше зад преградата. — Ще се

погрижиш ли за това, Шинд?

— Да.

Моруин метна монетите във въздуха. Те се превърнаха в проблясващо торнадо, няколко секунди се извиваха и се въртяха, след това със звън паднаха в протегнатата му длан.

— Ето ти още една — каза Джакара и протегна ръка.

Монетата излетя и със звън отиде при другите.

Тя се взря в него.

— Нещо не е наред ли? — попита.

Той пусна монетите в джоба си.

— Не знам.

— *Знаеш* — обади се Шинд. — *Отговорът му те накара пак да помислиш за положението си в това начинание. И за всичко, което ще последва.*

— *Разбира се.*

— *Сега виждаш, че той се е променил, че изглежда готов да използва хората по начин, който преди не му беше присъщ.*

— *Така излиза.*

— *Джакара например. Тя защо е тук?*

— *И аз се чудех.*

— *Той си намери разумно оправдание за това, но причината е само една — тя го обожжава, смята, че всичко, което той върши, е правилно. Той не иска да го признае, но сега има нужда от тая подкрепа.*

— *Толкова ли е несигурен в себе си?*

— *Остарява. За него времето тече по-бързо, но осъществяването на целите му е все така далечно.*

— *А моето присъствие?*

— *Вариант на същото. Не само затова, че можеш да накараш с ума си оръжията да стрелят или да саботираш космически кораб. Уважението ти му вдъхва увереност. Въпреки че не може да ти вярва напълно, има нужда от някогашното усещане за власт, което присъствието ти му осигурява.*

— *Но щом не ми се доверява, той рискува...*

— *Не, защото знае, че може да те контролира.*

— *Как?*

— *Като контролира Джакара. Знае за чувствата ти към нея.*

— Не мислех, че ми личи. А и никога не съм го смятал за толкова прозорлив.

— Не е. Аз му казах за чувствата ти към нея.

— За бога! Защо? Чувствата ми са си...

— Беше необходимо. Ако не беше, не бих си позволила да разкрия тази твоя лична тайна. Направих го, за да съм сигурна, че ще те вземе.

— Само защото се безпокоиш за него ли?

— Вече не е толкова просто...

— Да приготвя ли ваксините, Шинд?

— Да. Пригответи ги, Джакара.

Моруин я наблюдаваше как стана и отиде в задната част на каютата. След това отмести поглед и се настани на койката.

— Какво искаш да кажеш, Шинд?

— Както всички установихме, Малакар се е променил. Но, разбира се, и ние също. Той винаги е бил малко прибързан — някога това беше достоинство, — така че доскоро ми беше трудно да преценя дали той е станал по-прибързан, или просто аз съм станала по-консервативна. Но неотдавна се случи нещо, което разреши този въпрос и подхрани тревогата ми. Това стана на Дейба, където търсехме информация за самоличността на Х и открихме, че той е Хайдел фон Хаймак. Сблъскахме се с един човек, който търсеше същата информация. И той я откри и се опита да убеди Малакар да не я използва, както възнамерява. Дори му предложи невероятна цена за неговото сътрудничество — възстановяването на цялата планета Земя в състоянието и от преди войната.

— Абсурд.

— Не. Човекът беше Франсис Сандау и аз бях в ума му, когато каза това. Наистина го мислеше. И беше много загрижен.

— Сандау? Създателят на планети?

— Същият. Той дълго време е бил в близки отношения с пейаните, най-старата раса, която познаваме. Беше напълно уверен, че човекът, когото търсим, има ненормална и изключително опасна връзка с едно от пейанските божества, богиня, свързана както с лечението, така и с болестите...

— И ти повярва в това?

— Не е важно дали аз вярвам и дали онова нещо наистина е богиня. Но вярвам, че в цялата работа има нещо необичайно. Сандау беше убеден, че тук има опасна концентрация на сила, и убеждението му се основаваше на значително лично познаване на този феномен. Аз познавах няколко пейани и те са много странен, надарен народ. Срегнах Сандау и знам, че той е всичко друго, но не и глупак. Също така знам, че се страхуваше. Това ми е достатъчно. Смятам, че страховете му са основателни. Малакар дори не поиска да говори с него. Вместо това се опита да го убие. Казах му, че е успял, за да спася живота на Сандау. Всъщност той беше само зашеметен.

— Какво стана после?

— Върнахме се у дома. Малакар започна да търси фон Хаймак.

— Джакара беше ли с вас, когато срещнахте Сандау?

— Да.

— Тя вярва ли, че Малакар го е убил?

— Да.

— Разбирам... А сега организацията на Сандау може би ни преследва, така ли?

— Не мисля. Не беше изпратил агенти, беше дошъл сам на Дейба. Следователно иска сам да се занимава с тази работа. Смятам, че ще продължи по същия начин. Не, не гневът на Сандау ме безпокои сега. Искях да дойдеш поради друга причина.

— Каква?

— Не преувеличавам страха си за сигурността на Малакар, нито опасността, която усещам, че ни очаква. Искях да дойдеш с нас, за да убиеш Хайдел фон Хаймак, ако успеем да го намерим.

— Искаш твърде много.

— Необходимо е. Трябва да го направим.

— Ами ако откаже?

— Хиляди хора може да умрат, не само командорът — безсмислено, от ужасна смърт. Вероятно дори милиони.

— Не можем да знаем това със сигурност.

— Но ти ме познаваш от години. Знаеш, че съм разумна и не предприемам никакво действие, без да съм го обмислила добре. Знаеш лоялността ми към командора и знаеш, че не бих се изправила срещу него просто така. Щях ли да постъпя по този начин, ако не вярвах, че

постъпвам правилно? Ти знаеш отговора. Виждам това в мислите ти.

Моруин прехапа устни. Джакара дойде с пневматичните спринцовки. Той запретна ръкава си и протегна ръка.

— *Ще трябва да си помисля.*

— *Мисли си колкото искаш. Аз вече знам отговора ти.*

* * *

Хората от издирващата група настаниха човека колкото може удобно на самата пътека. Завиха го, дадоха му вода. Докато чакаха да пристигне повиканият транспорт, слушаха думите му, понякога несвързани поради треската, друг път смислени, когато тя затихваше.

— ... прав — каза той, взрян в небето над тях. — Луд и прав. Не знам. Да, знам. Беше слаб... Слаб и мръсен, покрит с язви. Бях в склада, когато той се появи. Никога преди не съм го виждал... Не. Коса като мръсен ореол. Не знам откъде... Дайте ми още вода. Благодаря. Не знам... Къде отиваше? Не каза. Говореше. Да, говореше. Не си спомням точно какво стана. Но беше странно. Това е вашият непознат. Не си каза името. Не изглеждаше като човек, който има нужда от име. Качи се на един сандък и започна да говори. Странно... Никой не опита да го спре, да му каже да се маха... Той... Не помня какво каза. Луд и прав... Но ние слушахме. Тук не се случва нищо... а и той беше различен. Нещо като проповедник, но не съвсем. Проклинател може би. Не знам... Та... Чакайте... Още вода? Благодаря. Странно, странно. Луд проповедник. Смърт и живот... Точно така! Точно така!... Как всички ще умрат. Не можех да престана да слушам. Не знам защо. Знаехме, че е луд. Всички казваха това — когато говорехме за него, след като си тръгна. Но никой не каза нито дума, докато той проповядваше. Беше сякаш... Докато говореше, думите му изглеждаха правилни. И той беше... прав. Вижте какво стана с мен! Прав беше. Нали? Луд и прав... Не, не видях в каква посока тръгна след това. Искате ли да го чуете? Сам, собственикът на склада, записа част от думите му. По-късно ги пуснахме. Но беше различно, когато него го нямаше. Тогава се смяхме доста, докато го слушахме. Просто луд, това е всичко. Можете да попитате Сам, ако още не го е изтрил... Можете

да го чуете... Точно тогава започнах да се чувствам зле. Господи! Той се оказа прав! Прав беше, мисля... Така изглежда...

Те доложиха това на шефа на групата си и след като транспортът го откара, продължиха бавно да претърсват терена, като спираха да помагат и да записват, да се погрижат за мъртвите, умиращите, оцелелите, поддържаха радиовръзка с другите групи, вървяха през полета, претърсваха жилища, изкачваха хълмове.

От далечните кътчета на небето започнаха да настъпват облаци и те проклеха надвисващата буря, която щеше да повреди както обувките им, така и инфрачервените детектори. Един от тях — той познаваше историята на планетата си — дори прокле Франсис Сандау, който беше проектирал и построил този свят.

* * *

Облаците се развиваха като килим, стелеха се, влачейки след себе си струйки и раздърпани краища, втурнаха се към едно място в средата, наситиха синьото дневно небе до перленосиво, което бавно потъмняваше, докато отгоре се трупаха още слоеве облаци, събираха се, издигаха се нагоре, притискаха долните слоеве, затъмняваха, замъгляваха очертанията на дърветата и скалистите върхове, превръщаха по-ниските силуети на хора и животни в местещи се сенки. Все още не беше завалило, мъглиците се търкаляха и се надигаха, роса обсипа тревата, прозорците се замъглиха, влагата се събираше, потичаше, капеше от листата, звуците достигаха изкривени, сякаш целият свят бе опакован в памук, птиците летяха ниско над земята, запътени към хълма, ветровете заглъхнаха и замряха, малките животни се спираха, надигаха муцунки, завъртаха ги бавно, разтърсваха се, вдигаха глави, след това тръгваха, сякаш търсеха някакъв скрит ноев ковчег отвъд предпланините, в мъглата, над местата, където издирващите групи претърсваха, а гръмотевицата задържа дъх, светкавицата спря удара си, дъждът остана непролят, температурата падна, облак се стовари върху облак и след като запушалката на спектъра беше извадена, цветовете се оттекоха от света, оставяйки след себе си рамката на празен екран или впечатлението за пещера,

сенки, плъзгащи се по далечните стени, променящи формата си, неправилни, мокри.

* * *

Доктор Пелс отново слушаше дрезгавия глас от записа, сключил палци под брадичката си и опрял кокалчета до бузите си.

„Аз... Някой да е казал, че има право да живее? Аз... Няма никаква космическа гаранция за това. Нищо подобно! Единственото обещание, което вселената ви дава и спазва, е смъртта... Аз... Кой казва, че животът трябва да триумфира? Всички доказателства сочат обратното! Всичко, което се е надигало от първичната слуз, е било спирано и в крайна сметка унищожавано! Всяко звено във великата верига на съществуването привлича гибелта си, която го прекъсва! Животът се самоизяжда и бива размазван от неодушевената природа! Защо? Защо не? Аз...

Вие сте виновни. За това, че съществувате. Погледнете в себе си и ще видите истината... Погледнете скалите в пустинята! Те не се размножават, нито приютяват мисли и желания. Нищо живо не може да се сравнява с кристала в неговото неподвижно съвършенство. Аз...

... Не ми разправяйте за светостта на живота, нито за неговата приспособимост. Всяко приспособяване получава нов, мрачен отговор и ехото разтрошава изреклия. Единствено неподвижността е свещена. Отсъствието на слух поражда мистичния звук. Аз...

... Боговете са сбъркали, че са изхвърлили своя боклук. Но вие сте виновни. За това, че съществувате. Тази част от вселената е замърсена! От божествения боклук се е родила заразата на живота... Това е вашата святост! Затворени между мрак и мрак, оставени да изминат пътя си. А всичко живо е зараза за нещо друго! Ние се самоизяждаме, свършено е с нас! Скоро, съвсем скоро... Аз...

Аз... Братя! Завиждайте на камъка! Той не страда! Радвайте се на незаразената вода и въздух, и скала! Завиждайте на кристала. Скоро ние ще сме като тях, свършени, неподвижни...

Не молете за прошка, а за бавно настъпване на това, което ви очаква — за да можете да се насладите на възхитителния покой! Аз... Аз... Аз...

Молете се, плачете, горете... Това е всичко. Аз... Вървете... Вървете!“

После го включи отначало и зае предишната си поза. Изпитваше неспокойно чувство, нещо, наподобяващо въздействието на Вагнер, който бе намалил до минимум. Но още веднъж...

— Как ще ни помогне това?... — започна той, а после се усмихна.

И то наистина не помогна. Но го накара да се почувства по-добре.

Един миг почивка.

* * *

Хайдел фон Хаймак се движеше по пътеката, която се виеше нагоре и отвъд хребета на скалисто възвишение. Спря се близо до върха му, погледна назад и надолу, отвъд загърнатото в мъгла разстояние, което бе изминал. Примигна и потърка брадата си. Неясното му чувство за тревога се бе усилило. Нещо не беше наред. Той се облегна на гладката като стъкло скала и опря ръце на тоягата си. Да, беше трудно да се определи, но нещо се бе променило в света около него. Приличаше на напрежението преди буря. Сякаш беше издирван от някой, когото още не бе готов да срещне.

„Дали тя не се опитва да ми каже нещо? — зачуди се той. — Може би трябва да легна и да разбера. Но това ще отнеме време, а аз усещам необходимост да продължа. Трябва да се махна оттук, преди да се извие бурята. Защо постоянно се оглеждам назад? Аз...“

Той прокара пръсти през косата си и прехапа долната си устна. Малко слънчева светлина се процеди през пукнатина в облаците и накара мъглата около него да заблести в мимолетни танцуващи призми. Със стрелкащ се поглед и намръщено чело той ги наблюдаваше може би десет секунди, след това се извърна.

— Проклет бъди! — изрече. — Който и да си...

Удари тоягата си в една скала, прекоси билото и потърси пътеката надолу.

* * *

Седеше на един камък и претърсваше с поглед. След известно време се надигна и продължи с тежки стъпки из хълмовете и осеяните с камънаци равнини в зоната на мъглите. Докато вървеше, птиците се спускаха и се стрелкаха около него, изникваха през стелещата се завеса от мъгла и изчезваха отново в нея.

Изкачи до половината стръмен скалист хълм, седна на една тясна тераса, извади пура, отхапа края ѝ и я запали. Докато гледаше към равнината, над нея се надигна вятър и тя се появи за малко пред очите му гола и неприветлива. Гущер с шипове по гърба, чиято кожа менеше цвета си като повърхността на сапунен мехур, се спусна от една скала и дойде да сподели терасата с него. Червеният му раздвоен език се стрелкаше, жълтите му очи бяха вперени в неговото лице. Отърка се в ръката му и той го погали.

— Какво ще кажеш? — попита след няколко минути. — Не забелязвам топлокръвно тяло или разум в този район.

Продължи да пуши, а мъглите пропълзяха обратно над равнината. После въздъхна, удари с пети скалата и се надигна. Обърна се и заслиза от хълма. Гущерът застана до ръба да го гледа.

След половин миля към него се присъединиха двойка хищници, прилични на невестулки. Те лудуваха в краката му с увиснали езици, сякаш страшно развеселени от напредването на обувките му, и от време на време съскаха и пролайваха. Не обръщаха внимание на кръжащите птици и на големия скокливец, който се появи от дупката си, за да ги придружи, но заради непохватната си, тромава походка остана далеч зад тях, изпищя два пъти и се затътри обратно към дупката си.

Когато спря до един червеникав камък, за да претърси наоколо, животните замряха. Леденостудено поточе ромолеше наблизко, тъмни растения с листа като диаманти се поклащаха на туфи по бреговете му, мъглите се плъзгаха по повърхността му. Той се взираше в потока, без да го вижда, дъвчеше пурата си, търсеше.

— Не — каза той и се обърна към животните: — Защо не си вървите у дома?

Те се отдръпнаха и го загледаха, а когато тръгна, не направиха опит да го последват.

Прекося потока и продължи пътя си без карта и без компас, на запад, след като видя издирваща група в посоката, в която беше смятал да тръгне — на изток.

Вървеше и проклинаше. Между проклятията хвърли пурата си. После се обърна на изток и се взира около половин минута.

В далечината удари гръм. Мигове след това още един. След това още и още, тътенът им се сля в една постоянна ревяща нота, чиито вибрации се усещаха не само във въздуха, а и в почвата. От запад се надигна вятър и се втурна да разгледа бурята.

Той продължи, вече на юг, известно време вървя паралелно с бурята, след това тя остана зад гърба му. След два часа забеляза нещо блестящо на запад и тръгна към него.

— Интересно! Какво ли е това? — каза той на сянката, която се бе проснала на земята до краката му. — Нещо познато, но все още е твърде далеч... По-добре да внимавам.

С предпазлива крачка пое напред, а мъглите се втурнаха да го скрият и да заглушат стъпките му.

* * *

Прегърбен под пончото си, Моруин шляпаше напред, имаше видимост на петнадесет метра в кръг около себе си. Защитен от влагата навън, той все пак беше мокър — от пот, а дланта му лепнеше всеки път, когато докосваше пистолета. Мислеше за Малакар и за Джакара, които се движеха по по-сух маршрут от пещерата, където бе скрит „Персей“. Мислеше за свличането, което бе предизвикал, за да скрие входа към пещерата, и се опитваше да не мисли за трудностите, с които можеха да се сблъскат, докато се опитват да се измъкнат оттам.

— *Откри ли нещо, Шинд?* — попита той.

— *Ако открия някого, ти ще си първият, който ще узнае.*

— *А Джакара и Малакар?*

— *Излизат от бурята в район с по-голяма видимост. Продължават да следят радиовръзката между местните издирващи групи, както и разговорите им с доктор Пелс. Изглежда, че засега*

търсачите не са открили нищо освен лошо време. Дори по-лошо от това. Или поне постоянно се оплакват.

— Издирващите групи достатъчно близо ли са, за да можеш да ги усетиш?

— Не. Получавам тази информация единствено от ума на Малакар. Изглежда, търсачите са на около четири мили северно от нас и още по-далеч на изток.

— Този Пелс, когото спомена... Той същият доктор Пелс ли е?

— Така изглежда. Доколкото разбрах, той е в орбита точно над нас в този момент.

— Защо?

— Изглежда, ръководи всичко.

— Предполагам, че също търси X.

— Вероятно.

— Значи знаят, че един човек е причинител на заразата, и го търсят по същото време и на същото място, а това не ми харесва, Шинд. А и тоя Пелс е замесен. Ако реша да постъпя както ти предложи, може да имаме повече неприятности, отколкото очаквахме.

— И аз мислех същото. Дойде ми наум, че може би е най-безопасно да потърсим начин да предадем това същество на търсачите на Пелс. Ако те го арестуват, проблемът ни е решен.

— Как предлагаш да направим това?

— Да го хванем, да го вържем. Да привлечем вниманието им към него. Ако не успеем, ти го убиваш и твърдиш, че е било при самозащита. Те го смятат за ненормален, така че ще изглежда правдоподобно.

— Ами ако Малакар го открие първи?

— Тогавя ще трябва да измислим нещо друго. Например злополука.

— Не ми харесва това.

— Знам. Да имаш по-добра идея?

— Не.

Те продължиха да вървят повече от час, изкачиха се по-високо и излязоха от бурята на по-топло и чисто място, по-равно, макар и все още набраздено от пукнатини и застлано с камъни. Тъмни фигури от

време на време прелитаха над тях, издавайки високи чуруликащи звуци. Вятърът продължаваше да духа от запад.

Моруин свали пончото си, сгъна, го, нави го и го закачи на колана си. Извади кърпа и изтри лицето си.

— *Пред нас има някой* — каза му Шинд.

— *Нашият човек?*

— *Много е възможно.*

Той откопча кобура на пистолета си.

— *Възможно ли?* — каза. — *Ти си телепатът. Прочети мислите му.*

— *Не е лесно. Хората обикновено не си мислят кои са, когато се разхождат — а и никога не съм срещала този човек.*

— *Бях останал с впечатлението, че можеш да четеш нещо повече от повърхностни мисли.*

— *Знаеш, че мога. Също така знаеш, че влияят много фактори. Той все още е на доста голямо разстояние, а умът му е обезпокоен.*

— *Какво го тревожи?*

— *Усеща, че е преследван.*

— *Ако е фон Хаймак, е съвсем прав. Но се чудя как ли е узнал.*

— *Не е съвсем ясно. Той е в необичайно състояние на ума. Изключително силна параноя, бих казала — и страст към смъртта, към болестта.*

— *Разбираемо, естествено.*

— *Не и за мен, не съвсем. Изглежда, осъзнава какво върши и се наслаждава на това. Носи в себе си усещането за божествена мисия. И е някак си замаян. Да, това е нашият човек.*

— *С куп защитни механизми.*

— *Възможно, възможно...*

— *На какво разстояние е пред нас?*

— *На около половин миля.*

Моруин продължи по-бързо, очите му бяха втренчени в мрака.

— *Бях във връзка с командора. Мислеше, че инструментите му са открили някой, но очевидно е било само животно. Излъгах го за нашето местоположение.*

— *Добре. Какво прави Х сега?*

— *Пее. Умът му е запълнен с песента. Нещо пейанско.*

— *Странно.*

— Целият е странен. За миг бях сигурна, че осъзнава присъствието ми в ума си. След това усещането изчезна.

Моруин ускори крачка.

— Искам да приключа с това — рече той.

— Да.

Те бързаха напред, почти тичаха.

* * *

Франсис Сандау си отдъхна. Мартлиндът — вече невидим, макар и все още в обхвата на ума му — продължи да пълзи, след като бе минал покрай Малакар и Джакара. Когато това стана, той се бе оттеглил извън обхвата на детекторите им. Надникна бързо в ума на Малакар и установи, че той също си бе отдъхнал, след като бе приел, че животното е задействало инструментите.

„Трябваше да съм по-внимателен — помисли си Сандау. — Няма извинение за такава грешка. Ставам твърде самоуверен в своите собствени светове. А тази работа изисква умелост, не сила. Трябва да заблудя инструментите му... Ето така!“

Докато крачеше бързо, той още веднъж надникна в мислите на Малакар и на Джакара...

„Ожесточен, толкова ожесточен е станал — реши той. — Момичето също мрази, но при нея това е детинщина. Чудя се дали наистина биха го направили, ако осъзнаваха напълно какви ще са последствията. Не може да е загубил способностите си за анализ, така че да вижда единствено смъртта, а не умирането. Интересно, ако е минал голямо разстояние пеша, тогава може би е видял резултатите от движението на фон Хаймак. Дали ще продължава да изпитва същите чувства? Променил се е дори за краткото време, откакто се срещнахме на Дейба — а не може да се каже, че тогава беше податлив и разумен.“

Тогава в ума на Малакар се появи едно бодящо усещане и Сандау бързо изпразни съзнанието си, за да се оттегли незабелязано. Дори не изруга, защото не трябваше да има никаква емоция, никакво издайническо ехо от чувства. Трябваше да стане така, сякаш той не съществува. Никаква реакция, никакъв отговор, каквото и да става. Дори и тогава...

Странно усещане. Двама телепати едновременно изследват един и същи обект. Единият се крие от другия...

Сандау пасивно отбеляза размяна на мисли между Шинд и Малакар и мигновено научи за целите и за движението им, без изобщо да реагира. Когато размяната приключи, умът му още веднъж се раздвижи, изтегли се назад, направи преценка. Леко се докосна до ума на Джакара, после се отдръпна, почти наранен от присъствието на Шинд в нея.

Извади още една пура, запали я.

„Сложно, по дяволите! — реши той. — Търсачите отляво, все още далеч, но идват насам. Малакар отдясно. Шинд може да ме засече по всяко време, ако не съм внимателен. И някъде отпред вероятно е моят човек...“

Тръгна бавно, паралелно на Малакар и Джакара, извън обхвата на детектора, леко докосвайки периферията на съзнанията им, едно след друго, на половинминутни интервали, започна от Малакар.

Да ги остави да го открият и после да им го отнеме? Чудеше се. Но те може да не... Пък и... Не...

А после въпросите му станаха ненужни.

* * *

Забързан, Моруин се спъна, когато опита да спре рязко. Беше се изкачил на скалисто било, изпреварвайки Шинд, и през полуосветената вихреща се мъгла бе съзрял човека, слаб, почернял, с тояга в ръка, застанал неподвижно, загледан в него. Нямахше съмнение, че това е той, и Моруин се обърка при внезапното му появяване. Когато се овладя, откри, че Шинд отново е в ума му.

— *Това е нашият човек! Убедена съм. Но нещо не е наред. Той знае! Той...*

Тогава Моруин притисна главата си с ръце и падна на колене.

Никога преди не бе чувал някой да крещи в ума му.

— *Шинд! Шинд! Какво става?*

— *Аз... аз... Тя ме удари! Ето...*

Съзнанието му се въртеше като мъглите, до него достигна наслагване на образи и цветове, надигащи се и смесващи се с яснота и

яркост, които унищожиха способността му да разграничава реално от нереално. Изменяща се синева покри всичко и в средата ѝ безброй сини жени танцуваха диво, калейдоскопично; и докато осъзна, без никакво рационално основание, че тяхното множество е единствено някаква символна илюзия, те започнаха да се разпадат, да се обединяват, да се сливат, нарастваха все повече и повече, завладяващи, могъщи. Тогава започна да усеща, че люшкащите се жени го разглеждат. После те се превърнаха в две: едната — слаба, нежна и прекрасна, мадона на състраданието; другата — подобна и все пак различна на вид — притежаваше излъчване, което той можеше да определи единствено като застрашително. После и тези две жени се сляха в една, която притежаваше изражението и външността на втората. Извисяваща се сред сини светкавици, тя се взираше с немигащи очи, може би без клепачи, и за миг те смъкнаха от него плътта и разума му, ужасиха го със своята първична, ирационална сила.

— Шинд! — изкрещя той, пистолетът се оказа в ръката му и той стреля.

Вълна от нещо като смях премина през него.

— *Тя ме използва!* — крещеше Шинд. — *Аз... Помогни ми!*

Изпразненото оръжие се изплъзна от пръстите му. Той се озова посред сън, космически кошмар. Движещ се без движение, мислец без мисли, умът му се сви по навик и както при оформянето на сънищата той сграбчи образа и разпростря волята си. Подтикван от ужаса, който се разгаряше като огън из цялото му същество, откри, че владее сила, която никога преди не бе притежавал, и я запрати срещу надсмиващото се нещо с форма на жена.

Изражението ѝ се промени, изчезнаха всички следи от присмех, фигурата се сви, разкриви се, стопи се и се завърна, стопи се и се завърна. При всяко изчезване той поглеждаше човека, проснат сега на земята.

Болезнен вой запълни ума му. После воят изчезна, тя изчезна, накрая и самият той.

* * *

— Спри!

Малакар се обърна.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — рече тя. — Но свършихме работата си тук. Време е да се върнем на кораба. Заминаваме.

— Какво говориш? Какво е станало?

Джакара се усмихна.

— Нищо — отговори тя. — Вече нищо.

Но докато я гледаше, той осъзна, че нещо *беше* променено. Трябваше му миг да осмисли впечатленията си. Първото нещо, което го поразя, бе спокойният ѝ вид. Хрумна му, че никога не е виждал чертите на Джакара приятно оживени и че стойката ѝ, цялото ѝ поведение винаги дотогава бяха сковани, напрегнати, полувоенни. Гласът ѝ също се бе променил. Освен че бе станал по-мек, по-гърлен, сега звучеше осезаемо повелителен, предразполагащ, гъвкав.

Докато търсеше подходящия въпрос, той просто каза:

— Не разбирам.

— Естествено, че не — отвърна тя. — Но няма причина да продължаваш да търсиш. Това, което искаше, е тук. Човекът фон Хаймак вече не ти е нужен, защото аз си намерих по-добро място. Харесвам Джакара — тялото ѝ, простичката ѝ страст — и ще остана в нея. Заедно ще постигнем всичко, което желаш. И повече. Много повече. Ще получиш чумите и смъртта, които желаш. Ще видиш тази болест, живота, излекувана от това, което ще стане. Да се върнем на кораба и да отидем в някое населено място. Докато стигнем, аз ще бъда готова. Ще станеш свидетел на зрелище, което ще задоволи дори страст като твоята. А това ще е само началото...

— Джакара! Нямам време за шегки! Аз...

— Не се шегувам — каза тихо тя, приближи се към него и постави ръка върху лицето му.

Прокара пръсти по бузата му, спря ги върху слепоочието. А след това той бе парализиран от видението на касапницата, което се понесе из ума му. Мъртвите, умиращите бяха навсякъде. Симптомите на болест след болест се мяркаха пред очите му върху безчетни трупове. Видя как цели планети се гърчат в лапите на епидемии, видя светове безмълвни и оголени, без следа от живот, улиците, къщите, сградите, мъртвите ниви, изпълнени с трупове, тела плуваха в пристанищата им,

запушваха канавки и потоци, издути, разлагащи се. Тела от всякаква възраст и пол лежаха разпръснати, сякаш след смъртоносна буря.

Призля му.

— Господи! — изрече накрая. — Какво си ти?

— Видя каквото видя и все още не знаеш, така ли?

Той се отдръпна.

— Тук има нещо неестествено — изрече накрая. — Синята богиня, за която говореше Сандау...

— Какъв късметлия си! — каза му тя. — И аз също. По възможностите си ти далеч превъзхождаш моя предишен поклонник и имаме общи цели...

— Как съумя да завладееш Джакара?

— Твоят слуга Шинд беше свързан с ума й, когато я срещнах. Предпочетох я пред мъжа, когото познавах. Дойдох тук. Хубаво е пак да съм от женски пол.

— *Шинд! Шинд!* — зовеше той. — *Къде си? Какво стана?*

— Слугите ти не са добре — рече тя. — Но повече нямаме нужда от тях. Всъщност те трябва да бъдат изоставени. Особено човекът Моруин. Ела! Да се връщаме на кораба.

Но слабо, съвсем слабо, като куче, драскащо по врата, Шинд докосна съзнанието му.

— ... *прав... Сандау беше прав... Видях разум... отвъд представите ми... Унищожих... я...*

Все още потресен, Малакар посегна към кобура си...

— Жалко — каза тя. — Щеше да бъде приятно. Но сега вече мога да се справя и сама — и за съжаление ще трябва.

... и разбра, че е закъснял, защото пистолетът на Джакара вече бе в ръката на непознатата.

* * *

Черна вълна издигна парцали съзнание, пропаднаха, надигнаха се отново. Понесоха се нагоре. Пак пропаднаха. Издигнаха се...

Погледът на Моруин попадна върху пистолета.

Дори още преди да осъзнае кой е, ръката му го сграбчи. Допирът на дланта до студения метал означаваше сигурност и спокойствие.

Примигвайки, той видя пътеката към реалността, тръгна по нея, надигна глава.

— *Шинд? Къде си?*

Но Шинд нито отговори, нито се виждаше.

Обърна се и загледа проснатата фигура на човека, може би на двадесетина стъпки. По него имаше кръв.

Изправи се и тръгна натам.

Човекът дишаше. Главата му бе извърната с тила към Моруин, дясната ръка — гротескно извита, пръстите му се гърчеха.

Джон постоя над него за момент, после го заобиколи, коленичи и се взря в лицето му. Очите на човека бяха отворени, но погледът му блуждаеше.

— Чуваш ли ме? — попита той.

Мъжът рязко издиша, намръщи се. В очите му се появи светлина и те помръднаха, спряха се върху Моруин. Лицето му беше надупчено, набраздено, жълтеникаво, покрито с незараснали язви.

— Чувам те — промълви тихо той.

Моруин стисна по-здраво пистолета.

— Ти ли си Хайдел фон Хаймак? — попита. — Ти ли си човекът, наричан Х?

— Аз съм Хайдел фон Хаймак.

— Но ти ли си Х?

Човекът не отговори веднага. Въздъхна, после се закашля. Моруин погледна раните му. Изглежда, бе улучен в дясното рамо и в дясната ръка.

— Бях... бях болен — изрече накрая. После се закашля със сухи, дрезгави хрипове. — ... сега се чувствам добре.

— Искаш ли вода?

— Да!

Моруин прибра пистолета в кобура, отвори манерката си, внимателно повдигна главата на мъжа и започна да сипва вода в устата му. Мъжът изпи половината манерка, преди да се закашля и да се отдръпне.

— Защо не каза, че си жаден?

Човекът погледна пистолета, усмихна се леко, повдигна здравото си рамо.

— Смятах, че няма да искаш да си хабиш водата.

Моруин остави манерката.

— Е? Ти ли си Х? — настоя той.

— Какво значение има един инициал? Аз пренасях чумата.

— И през цялото време си осъзнавал това?

— Да.

— Толкова ли мразиш хората? Или просто не ти пука?

— Нито едно от двете. Хайде, застреляй ме, ако искаш.

— Защо позволи да се случи това?

— Вече няма значение. Тя си отиде. Всичко свърши. Стреляй.

Той седна все още усмихнат.

— Държиш се, сякаш искаш да те убия.

— Какво чакаш?

Моруин прехапа устни.

— Знаеш, че аз стрелях в теб... — започна той.

Хайдел фон Хаймак смръщи вежди и завъртя бавно глава, оглеждайки тялото си.

— Не знаех, че съм ранен — рече той. — Да... Да, сега виждам. И го усещам...

— Какво мислиш, че е станало с теб?

— Загубих... нещо. Нещо, което бе в ума ми. Вече го няма и се чувствам така, както не съм се чувствал от години. Шокът от раздялата, чувството на облекчение... Бях... разсеян.

— Как? Какво стана?

— Не съм сигурен. В един момент нещото бе в мен, а след това усетих присъствието на друго... После... всичко си отиде... Когато се свестих, ти беше тук.

— Какво нещо?

— Ти няма да разбереш. Аз самият не го разбирам докрай.

— Има ли общо с една синя жена, богиня?

Хайдел фон Хаймак отмести поглед.

— Да — рече. После притисна рамото си.

— По-добре да направя нещо за раните ти.

Хайдел му позволи да бинтова ръката и рамото му. Пи още вода.

— Защо стреля в мен? — попита най-после.

— Беше по-скоро рефлекс. Онова... нещо, което си загубил, ме изплаши до смърт.

— Наистина ли я видя?

— Да. С помощта на телепат.
— Къде е той?
— Не знам. Боя се, че е ранена.
— Не трябва ли да провериш? Можеш да ме оставиш. Не мога да стигна далеч. Не че това вече има значение.
— Сигурно трябва — каза той. — *Шинд! По дяволите! Къде си? Имаш ли нужда от помощ?*
— *Стой там* — дочу се тих отговор. — *Остани там. Аз ще се оправя. Трябва само да си почина... малко...*
— *Шинд! Какво стана?*
Мълчание.
— *Шинд! По дяволите! Отговори ми!*
— *Малакар е мъртъв* — дочу се отговорът. — *Сега чакай...*
Чакай.
Моруин се взря в ръцете си.
— Няма ли да тръгнеш? — попита Хайдел.
Той не отговори.
— *Джакара! Шинд! Джакара добре ли е?*
Нищо.
— *Шинд! Как е Джакара?*
— *Жива е. Чакай.*
— Какво има? — попита Хайдел.
— Не знам.
— Приятелката ти...
— Жива е. Току-що говорихме. Не това е проблемът сега.
— Тогава какво?
— Не знам. Още не. Чакам.
— *Опитвам се да разбера, Джсон. Трябва да съм внимателна.*
Онова нещо-богиня е там.
— *Къде?*
— *В Джакара.*
— *Как? Как се случи?*
— *Мисля, че аз съм виновна, тя мина по моята връзка с Джакара. Не съм сигурна как.*
— *Как умря командорът?*
— *Тя го застреля.*
— *Ами Джакара?*

— Точно това се опитвам да разбера. Остави ме на мира и ще ти кажа, когато науча.

— Какво мога да направя?

— Нищо. Чакай.

Мълчание.

След известно време Хайдел попита:

— Сега знаеш ли?

— Нищо не знам. Освен че и аз загубих някого.

— Какво става?

— Приятелката ми се опитва да разбере. Поне знаем къде е отишла твоята богиня. Как се чувстваш?

— Не мога да разбера чувствата си. Тя бе с мен дълго време. Години. Известно време лекуваше чрез мен тези, които страдаха от особени болести. Сякаш носехме и болестите, и лекарствата в нас. Аз самият винаги бях защитен. После, в Италбар, бях нападнат поради лош късмет, пребит с камъни. Сякаш бях отишъл в Италбар да умра. Всичко се промени. Тогава разбрах, че същността ѝ е двойствена. И в двете си въплъщения тя лекува. Във формата, под която първо я опознах, тя се стремеше да очисти живота по този начин. В другото си въплъщение смяташе самия живот за болест и се стремеше да очисти материята, като я излекува от тази болест. Каква ирония — или може би не, — че тя се стремеше да направи това с помощта на същото нещо, което преди бе смятала за болест. Тя представляваше лекарството и болестта. Аз ѝ служех като апостол и в двете ѝ противоположности. Как изглеждаше, когато я видя?

— Синя, зловеща и могъща. И прекрасна. Изглеждаше, сякаш ми се надсмива, заплашва ме...

— Къде е сега?

— Обсебила е едно момиче — недалеч оттук. Току-що е убила човек.

— О!

— Ти си доста търсен.

— Да, мисля, че знаех това... по някакъв начин.

Наблизо отекна тътен на гръмотевица. Когато ехото му заглъхна, Моруин каза:

— Тя може би е права.

— За какво?

— Че животът е болест.

— Не знам. Няма значение. Нали? Искам да кажа, това е просто една гледна точка, без значение каква е силата ѝ.

— Твоята гледна точка същата ли е?

— Предполагам. Аз... я боготворях. Вярвах в нея. Вероятно още вярвам.

— Как е рамото?

— Ужасно боли.

— Тя сигурно е вършила и добри дела.

— Предполагам.

Ярки светкавици озариха небето на юг, последвани от още гръмотевици. Няколко капки дъжд паднаха върху тях и наоколо.

— Да отидем до онези скали — каза Моруин. — Надвесени са. Може би ще ни запазят от дъжда.

Той помогна на фон Хаймак да се изправи, прегърна го през раменете, подкрепяше го по бавния път към избраното място близо до скалата.

— *Двама са* — появи се Шинд — *и се движат един към друг.*

— *Какви двама? За какво говориш?*

Но Шинд сякаш не го чу.

— *Те осъзнават присъствието ми* — продължи той. — *Трябва да внимавам много. Тя ми причини такава болка... Странно, че не разбрах тази негова особеност, когато се срещнахме за първи път... Но тогава това нещо не бе толкова близо до повърхността. Сандау също е придружен от призрачен Друг.*

— *Сандау? Тук ли е? С Джакара ли?*

— *Разговарят. Тя още държи пистолета, но той е застанал твърде далеч. Не мога да разбера оттук дали тя разбира, че Сандау не е сам. Той се обръща към нея на име, което отвлеча вниманието ѝ. Тя отговаря. Той се приближава. Тя, изглежда, няма да стреля, любопитството ѝ е възбудено. Говорят на друг език, но улавям остатъци от мислите им. Той май я познава от някъде... другаде... Тя чака, докато той се приближава. Той я поздравява по някакъв начин, тя му отвърща. Сега ѝ казва, че е нарушила някакво правило, което не разбирам. Това я забавлява.*

Моруин отведе фон Хаймак под прикритието на скалите. Постави го да седне с гръб, опрян на камъка. Той самият седна до него

и се взря в сивотата. Дъждът вече валеше силно.

— Той ѝ казва, че тя трябва да си отиде... не разбирам къде и как... Тя се смее. Тоя болезнен смях... Той чака, докато тя престане да се смее, и започва да говори. Говори нещо официално — нещо, заучено наизуст, не спонтанно. Сложно и ритмично, съдържа много парадокси. Не го разбирам. Тя слуша.

— Хайдел, тя сега е с един човек, който, изглежда, се опитва да я спре. Не знам какво ще излезе от това. Но ние чакаме развръзката. Каквато и да е тя, нямам представа какво ще стане с теб. Моят командир, най-добрият ми приятел, е мъртъв. Той имаше планове за теб, които никога няма да се осъществят. Те не заслужаваха възхищение. Но въпреки това той бе велик човек, а аз може би щях да му помогна да ги осъществи. Но може би щях да те убия — поради опасността, която представляваше за него. Във всеки случай...

— Вероятно заслужавам всичко неприятно, което ме сполетя.

— Ти си бил манипулиран — както от обстоятелствата, така и от някакъв паразитиращ автономен комплекс с паранормални способности.

— Много ловко боравиш с термините.

— През по-голямата част от живота си съм бил тормозен от специалисти по паранормални явления. Аз съм емпатичен телекинетик, каквото и да означава това — мествя неща с ума си и мога да карам предметите да предизвикват конкретни чувства у хората. Нагълтах се с терминологията. Съчувствам ти. Бил си използван, а аз щях да помогна това да продължи. Каж ми какво би искал сега?

— Какво? Не знам... Да умра? Не. По-скоро да се махна. На някое далечно, усамотено място. Това е всичко, което някога съм желал. Толкова дълго не бях на себе си, че бих искал отново да се опозная. Да, да се махна...

— ... свърши, а тя вече не се забавлява. Говори му сърдито... Заплашва... Но сега нещото в ума му е много по-близо до повърхността — прилича на нея, когато за първи път усетих присъствието ѝ във фон Хаймак. Той говори за това нещо, споменава име, Шимбо, изглежда. Тя вдига пистолета...

Блесна ослепителна светкавица, последвана от трясъка на гръмотевица. Моруин скочи на крака.

— Шинд! Какво стана?

— Какво?... — каза фон Хаймак и завъртя глава.

Моруин бавно седна. Отново затрецяха гръмотевици наскоро, постоянни проблясъци на светкавици — нисък, непрестанен ръмжащ звук.

— *Светкавицата падна между тях — каза Шинд. — Тя изпусна оръжието и той го взе, захвърли го. Но сега вече не е самият той. Умовете и на двамата са неразбираеми. Те по някакъв начин си приличат, между тях има размяна на енергии. Мисля, че той още веднъж я подканва да си отиде, а тя протестира, че това не е справедливо. Усещам страх у нея. Той отговаря. Тя прави нещо... Сега той е ядосан. Отново ѝ казва да си върви. Тя започва да спори и той я прекъсва, пита я дали би искала да превърне спора в двубой.*

Гръмотевиците заглъхнаха. Ветровете замряха. Дъждът внезапно престана. Натезалият от мъгла въздух изведнъж стана неестествено неподвижен.

— *Вече не улавям нищо — каза Шинд. — Сякаш се превърнаха в две статуи.*

— *Шинд, къде си сега — физически?*

— *Доближавам се до тях. Откакто дойдох на себе си, се придвижвам към тях. Надявах се, че все нещо ще мога да направя. Но сега е просто въпрос на любопитство. Ние сме само на четвърт миля от вас.*

— *Надзъртал ли си скоро в ума на фон Хаймак?*

— *Да. Той още е в състояние на депресия. Безвреден е...*

— *Какво ще правим с него сега?*

— *Търсачите се приближават. Предполагам, че можем да ги оставим да го открият.*

— *Мислиш ли, че ще му направят нещо?*

— *Трудно е да се каже. Групата, която улавям, гледа на всичко това като на работа, но има няколко гневни, неуравновесени типове... Чакай! Те отново се движат! Тя вдига ръка и започва да говори. Той също жестикулира и се присъединява към това, което тя казва. Сега...*

Небето сякаш се срути в заслепяващ пламък, трясъкът от гръмотевицата, която последва, бе най-гръмкото нещо, което някога бе чувал. Когато усещанията му най-после се възстановиха, той разбра, че дъждът е продължил и че усеща вкуса на кръв от прехапаната си устна.

— *Сега какво стана, Шинд?* — попита.

Отново мълчание.

После Моруин каза:

— Хайдел, другите, които те търсят, са доста близо до нас... истинските. Разбира се, те искат да те открият, за да спрат епидемиите.

— Тогава всичко ще свърши. Аз усещам промените в себе си. Познавам усещането за безопасност и то настъпва. Всъщност още съвсем малко.

— Но тъй като ти си единственият, който знае за това чувство, те без съмнение ще искат да те арестуват. Разбрах, че доктор Ларман Пелс е във връзка с преследвачите ти. Той вероятно ще те постави под карантина, ще те изучава. Така че може би ще намериш желаното усамотение.

— Може би?

— Мисля си за търсачите. Някои от тях може да са загубили роднини, приятели...

— Сигурно си прав. Да имаш предложения — освен просто да ги избегнем?

— Още не. Ако само знаехме?

— *Мисля, че всичко е решено* — рече Шинд.

— *Какъв е изходът?*

— *Не мога да разбера. И двамата са в безсъзнание.*

— *Ранени ли са?*

— *Изглежда резултат от някакъв вид физически шок, така че не мога да съм сигурна. Може би трябва да дойдеш вече. Джакара ще има нужда от теб.*

— *Да. Как да те открива?*

— *Отпусни ума си и ме остави да те насочвам. Ще те доведе при себе си.*

— *Но не бързай много. Хайдел не може да върви бързо.*

— *Защо ни е нужен?*

— *Не е. Ние сме му нужни.*

— *Добре. Идвай.*

— Е, Хайдел — каза той, — време е.

Те се надигнаха заедно, наметнати с пончото и облегнати един на друг, тръгнаха през мъглата и дъжда, влагата осейваше с капки лицата им, а отново появилият се вятър духаше в гърбовете им.

Когато най-после стигнаха до тях, Моруин откри Шинд до човека Сандау, който седеше, хванал ръката на Джакара, и я придържаше откъм гърба с другата си ръка.

— Тя добре ли е? — попита Моруин.

Сандау погледна Шинд, после Моруин. След това каза:

— Физически, да.

Джон пусна фон Хаймак, който седна на един камък.

— Дай му това — каза Сандау.

— Какво?

— Пура. Той би искал да пуши.

— Да. Колко сериозно?...

— *И двамата разгледахме мислите ѝ* — рече Шинд. — *Тя се е пренесла в детството, в малко по-щастливо време.*

— Но зле ли е?

— *Виж дали ще те познае.*

— Джакара? — рече той. — Как се чувстваш? Аз съм Джон...

Добре ли си?

Тя обърна глава и го погледна. После се усмихна.

— Как си? — попита той.

— *Нещо проблесна в ума ѝ* — каза Шинд.

Той протегна ръка. Тя се отдръпна, сведе очи.

— Аз съм Джон. Почакай.

Той бръкна в джоба си, извади шепа монети, подхвърли ги във въздуха. Те се завъртяха лудо, събраха се, построиха се във фигура. Образуваха елипса и затанцуваха пред нея, движеха се все по-бързо и по-бързо. Тя вдигна очи и ги загледа. Усмихна се отново.

По челото му избя пот, докато те продължаваха да се въртят, да се ускоряват, да се обръщат.

— Това рекорд ли е? — попита тя.

Монетите със звън се разпръснаха по земята.

— Не знам. Не ги броих. Така мисля. Значи си спомняш.

— Да. Направи го пак... Джон.

Монетите се издигнаха, увиснаха, започнаха безредно да се движат пред нея.

— Наистина си спом...

— Не я карай да си спомня нищо. Тя иска да се разсее. Не иска да си спомня. Полека. Продължи да я разсейваш.

Той жонглираше с монетите, само понякога поглеждаше да види дали тя все още се усмихва. Помириса дима от пурата на Хайдел. Усети как Сандау се движи из мозъка му.

— Значи с това си я ударил — каза. — Сега разбирам...

Мисълта му внезапно секна.

Той отново изпусна монетите, когато значението на думите достигна до съзнанието му.

— Не! — извика. — Не ми казвай, че онова нещо отиде в Джакара, защото аз го ударих с ума си! Аз...

— Не — отвърна Сандау може би твърде прибързано. — Не. Момичето беше идеално за целите ѝ и имаше отворен канал...

— ... предоставен от мен — намеси се Шинд.

— Нищо не е сигурно — каза Сандау. — Не търсете виновни. Не е нужно да има външен стимул за такова прехвърляне. Знам за още един подобен случай. Животът е достатъчно сложен, за да търсите още вини. Забравете за това.

— Направи го пак! — каза Джакара.

— Малко по-късно — отговори ѝ Сандау, стана и бавно я вдигна на крака. — Улови се за него! — и той постави ръката ѝ в ръката на Моруин. — Шинд ми казва, че издирващата група се приближава, и виждам, че е прав. Нямам желание да се замесвам. Можете да дойдете с мен, ако споделяте чувствата ми. — Той се обърна. — Виждам, че искате, и най-добре да тръгваме. Корабът ми е натам.

— Чакай!

— Какво има?

— Командорът — каза Моруин. — Малакар. Къде е той?

— Зад онези скали. На около двадесет метра. Издирвачите скоро ще го открият. Нищо не можем да направим.

Но Моруин се обърна и тръгна към скалите.

— Аз не бих я водил там!

Той спря.

— Сигурно си прав. Ти я отведи. Тръгвайте без мен, ако се наложи. Трябва да го видя още веднъж.

— Ще те почакаме.

— Издирвачите са съвсем близо!

— *Знам.*

Бурята възвърна яростта си, но се изви малко по-нататък, на югоизток.

— *Благодаря за пурата... сър.*

— *Франк. Наричай ме Франк.*

— *Ще изглежда, сякаш е било извършено убийство, нали знаеш?*

— *Няма да е първото нерешено убийство в историята.*

— *Когато разберат кой е...*

— *... ще стане скандал. Да. Помисли за възможните слухове. За политическо убийство. Той щеше да е доволен да разбере, че със смъртта си може би е постигнал повече за ДАЙНСО, отколкото с всичко, което е направил след войната.*

— *Как така?*

— *Ще има гласуване за статут на Лига, изненадващо, в края на настоящото заседание. Чувствата, предизвикани от смъртта му, може да се окажат полезни. Някога той бе популярна личност. Герой.*

— *И беше уморен и твърде озлобен. Каква ирония...*

— *Да. Слуховете ще изискват внимателно манипулиране. Възстановяването на родната планета като част от ДАЙНСО също трябва да помогне. Още няколко години няма да мога да се захвана с тая работа, но ще избира най-подходящия момент да я обявя. Търговски договори, върху които работя отдавна, също ще бъдат обявени.*

— *Значи е истина това, което казват за теб.*

— *Какво?*

— *Нищо... Какво ще стане с фон Хаймак?*

— *Това зависи от него. Но ще се погрижи първо да говори с Пелс. Ако желае, може да дойде в клиниката на Хоумфрий, а Пелс може да остане в орбита и да поддържа връзка с персонала. Всъщност като един от малкото хора, които имат представа какво наистина стана тук, мисля, че това ще бъде чудесно място за него — поне до гласуването. И — да, роден съм на Земята, много отдавна.*

— *... мека — каза Джакара, навеждайки се да погали Шинд.*

— *И топла — добави Шинд. — Много е полезна за това време. Мисля, че Джон се връща. Защо не му кажеш къде искаш да отидеш?*

Джакара се вгледа в приближаващата фигура, после извика:

— *Джон, заведи ме пак в замъка с огненото блато! На Земята.*

Моруин я хвана за ръката и кимна.
— Да вървим — каза той.

ГЛАВА 6

Един ден дойде пролет, завихрена и изпъстрена, мека, зелена и кафява, влажна; птици се виеха в синевата, извивайки възбудени въпросителни трели; бризът носеше сол и хлад откъм морето, което се вълнуваше по същия начин, както преди пет хиляди години; огньовете на планетата бяха затворени в подходящи камери далеч под краката им, докато те вървяха бавно сред дърветата, из полята, по току-що измитите хълмове.

Докато вървеше в сферата на своето желание, той мислеше за Пелс, защото мислеше за музика, невидима, безтегловна, следваща своята собствена логика. Не помисли за Франсис Сандау, за Хайдел фон Хаймак или дори за командора, защото тя току-що бе казала: „Денят е чудесен.“ „Да — помисли си той, — облаче в небето, катеричка на клона, момиче, това е прекрасно, това е прекрасно.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.